

Berxwedan

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Yıl 10
Sayı 153
15 Kasım 1992
Fiyatı 3.00 DM

Aylık gazete

BİN YILLIK ÖZLEM

KÜRDİSTAN ULUSAL MECLİSİ!

ÇÖZÜM

A. ÖCALAN

Kürdistan'daki son gelişmeler üzerine

PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemiz gerçekten TC'yi en bunalımlı bir sürecin içine sokmuştur. Her ne kadar öz itibariyle PKK, TC'nin alternatifiydiyse de, pratik gelişme daha da belirleyici bir rol oynayacaktı ve şimdi açığa çıkan, son yılların bu devrimci savaşımının yansımalarıdır.

TC'nin kuruluş aşamasındaki çelişkileri ve bu çelişkilerin gerek ulusal ve gerekse de sınıfsal sorunu ezme biçiminde tasfiye etme politikaları tek yanlı işlenmişti. Kurulurken böyle, olgunlaşırken böyle ve 1970'ler sonrasında da faşist biçimlere kadar bürünerek gelişen devlet terörü kendini böyle, en çok da 12 Eylül rejiminde bir kez daha tek yanlı olarak, muhalefeti ezmiş olarak, kurum-

Devamı 23. sayfada

■ Başkan APO ile röportaj / s. 12-13

■ Ulusal Meclis Aday Listesi / s. 7

■ ABD başkanlık seçimlerinde Amerika halkının seçim hakkı var mıydı? / s. 17

■ Namibya bağımsızlık mücadelesi haklı bir mücadeledir / s. 20

Berxwedan Haber Merkezi'nin yeni telefon numaraları:

Tel: (49/0211) 78 83 851
78 83 852 / 78 83 853

BERXWEDAN'DAN

AYIN GÜNDEMİ

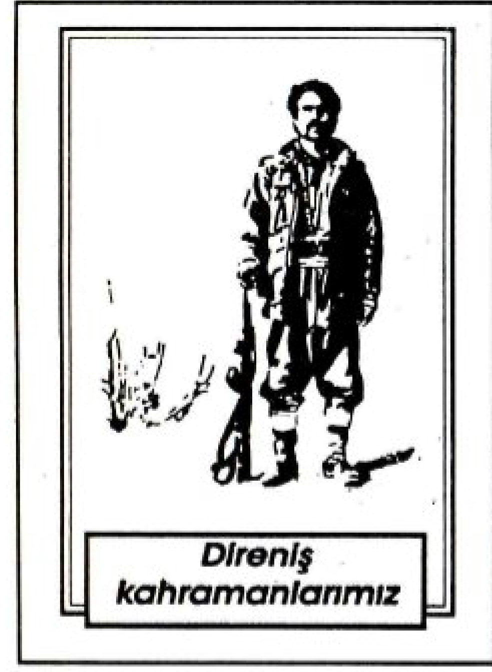
Türk Genel Kurmayı'nın veya Milli Güvenlik Kurulu'nun Diyarbakır toplantısında aldığı kararlar, yürürlüğe konulan askeri stratejinin mahiyeti giderek belirginlik kazanıyor. "Topyekün savaş", "kökünü kurutma", "her şey planlandığı gibi yürüyor" deyimleri bu iki aylık zaman zarfında daha da aydınlandı.

Türk ordusunun Kuzey ve Güney Kürdistan'da Kürt halkına karşı geniş çaplı bir savaş başlattığı herkesçe görülen ve hissedilen bir gerçek haline geldi. Son iki ay içinde Kuzey Kürdistan'ın 13 büyük yerleşim birimi havadan ve karadan bombalandı. Yüzlerce sivil katledildi. Bazı kasabalar dağıldı. Şırnak haritadan silindi.

Türk hükümeti Şırnak'ı bombalayıp, halkı göçe tabi tutunca sessiz sedasız bir kararla Şırnak'ın ilçelerinin başka illere bağlı olduğunu açıklayarak, Şırnak ilini yok varsaydı. Oysa bundan yaklaşık 4 yıl önce Şırnak büyük devlet töreniyle il yapılmıştı. TC'nin egemenliğini kabul etmeyince tanklar, toplar ve panzerlerle Cengiz Han usulleriyle yerle bir edildi. Ve Şırnak'ı harabeye çeviren Mete Sayar'a başarı madalyası verildi.

Bu olayın ardından yeni şehir baskınları geldi. Ardından

Devamı 23. sayfada

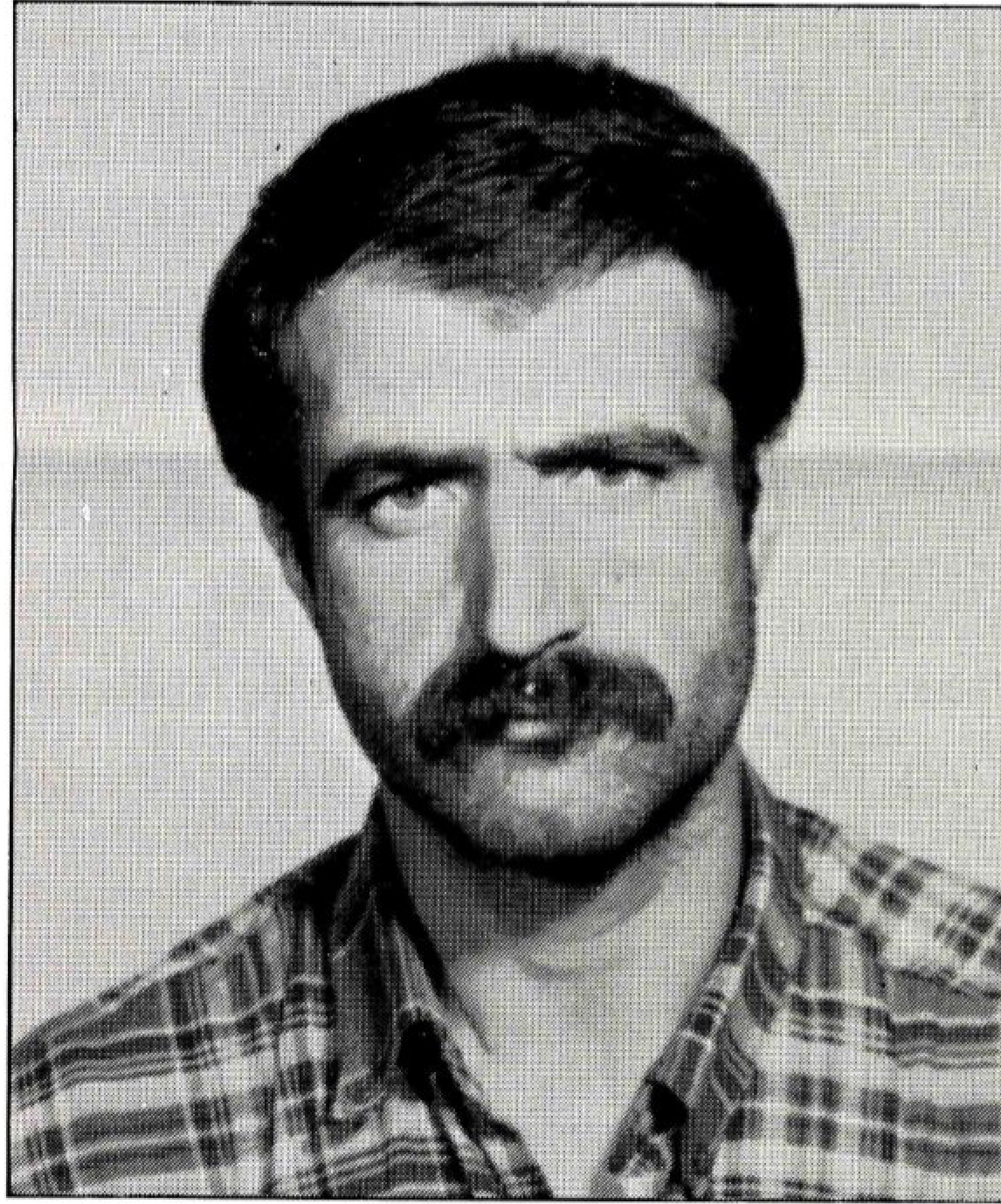

Görevlere bağlılığın temsilcisi: Hamit DÖNDER

Partimizin atılımsal ruhuyla düşmanın üzerine yürürken, şehitlerimizin fedakarlıkları ve kahramanlıkları zafere yürümede belirleyici rol oynamaktadır. 1991 yılında atılımsal gelişmelere öncülük eden ve şahadetiyle manevi komutanlık görevini üstlenen yoldaşlarımızdan biri de Hamit DÖNDER (Seyfettin) yodaştır. Halkını, vatanını seven, onun bağımsızlığı ve özgürlüğü için kendisini kaharmanca feda etmekten geri kalmayan, hiçbir zorluk ve engel tanımayan, Apocu ruhu temsil etmede bir fırtına gibi esen Seyfettin yoldaş 28 Haziran 1991 tarihinde, düşmanın haince bir pususunda kahramanca savaşarak şehitler kervanına katıldı.

Gerek çocukluk ve gerekse gençlik yıllarında olgun, sessiz kişilik yapısıyla halk içinde geniş bir yer edinen, herkes tarafından dinlenen, saygı duyulan bir konumda olan Seyfettin yoldaş, daha gençlik döneminde düşmanın, halkımız üzerinde yürüttüğü özel savaş politikaları ve tahribatlarını görmüş, içten içe kinlenerek düşmana karşı savaşmanın yol ve yöntemlerini aramıştır. Bu özellik yapısıyla çevrede devrimci gençlik arasında yer alır. O'nun aktif, cesaret verici yapısı, mücadelemizin o dönemdeki önder kişilikleriyle tanıştırmıştır. Değerli komutan Salih KANDAL yoldaşın öğrencisi olarak mücadeleye katılan Seyfettin yoldaş, 12 Eylül faşist cunta dönemine kadar Doğubeyazıt'ta Bişar (Mehmet OKÇU), Rubar (Suat ŞAHİN), Salih CEYLAN ve Fuat ASLAN gibi değerli önderlerle faaliyet yürütür. Yaşamın zorlukları ve ailesinin yoksul olması O'nu hiçbir zaman engellemediği gibi, geçim sorununun içine de çekmedi. Çünkü O, ailenin her yönlü kurtuluşunu halkın kurtuluşuna bağlıyordu.

O'ndaki yurtseverlik ve bir şeyler yapma hırsı mücadelenin ilk yılında, O'nu profesyonelce bir çaba içine itti. Bu inançla partinin o ilk zorlu yıllarında hiçbir karamsarlığa kapılmadan Serhed eyaleti genelinde partinin öngördüğü görevlere siyasal, örgütsel ve eylemsel olarak katılım gösterdi. Daha o ilk çalışma yıllarında partiye, şehitlere bağlı olmanın derin temsilini, görevlere ve değerlere yaklaşımında ispatlamıştı. Çalışma hırsı ve örgütleme yeteneği, partinin o dönemdeki sorunlarına çözüm gücü olabilmiştir.

12 Eylül cuntasının partimize ve devrimcilere karşı giriştiği yönelimler döneminde Seyfettin yoldaş da yakalanır. Yakalanması O'nun partiye ve davaya bağlılığını engelleyemediği gibi, mücadeleyi devam ettirme kararlığını da kırmamaştır. O'nun partiden aldığı inanç ve ruh her türlü zorluk ve engel karşısında yürütmede güç kaynağıydı. Diğer arkadaşlarla birlikte 7 yıllık zindan yaşamında, düşmanın da yarattığı rehabilitasyon politikası karşısında direnişler sergilemiştir. Zindanın o ağır koşulları içinde düşmanın tüm gerçekliğini öğrenir ve geçmişte olan kini daha alevlenen Seyfettin yoldaş, dışarıya çıkmanın, silahlı gerilla birliklerine katılmanın beklentisi içinde olur. Partimizin tarihinde anlam ve önemi büyük olan zindan direnişimizin, gerçekten temsilini yaparak, uzun bir süreden sonra serbest bırakılır. Serbest bırakılmasıyla birlikte geçmiş yaşamdan zerre kadar etkilenmeyen Seyfettin yoldaş, Avrupa yoluyla partiye ulaşmaya çalışır. Avrupa'da kaldığı süreçteki dönemde tasfiyeci güçler parti çalışmalarını boşa çıkarmaya çalışırlar. Seyfettin yoldaş, oradaki çalışmaların tasfiyeci güçlerin elinde olduğunu ve Avrupa yaşamının rezilliğini de görünce bir an önce Parti önderliği'ne ve parti okuluna ulaşmak ister. Rubar yoldaşla birlikte Akademi alanına gider. Orada yoğun birikim içine girerek, kendisini en yüksek düzeyde sorunlara cevap verecek düzeye getirir. Böylece daha önce görev yürüttüğü Serhed alanındaki boşluğa cevap vermek için yoldaşlarıyla birlikte gerilla mücadelesine katılır. Faaliyet yürüttüğü alanlarda halk tarafından beğenilen bir örgütçü olmasıyla birlikte birçok eyleme de katılır. Faaliyet süreci içinde birçok çatışmada yaralanır.

Yaralanmasıyla kısa bir süre pratik alan dışında kalır. O, her zaman bunun üzüntüsü içinde, kısa sürede iyileşip tekrar pratiğe atılmanın beklentisiyle yaşar. Yarası iyleşmediği halde birçok işlerden de geride kalmamak için her soruna koşar.

Alanın değerli önderleri Rubar, Delil Sait, Yaşar Hoca, İhsan, Aydın, Dr. Agit gibi yoldaşlarla faaliyet yürüttüğü gibi, başarılı eylemlere de katılır.

Pratik mücadele boyunca partiye bağlı olmanın temsilini kişiliğinde temsil eder. Seyfettin yoldaşın belirgin özellikleri maddi-manevi tüm değerlere bağlı oluşudur. Değerlerin küçük-büyüklüğüne fark koymadan canı gibi koruyup, onun yaratılmasında şehitlerimizin kanı olduğunu dilinden eksik etmez pratiğiyle de bunu gösteren örnek kişiliği sergilerdi. Soğuk kanlılığının yanında cesaretliliğiyle Seyfettin yoldaş her zaman her yerde her şeyden öne atılmakla kalmamış yanındaki arkadaşlarda cesaret kaynağı olmuştur. Elinden geldiğince ciddiyeti, resmiyeti uygulamaya çaba harcamıştır.

Partimiz IV. Ulusal Kongresi'nin atılımcı ruhuna sahip olan Seyfettin yoldaş bunu pratiğinde de sergilemiştir. Çok istediği halde, faaliyetlerden dolayı kongre çalışmalarına katılmayışını bir şansızlık olarak değerlendirilmiştir:

"Kongreyi yaşamak demek, kongre kararlarını pratiğe güçlü bir yönelimle yaşama geçirme demektir. Bu da kongreyi anlamakla mümkündür" diyen Seyfettin yoldaşı bu birkaç satırla anlamakla mümkün değildir. O'nu anlamak O'nun bıraktığı zafer silahına-bayrağına kopmayacak şekilde sarılmaktı.

O APOCU ruhun temsilcisiydi
O cesaret ve fedakarlık kaynağıydı
O resmiyetin ve işleyişin aracıydı
O değerdi.
Düşman, O'nun önünde hiçti!
Ajanı-çetesi O'nun önünde hiçti!
Halkı O'nun için her şeydi!
Silah O'nun için her şeydi!
Partisi, O'nun için yaşamdı!

Biz takipçisi olan yoldaşları, bıraktığı silahı ve bayrağı alarak, dönemin istediği zaferi yaratan kişiliğe ulaşmada tüm çaba ve gücümüzün en son zirvesini harekete geçirerek arkasında yürüyeceğiz!

Bu konuda kendimize güveniyoruz ve anısına bağlılığımızı dile getirerek söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Berxwedan
Aylık Gazete
Berxwedan-Verlags-GmbH
Marken Str. 5-7
Postfach 10 15 31
4000 Düsseldorf 1 - BRD

Verantwortlich für den Inhalt
WALTHER BRAUN
(HABER MERKEZİ)
Tel:(49-0211) 78 83 851
Berxwedan
Tel.: (49-0211) 72 71 46
Fax: (49-0211) 77 35 03

Matbaa: Druckhaus Bonn
Dağıtım: Agri Verlag Köln

Avustralya 4.00 $ / Avusturya 25.00 s.
Belçika 70.00 bfr. / Danimarka 12.00 dkr.
Fransa 12.00 ff. / Hollanda 4.00 hfl.
İngiltere 1.20 £. / İsveç 12.00 skr.
İsviçre 3.00 sfr. / Norveç 12.00 nkr.

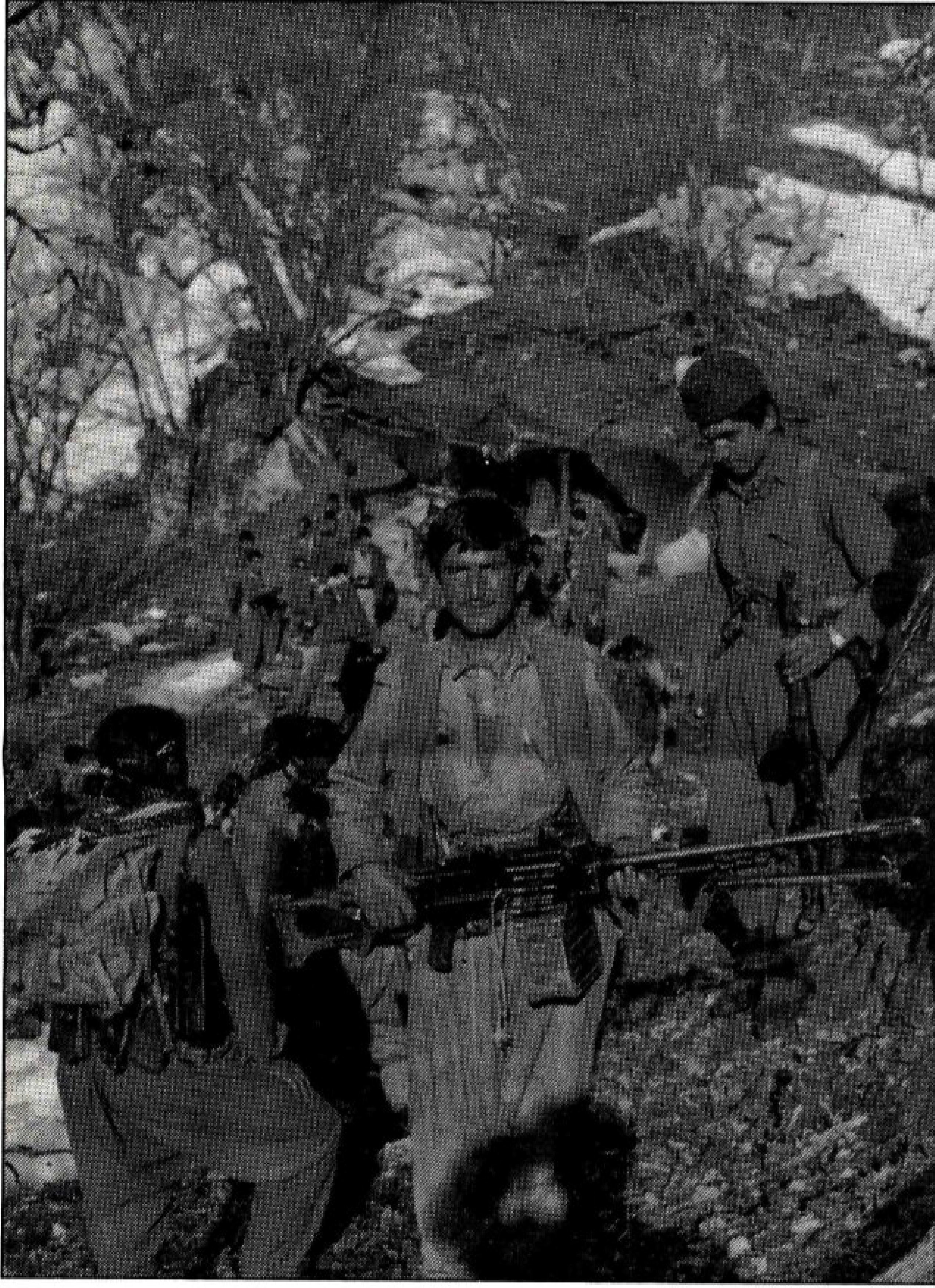
ABONE KOŞULLARI

Almanya içi	Almanya dışı
6 ay 18.- DM	6 ay 20.- DM
12 ay 36.- DM	12 ay 40.- DM

Stadtsparkasse Düsseldorf
Kto Nr. 360 168 06 / BLZ 300 501 10

Güney ve Kuzey Kürdistan'daki direnişlerle ARGK

ZAFERDEN ZAFERE KOŞUYOR

Gerilla atılımdan atılıma koşarken, hiçbir engel onu durduramaz

120 kişilik Türk ordu birliği Çiyaye Reş bölgesinde imha oldu

BER-HA (Çukurca/Urmiye/Zaxo): Geçen Çarşamba günü Güney Kürdistan topraklarında bulunan Zap bölgesindeki Neva köyünden 1 binbaşı komutasında operasyona giden bir Türk ordu birliğinin geri dönmediği haberi üzerine, bölgedeki muhabirlerimiz aracılığıyla yaptığımız araştırmalarda ARGK'nin Şevi Kampı'na yönelik saldırı gerçekleştirmek amacıyla giden 120 kişilik birlik Çiyaye Reş (Karadağ) bölgesinde mola verdikleri sırada ARGK gerillalarının saldırısına uğradıkları ve tümünün öldürüldüğü, silahlarının alındığı ortaya çıktı. Haberi muhabirlerimiz, operasyona katılan ancak son anda geri dönen korucular da doğrulattılar. İsimlerinin Hamit ve Abdullah olduğunu söyleyen 2 korucu muhabirlerimize şunları söylediler:

"4 Kasım günüydü. PKK'nin üs olarak kullandığı Şevi Kampı'na saldırı hazırlıkları yapılıyordu. Ancak hava çok soğuktu. Kimse 3000 metre yükseklikteki dağı tırmanmayı göze alamadı. O sırada Neva köyünde hazırlık yapıyorduk. Başımızda bir Binbaşı bulunuyordu. Binbaşı askerlerin kararsızlığını, görünce 'Kahraman olan ve benimle birlikte gelmek isteyenler ayrılsın' dedi. Bunun üzerine aralarında korucuların ve İ-KDP'ye bağlı perşmergelerin de bulunduğu 120 kişi ayrılıp, sabahın erken saatlerinde yola koyuldular. Bizde çevre koruması olarak görev aldık. Bir iki saat yürüdükten sonra oturup dinlendik. Öğle saatlerine doğru Çiyaye Reş (Karadağ) yamaçlarında bulunan Serni köyüne geldik. Burada mola verdik. Mola vermemizden çok kısa bir süre sonra PKK'liler saldırıya geçtiler. Biz hemen kaçarak geri çekildik. Çevre koruması görevini alan 38 arkadaş kurtulduk. 120 kişilik birlik tamamen PKK'lilerin çemberi içinde kaldı. Biz biraz uzaklaştığımızda durup arkamıza baktığımızda, askerlerin bulunduğu yerde dumanlar çıkıyordu, büyük gürültülerle roketler patlıyordu. Kimsenin kurtulduğunu sanmıyoruz. O günden sonra da zaten kendilerinden hiçbir haber alınamadı. Birliğin içinde 1 binbaşı, 3 yüzbaşı ve 5 asteğmen ile 6 uzman çavuş bulunuyordu. Bize İ-KDP perşmergeleri kılavuzluk yapıyordu. Biz korucular katılmayı düşünmüyorduk, ancak binbaşının ısrarı üzerine gittik" dedi.

Görüştüğümüz gerilla kaynakları, "Söylediğiniz çatışma oldu. Onların geleceğini haber almıştık ve pusularımızı çok önceden hazırlamıştık. Çatışmada bir askerin dahi kurtulduğunu sanmıyoruz. Çünkü pusu yeri oldukça stratejikti ve birliğimiz oldukça kalabalıktı. Çatışma alanına bazı arkadaşlar inip silahları topladı, bir yaralı askerin ateş etmesiyle bir arkadaşımız şehit oldu, 2 arkadaşımız da yaralandı. Bunun üzerine tehlikeli olur diye silahları toplamaktan vazgeçtik. Ancak 42 silah aldık. Bunların 17'si Kalaşnikof, 8'i M-16, 10'u G-3, 7'si de MG-3'tü" dediler.

ARGK Ana Karargah Komutanlığı'nın demeci

Son dönemlerde ARGK gerillalarının kamplarını boşalttığı haberleri üzerine görüştüğümüz ARGK Ana Karargah Komutanlığı sorularımızı yanıtladı:

☐ Türk Genel Kurmaylığı dünkü açıklamasında 4500 gerillanın savaş dışı bırakıldığını ve bunlardan 1800'ünün öldüğünü belirtti. Yine binlerce silah ele geçirildiğini de bazı sayılar vererek açıkladı. Açıklanan bu rakamların doğruluk derecesi nedir?

☐ Öncellikle şunu belirtelim, sıcak savaşlarda her taraf mutlaka kendisinin başarılı olduğunun propagandasını yapar. Ancak TC her halükarda ve en başarısız olduğu dönemlerde bu propagandayı çok daha yaygın yapmaktadır. Şimdi söylenenlere bakalım, 4500 gerillamız gerçekten savaş dışı bırakılmış olsaydı, TC zil takıp oynayacaktı. Bu rakamları iyi irdelemek gerekir. 8 yıldır tüm eylemlerimiz Kuzey-Batı Kürdistan'da olmaktadır ve TC yine aynı silahlarla üzerimize gelmektedir. Peki ne kadar başarılı oldu bunda. Elbette ki başarılı olmadığı sürekli yenilgili durumda olan tarafta olduğu açıkça ortadadır. Binlerce peşmergeyi üzerimize saldı, sonuç yenilen yine karşı taraf oldu. Biz savaşta kayıp olmaz demiyoruz, ancak gerillanın kaybı yanında düzenli ordunun kaybının her zaman kat be kat fazla olduğu da açık. Biz onların tüm hareketliliğini denetleyebilir ve kendimizi ona göre ayarlayabiliriz. Ancak düzenli ordu hem hantaldır, hem de manevra gücü gerilla karşısında çok zayıftır. Tüm bu etkenler gözönüne alındığında ve Kürdistan'ın coğrafyası da hesaplanırsa gerçek durum kendiliğinden ortaya çıkar. Türk ordusunun Güney Kürdistan'a çok daha yabancı olduğu da hatırlanırsa verilen rakamların gerillanın kaybı değil, askerin kendi kaybı olduğu açıktır.

☐ Yani belirtilen rakamların doğru olmadığını mı söylüyorsunuz?

☐ Evet, elbette ki doğru değil, propaganda amaçlı ve Güney'e girişinin başarısızlıklarını örtmek istiyorlar. Saldırıların başladığı ilk günden beri 86 arkadaşımız şehit düştü, 105 arkadaşımız da çeşitli yerlerinden yaralandı. Şunu da belirtmek isteriz; her karış toprağa onlarca bomba düşmüştür ve buna rağmen bu kayıplarımız olmuştur. Bir aylık süreç içinde böylesi kıran kırana bir savaşta bu kayıplar doğaldır. Muazzam bir direniş içinde Kürdistan halkının kazanımları açısından kayıp da sayılmaz.

☐ Peki peşmerge ve Türk ordusunun kayıplarının ne kadar olduğunu tahmin ediyorsunuz?

☐ Öncelikle şunu vurgulamak isteriz. Biz bu saldırılara hazırlıklıydık. Bu nedenle çok yönlü tedbirler geliştirmiştik. Peşmerge kuvvetlerinden 1000'e yakın kayıp olduğunu tahmin ediyoruz. Çoğu döşenen mayınlara çarparak yaşamlarını yitirdi. Bizim tüm iyi niyetimize rağmen bu kayıplar oldu. Türk ordusunun kayıpları yalnızca Güney'e

HANİ'YE GERİLLA BASKINI

Saat 10.45 sularında Amed Eyalet Komutanı Şemdin Sakık'la yaptığımız telefon görüşmesinde bize baskın eylemini anlattı:

BER-HA: Diyarbakır'ın Hani ilçesi bu akşam saat 21.00 sularında 200 kişilik bir gerilla grubu tarafından basıldı. Haber ajansımızı telefonla arayan Amed Eyalet Komutanı Şemdin Sakık baskın olayını şöyle anlattı:

"Saat 21.00 sularında 200 kişilik ana gerilla grubuyla Hani ilçesini kuşattık, öncelikle Taburu büyük silahlarla dövmeye başladık. Taburda bulunan cephanelik infilak etti. Taburu etkisiz hale getirdikten sonra Kaymakamlık, PTT, Polis Karakolu ve devlete ait tüm binaları tahrip ettik. Gelebilecek takviye güçlere yönelik attığımız 3 pusuda 4 panzer tamamen imha olurken, 2 Reo aracı da diğer bir biriliğimiz tarafından imha edildi. Kaymakamlık binasında bulunan polisler de öldürüldü, ancak kaç polisin öldüğünü öğrenemedik. Bu eylem bugüne kadar bu bölgede yapılan en kapsamlı eylemlerden biridir. Şunu da belirtmek isteriz, bu eylem Güney Kürdistan'da şehit düşen arkadaşlarımızın anısına yapılan bir baskın eylemidir."

Kaç askerin öldüğünü tahmin ediyorsunuz sorumuza, "Çok kapsamlı bir eylemdi. 4 Panzer ve 2 Reo aracı tamamen imha oldu. Tabur, tüm devlet kurum ve kuruluşlarını vurduk. En az 100 askerin öldüğü kesindir. Belki de daha çok, ancak tam olarak bilemiyoruz. Baskında 3 gerillamız da şehit düştü. Devletin baskın sonrası sivil halka yönelmesi durumu var. Baskın sırasında hiçbir varlık gösteremeyen devlet güçleri, sivil halkı katletmek için belki de şimdi harekete geçmiştir. Eylemlerimizin bundan böyle çok daha kapsamlı olacağını belirtebiliriz."

ARGK Ana Karargah Komutanlığı ve ERNK Avrupa Sözcüsü

Güney Kürdistan'daki savaşın bilançosunu açıkladılar:

BER-HA (Erbil / Bonn: 10 Kasım günü saat 09.45 sularında Ajansımıza bir açıklama yapan ARGK Ana Karargah Komutanlığı bir aylık çatışmalar sürecinde "86 kayıpları, 105 yaralıları" olduğunu belirterek, hain güçler olarak nitelendirdiği KDP ve YNK güçlerinin 800-1000 civarında kayıplarının olduğunu da belirtti. Karargah Komutanlığı çatışmalar sırasında Kürdistani Cephe'nin 30 komutanının da öldüğünü belirterek, "Bunu kendileri söylüyor. Bizden komutan bırakmadınız." Ölen peşmerge komutanları içinde YNK polit büro üyesi Cabbar, KDP'nin Amediye, Zaxo sorumluları ve yardımcıları da vardır" dedi. Türk ordu birliklerinin kara harekatı başlatmasından bugüne kadar 1000'nin üzerinde kesin kayıplarının da olduğunu belirten ARGK Karargah Komutanlığı, "Onlar kayıplarını gizleyerek, ha bire şu kadar gerilla öldürdük, yok şu kadarını yaraladık propagandasını yaparak kayıplarını hasır altı etmek istediler" dedi.

11 Kasım günü Almanya'nın Bonn kentinde saat 10.00'da Presse-Club'te aynı konularda bir basın toplantısı düzenleyen ERNK Avrupa Sözcüsü, toplantıya katılan 14 basın-yayın kuruluşunun sorularını cevapladı. Sözcü, Diyarbakır'ın Hani ilçesinin ARGK gerillaları tarafından basılmasıyla ilgili olarak DPA ve BER-HA'nın sorularını cevaplarken, şu yanıtları verdi: "Gerilla birliklerimiz Güney Kürdistan'daki saldırılara karşı Hani'deki askeri tabur ve karakollara karşı bir operasyon düzenledi. Türk askeri Hani'de aldıkları ağır yenilgiyle sivil halkın ev ve işyerlerine karşı bombalamaya girişti. Şu ana kadar aldığımız bilgilere göre, 9 sivilin devlet güçlerince öldürüldüğüdür." ERNK Sözcüsü, Avrupa'da yapılacak Kürdistan Ulusal Meclis Seçimleri ile ilgili olarak basının sorularını cevaplarken de, "20-22 Kasım tarihleri arasında Avrupa'da Ulusal Meclis için seçimler yapılacaktır" dedi, konuşmasına devamla şu ana kadar 300'den fazla kişinin delege adaylığı için başvurduğunu, seçimle ilgili açıklamaların yakında Bonn'da kurulacak seçim irtibat bürosu tarafından yapılacağını da belirtti. Gazetecilerin seçim, basına açık mı olacak sorusuna da, "Evet tüm basın-yayın kurumlarına açık olacaktır" dedi. Basın toplantısına BER-HA, DPA,Reuter, AFP, WDR, A.A., Hürriyet, Milliyet, muhabirlerinin yanısıra çeşitli basın kuruluşlarının da temsilcileri katıldılar.

CİZRE'DE TERÖR

BER-HA (Cizre/Diyarbakır): Şırnak'ın Cizre ilçesi Cudi Mahallesi'nde önceki akşam gerillalar tarafından döşenen mayına çarpan bir panzer tamamen imha olurken, panzerin içinde bulunan 12 özel tim elemanı öldü. Olaydan sonra devlet güçleri, ilçeyi hakim tepelerden yoğun tank ve top ateşine tuttular. 4 saat süren ve Alman BRT-60 tipi panzerlerin de kullanıldığı saldırıda Hacı Çekirge'nin evinin isabet alması sonucu Çekirge ailesinden 5'i çocuk 9 kişi yaşamını yitirdi. Olaylarda 14 kişi de yaralandı. Açılan ateş sonucu çok sayıda ev, işyeri ve araç hasar gördü. Devlet güçlerinin ilçedeki Kadıoğlu Oteleni de taradıkları ve bu sırada otelde bulunan Şırnak Ağır Ceza Hakimi, Emniyet Müdürü'nü arayarak ateşi kesmesini istediği öğrenildi. Emniyet Müdürü'nün "Ateşin kesilmesi için talimat vereceğim" demesinin ardından ateş kesildi.

Edindiğimiz bilgiye göre olay şöyle gelişti: Önceki gece saat 18.45 sularında devriye görevi yapan bir panzer Cudi Mahallesi'nde gerillalar tarafından döşenen mayına çarparak parçalandı. Panzerin içinde bulunan 12 özel tim elemanının öldüğü bildirildi. Bu olayın ardından Cizre'nin hakim tepelerinden, Emniyet binası, Cizre Tugay Komutanlığı, Dicle Karakolu ve MİT binasından sivil hedeflere yönelik ateş açıldı. Bu arada Alman BRT-60 tipi panzerler ve zırhlı araçlarla Dörtyol mevkii ve Cudi Mahallesin'deki ev ve işyerleri yoğun ateşe tutuldu. Cudi Mahallesi'nde Hacı Çakırga'ya ait eve hedef gözetilerek yapılan havan ve roket atışı sonucu, Çakırga ailesinden Hacı (65), Leyla (60), İsmail (25), Nadire (10), Sinem (13), Fatma (9), Şıvan (3), Hanife (2) ve evde misafir olarak bulunan ve soyadı öğrenilemeyen Şeyhmus (70) öldü. Evde bulunan Emine (25), Meyrem (36), Haşim (3) ve Musa Çakırga ağır yaralanarak Diyarbakır Tıp Fakültesi Hastanesine kaldırıldı. Yaralılardan Emine Çakırga dışındakilerin durumu ciddiyetini koruyor. BER-HA muhabirinin hastane de görüştüğü yaralı Emine Çakırga, "Büyük patlama sesinin ardından evimize ateş açıldı. Panzerlerden atılan top mermisi isabet etti. Evimiz yıkıldı. 9 kişi öldü."

Saldırı sırasında yaralanan 10 kişinin tedavisi ise, Cizre Devlet Hastanesinde sürüyor. Bu arada evlerde de hafif yaralı kişilerin bulunduğu öğrenildi. Olayda ölenler Bugün Cizre'de kalabalık bir kitlenin katılımıyla ve törenle toprağa verildi.

Devlet güçlerince yaklaşık 4 saat süren ateş sırasında ilçedeki çok sayıda ev, işyeri ve araç tahrip oldu. Tahrip olan dükkanların Sabah gazetesi Cizre Muhabiri Ramazan İmrağ ve Emin Şoreş'in dükkanı kullanılmaz hale geldi. HEP Şırnak Milletvekili Orhan Doğan, Hacı Abdullah, Hacı Resul, Muhabettin Matar'ın evlerinde büyük hasar meydana geldi. Cizre'de özellikle Cudi Mahallesi'nde yoğunlaşan ateş sırasında kurşunlanmamış ev kalmadığı ve çok sayıda kamyon ve taksinin de büyük hasar gördüğü bildirildi.

Öte yandan ilçedeki Kadıoğlu Oteline de açılan ateş sonucu otel binasının büyük oranda hasar gördüğü bildirildi. Devlet güçlerinin saldırısı sırasında otelde bulunan Şırnak Ağır Ceza Hakimi'nin Emniyet Müdürü'nü telefonla arayarak ateşi kesmesini istediği öğrenildi. Bunun üzerine Emniyet Müdürü'nün "Hemen talimat veriyorum. Ateşi kessinler" dedeği ve ardından otele yönelik saldırının durduğu bildirildi. Devlet güçlerinin saldırısı Cizre esnafı tarafından kepenk kapatılarak protesto edildi. Şoförler de kontak kapattılar.

Öte yandan ajansımızı arayan bir gerilla PKK Cizre Bölge Komitesi adına yaptığı açıklamada "Cudi Mahallesi'ne döşediğimiz Antitank tipi mayına çarpan panzer imha oldu. İçinde bulunan 12 özel tim elemanı öldü. Saldırıyı Cizre ve diğer bölgelerdeki kontr-gerilla faaliyetleri ve sınır ötesi operasyonuna misilleme amacıyla yaptık. Gerillaya gücü yetmeyen devlet sivillere saldırdı" dedi.

girdikleri ilk hafta 500'ün üzerindedir. Öldürülen askerlerin çoğunun cesetleri köylülere para karşılığı katırlarla taşıttırıldı. Bunlar taşınırken biz görüyorduk. Taşıyıcı köylüler gelip söylüyordu, "Bugün 50 ceset taşıdık, 20 ceset taşıdık" diye. Mayınlara çarpıp ölen 270 asker var. Bu bir aylık süreç içinde 3 savaş uçağı, 4 helikopterleri düşürüldü. Bunların bazıları basına da yansıdı. Esir alınan askerler de var, onların anlatımları mevcut. Peşmergelere verdikleri 60'lık ve 120'lik topların elimize geçmesi durumu var. Zap bölgesinde yalnızca bir pusu eyleminde 120 kişilik birlik tamamen güçlerimiz tarafından imha edildi ve çok sayıda silahları alındı.

☐ **Son günlerde basın-yayın kuruluşlarında çıkan haberlerde birçok gerilla kampının Türk ordusunun eline geçtiği belirtiliyor, belirtilenler doğru mudur?**

☐ Bizim için Kürdistan baştan başa kamptır. Bizde bir yerde konumlanma ve orayı savunma diye bir sorun yoktur. Hareketli bir durumdayız. Bir yeri boşaltır, başka bir yere geçeriz. Güney'de Türk ordusu bizi mevzi savaşına çekmek istedi; dayamış tanklarını, toplarını; havada da uçaklarla bombalıyor ve bizi de bir noktada kalıp savaşmaya zorlamak istedi. Tabii ki biz bu taktiklerini boşa çıkardık. Örneğin Hezil Çayı'ndan zırhlı araçlarını geçirdikleri gün bu taktiğe baş vurdular. Biz onların yöneldiği yeri bilinçlice boşaltıp arkalarına geçtik. Arkadan yaptığımız saldırıda 72 asker ölmüştü. Dikkat edilirse onlar ön cephede bir yere girerken, arka cepheden bir başka yeri kaybediyorlar. Dediğimiz gibi ele geçirdiklerini söyledikleri yerler savaş cephesi içindeki herhangi bir yerdir veya yerlerdir. Ele geçirdikleri yerlerde gerilla olmayışı ise ordunun ne denli başarısızlık içinde olduğunun kanıtı olmaktadır. Tabii bu bir aylık süreç içinde kamuoyunun gözünden özenle kaçırdıkları, Kuzey Kürdistan'daki eylemler oldu. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Kuzey Kürdistan'da TC'nin yediği darbeler hiçbir dönemle kıyaslanmayacak düzeydedir. Bakın bize günlük olarak gelen haberlerde son bir ayda 17 karakol tamamen imha edilmiştir. İmha edilen bu karakollarda çeşitli çapta 2007 silah alınmıştır ve 563 asker öldürülmüştür. Yine aynı sürede 226 yol kesme eylemi gerçekleştirilmiştir. Ve kayıplarımız tahmin edilenin çok altında olmuştur bu eylemlerde. Bakın yalnızca dün bize ulaşan haberlerde Şırnak yakınlarında 1 helikopter düşürülmüş, Mardin cephesinde 22 asker öldürülmüş, Muş Bulanık'ta 17 asker, Çukurca'da 15 asker öldürülmüştür. Bunlar yalnızca bize ulaşanlardır.

☐ **Merak edilen başka bir konu, Kürdistani Cephe ile yapılan görüşmelerde 350 gerillanın Erbil'e gittiği yönündedir. Bu konudaki değerlendirmeleriniz nasıldır?**

☐ Görüşmeler devam ediyor. Erbil'e gittiğimiz ise çok doğal değil mi? Kürdistan bizim ülkemizdir, istediğimiz yere gidebiliriz. Biz Diyarbakır'a, Mardin'e ve tüm şehirlere gittiğimiz gibi Erbil'e de gidişimiz yadırganmamalıdır, çünkü başkalarının toprağında değil kendi topraklarımızda geziyoruz. Görüşmeler hala sürüyor. Amacımız ilişkilerimizi daha da pekiştirmek ve Kürdistan halkının her parçada birlik ve dayanışmasını geliştirmektir. Basına yansıtılanların doğru olmadığını, öyle silahların bırakılmasıdır bilmem yenilgidir, bunlar gülünüp geçilmesi gereken iddialardır. Madem yenilmişiz Türk ordusu neden hala saldırıyor, neden bu kadar büyük kayıplar veriyor. Yenilen kimdir çok açıkça ortadadır.

☐ **Bundan sonraki gelişmeler sizce ne olur?**

☐ Gelişmelerin daha hızlı bir sürece girdiği açık, bir aylık kahramanca direnişimizin Kürdistan tarihinin bu olumlu gidişine büyük ivmeler kazandıracağı da ortadadır. Türk devleti istediği kadar yalan dolanla iddialarda bulunsun, Kürdistan'da tarihi değişimler ve haklı mücadelemiz daha da pekişerek sürecektir. Parti Önderliğimizce belirtildiği gibi artık stratejik denge dönemine girmiş durumdayız. Bu da savaşın daha da tırmanması ve kıran kırana geçmesini ifade ediyor. Bu bir aylık savaşta büyük deneyimler edindiğimizi de belirtelim. Savaşı bir bütün Kürdistan sathına daha yaygın ve daha kapsamlı bir şekilde yayacağız.

☐ **Teşekkür ederiz verdiğiniz bilgiler için.**

☐ Biz de teşekür ederiz, çalışmalarınızda başarılar dileriz.

ARGK Komutanı Osman Öcalan (Ferhat):

"YARALILARIMIZ HUNHARCA KATLEDİLDİ"

BERXWEDAN: Anlaşmanın içeriği neydi? Neler vardı anlaşmada?

Osman Öcalan (Ferhat): Anlaşma açıktır. Anlaşmanın gizli kalması gibi bir derdimiz yoktur. Nitekim anlaşmanın kamuoyuna yansıtılmamasını isteyen kendileridir. Biz anlaşma protokolünün metninin yayınlanmasından yanaydık. Yayınlamama isteği kendilerinden geldi. Bu da sanırım iki nedenledir: Bu hem TC'nin baskılarını önlemeye yöneliktir, hem de çarpıtma yapabilmeleri içindir. Anlaşmaya göre sınırdaki konumlanmamızın TC tarafından saldırı gerekçesi haline getirilmemesidir. Bu duruma bir son vermedir. Bizim de yaptığımız, TC'nin bu gerekçesine son vermek için gücümüzü farklı bir konumlanmaya tabi tutma yönündedir. Bir de örgütler arası, güçler arası düşmanca faaliyetlerin son bulması, birbirinden uzaklaştıran değil yakınlaştıran bir esprinin esas alınması, bunun yanısıra Güney'de bizim özgürce bir çaba içerisinde bulunabileceğimizden, yani siyasal ve yayın faaliyetlerimizin engellenmemesi içindir. Yani meselenin özü sınır hattının TC tarafından saldırı gerekçesi olmaktan çıkarılmasıdır. Bununla birlikte saldırılara firsat verebilecek tutumlara girmemek, tam tersine güven verici ve giderek sağlam ittifakların oluşmasına zemin hazırlayacak çabaların içerisinde olmaktır. Anlaşmanın özü budur. Basına işte teslim oldular, silahlarını bıraktılar biçimindeki açıklamalar tamamen yalana dayalı açıklamalardır. Biz hangi alanda olursak olalım askeri güçlerimiz silahlarını bırakmamış ve bırakmayacaklar da. Böyle bir koşul ileri de sürülmemiştir. Ve kabul de görmemiştir...

BERXWEDAN: Siz şu an her iki kampı da tamamen boşaltacak mısınız?

Osman Öcalan (Ferhat): Farklı bir konumlanmaya tabi tutacağız. TC savaşı dış kaynaklı gösteriyor. Bir dönem Lübnan'daki Mahsum Korkmaz Akademesi'ni savaşın kaynağı olarak gösteriyordu. Yine İran'ı bu konuda suçluyordu. Daha sonra Güney Kürdistan'daki güçlerimizi savaşın esas nedeni olarak gösteriyordu. Yani TC gerçeği kabul etmek istememiştir. Bizim savaşımız hiçbir zaman dıştaki olanaklara dayalı olarak gelişmemiştir. Baştan beri savaşın esas gücü ülke içerisindeki güçlerimizdir. Ve halkın sunduğu destektir. Çeşitli alanlardan yararlandık. Savaşı da bundan yararlandırdık. Bu, savaşın gelişmesine hizmet etti, özellikle ilk dönemlerde. Ama şimdi bu alanlar gerek Lübnan, gerek Güney Kürdistan, gerek Doğu Kürdistan, yani yararlandığımız alanlar geçmişteki işlevlerini yitirmişlerdir. Kuzey Kürdistan'daki tüm eyaletlerde karargah sistemine geçmiş durumdayız. Her yönüyle güçler, savaşı sürdürebilecek güç ve olanağa kavuşmuşlardır. Ama TC hep savaşın nedenini farklı göstermiştir. Dış kaynağa bağlamıştır. Çok geçmeden bunun gerçeği yansıtmadığı görülecektir. Bu nedenlerle biz de aslında şunu düşünüyorduk: Güney'deki konumlanmamızda bir değişikliğe gitmeyi düşünüyorduk, ki savaşımızı etkileyemeyeceğini de belirtebiliriz. Yani konumlanmamızda üslenme tarzında değişikliğe gideceğiz. Ancak şunu belirtebiliriz: Nasıl ki TC'nin tüm gerekçelerini elinden alıyorsak, sınırdaki, Güney Kürdistan'daki gerillalarımızın huzursuzluk yarattığı biçimindeki doğru olmayan Güney'e saldırı gerekçesini de ortadan kaldıracağız. Biz bunu söyleyebiliriz.

BERXWEDAN: Anlaşmanın ilerde tehlikeye düşme olasılığı var mı?

Osman Öcalan (Ferhat): Bir sefer Kuzey'de savaş yükseliyor TC'ye karşı. Güney'deki gelişmeler istikrarlı değil, siyasi-askeri alanda bir istikrarsızlık mevcuttur. Bununla birlikte Güney'deki iki büyük örgüt -YNK ve KDP-alabildiğine dışa bağımlıdır. ABD'nin desteğiyle ayakta kalabiliyorlar. Yine TC çok çeşitli biçimlerde bu güçleri bağımlı hale getirmiştir. Bu durumlar yeni ittifakları gündeme getirebileceği gibi, daha farklı olumsuz gelişmeleri de ortaya çıkarabilir. Yani yarın ne olacağı belli değil.

BERXWEDAN: Siyasi çalışmanız sonucu yarın buralarda daha geniş taban elde etseniz Kürdistani Cephe'nin tavrında değişiklik olmaz mı?

Osman Öcalan (Ferhat): Şimdi buradaki gelişmeler günlüktür, olumlu da olumsuz da bazı değişiklikleri gündeme getirebilir. Kürt halkının her kazanımını korumayı ve yeni kazanımları esas alıyoruz. Parlamento ve onun içinden çıkan hükümet her ne kadar halkımızın özgücüne dayanmayarak ortaya çıkmışsa da bunu halkımızın özgücüne kavuşturmak, halkın parlamentosu ve hükümeti haline getirebilmek için geçmişte olduğu gibi bugün de çabalarımızı sürdüreceğiz...

BERXWEDAN: Güney Kürtlerine karşı Saddam veya Türkiye'den bir saldırı olursa siz de peşmergelerle birlikte saldırıya karşı savaşır mısınız?

Osman Öcalan (Ferhat): Kürdistani Cephe, tabii ki halkın çıkarlarını esas alan bir güçtür sonuçta. Bugün güvenceden yoksun da olsa, Güney Kürdistan'da oluşan yapı halkımızın özgürce konuşabilmesinin olanaklarını yaratmıştır. En azından sömürgeci kurumlar tasfiye olmuştur. Her ne biçimde olursa olsun, ortaya çıkan gerçek budur. Irak sömürgecilerinin askeri ve siyasal varlığı sona ermesi halkımızın yararınadır. Tekrar Irak veya Türkiye veya başka bir sömürgeci güç tarafından yapılacak saldırı, halkımıza yapılmış bir saldırı olarak kabul edilecek. Bu durumda halkımıza yapılan bir saldırıda yerimizin halkımızın yanı olduğu tartışılmaz. Bunda esas görevimiz sömürgecilerin saldırılarına karşı koymak olacaktır.

BERXWEDAN: Çatışmanın Türkiye cephesi nasıl geçti?

Osman Öcalan (Ferhat): Şimdi, birleşik bir saldırı vardı. Peşmerge ve Türk birlikleri farklı yönden yöneldiler. Çok geçmeden bu güçler birleşti. Türk ordusu ile peşmergeler içiçe saldırılarını geliştirdiler. TC, savaşta peşmergenin başarısızlığı ve yeteneksizliği ortaya çıktığı anda, daha fazla güçle duruma müdahale etti. Savaş giderek TC ile partimiz arasındaki bir savaşa dönüştü. Esas olarak Haftanin cephesinde savaş böyle bir biçim aldı. İlk cephede esas savaşan güç TC idi. Peşmerge ise onun destek gücüydü. Taktik bir güçtü. Araziye uyumdur, öncülüktür, peşmergenin rolü buydu. Esas savaşan güç TC idi. Her an bombardıman durumu yaşanıyordu.

BERXWEDAN: Bombardıman sonuçlarını verebilir misiniz?

Osman Öcalan (Ferhat): Bombardımanın etkisi birliklerimizin kara güçleriyle çatışmada hareketliliğini önleme düzeyindeydi. Bütün bombardıman sonrası da, yani uçak saldırısı sonucu şehit düşen 1 gerillamız oldu, bazı yaralanmalar da oldu. Uçak saldırıları kayıp anlamında fazla etkili olmadı. Uçaklar saldırdığında güçlerimizin mevzi değiştirmesi, saldırı ve savunmada rahat hareket etmesini önledi. Hava akınlarının etkisi bu düzeydeydi. Esas olarak belirleyici olan kara çatışmalarıydı. Geçmişte de çok hava saldırıları olmuştu. İddia ettiklerinin hepsi yalana dayalıydı. Yüzlerce kişi öldürdük dedikleri saldırılarda tek bir yaralı vermediğimiz oluyordu.

BERXWEDAN: Türk ordusunun kaybı nedir sizce?

Osman Öcalan (Ferhat): Bir kere şunu belirteyim: Xankurke'de ciddi bir çatışma yaşanmadı. Bir pusuda 8 kayıp verdiler, bir de bizim bir saldırımız oldu. 30 kayıp verdirdik. Ayrıca çok sayıda silahlarına elkoyduk. Bu olay genelkurmay açıklamasında 23 olarak geçti. Bu savaşın olmadığı Xankurke cephesinde 38 kayıpları tespitlidir. TC ile esas çarpışmalar Haftanin ve Çukurca cephesinde yaşandı. 500 civarında kayıpları vardır.

BERXWEDAN: Ya uçak...

Osman Öcalan (Ferhat): Xankurke'de bir uçak darbe aldı. Çukurca'da 1, Haftanin'de 1 olmak üzere 3 uçak düştü.

BERXWEDAN: Yakın tarihte sizin, Derecik'e bir baskın eyleminiz gerçekleşti. Konu ile igili yeterli bilgi alamadık. Sizin cephenizde gerçek durum neydi?

Osman Öcalan (Ferhat): Türk basını ve siyasetçilerinin olayla ilgili yaptığı açıklamalar gerçeği yansıtmıyor. Derecik'te bizim 200 civarında kayıp verdiğimizi bizzat Demirel açıklamıştır. Tamamıyla gerçek dışıdır. Bizim kayıbımız 40'dır. Buna karşılık onların kayıbı 34 değil 360'dır. Tabur tümden imha edilmiştir. Hem mevzilerde hem de, tabur binasında kurtulan çok azdır. Yine müdahaleye gelen güçlerle çatışmaya girilmiştir. Taburu imhaya giderken Samanlı ve Yeşilova karakolları vurulmuştur. Burada da kayıplar var. Toplam düşman kayıbı 400 civarındadır.

BERXWEDAN: Taburun önemi neydi?

Osman Öcalan (Ferhat): Bir sefer o taburun önemi şudur: Bu, Kürdistan'da çeteciliğin en yoğun olduğu, alanda bulunuyor. Gerdi Aşireti vardır. Kürdistan'ın en gerici aşirettir. Herkesten önce çetecilik bunlar içinde boy verdi. Taburun etrafında bulunan tüm köyler azgın çetelerle doludur. Bunun yanısıra Derecik, bölgede askeri bir merkezdir. Tüm operasyon bu merkezden sevk ve idare edilirdi. Bunu koruyan karakollar vardı. Samanlı, Yeşilova yine birçok dağlık noktada güç konumlanmıştı. Yani adeta tahkim edilmiş bir yapı vardı. Diğer hedeflerden daha fazla güç yoğunlaşmıştı. Oraya ulaşmak bile büyük bir başarıydı. Biz bırakalım ulaşmayı, hedefi tümüyle imha ettik. Böylesi bir hedefi imha etmek demek, TC'nin tüm askeri merkezlerine karşı imha etme güç ve yeteneğini ortaya çıkarıyor. Bu şu demektir ne kadar güçlü korunursa korunsun hiçbir hedef bizim darbelerden kurtulamayacaktır.

BERXWEDAN: Basında yer alan "yaralı öldürdüler" şeklindeki haberin boyutu, içeriği nedir?

Osman Öcalan (Ferhat): Bize karşı askeri olmanın yanısıra psikolojik savaş da sürdürülüyor. Esas alınan, gerçeklerin çarpıtılmasıdır. Olayları görmek mümkün. Newroz'da devlet katliam yaptı, gerilla sorumlu tutulmak istendi. Yine Şırnak'ı yakıp yıktı, TC, gerilla saldırdığı yönünde kamuoyunu aldatmaya çalıştı. Çatışma yoktu. TC olanakların dayanarak, gerçeği ters edip kamuoyunu etkilemeye çalışıyor. Genelde bizim yaralılar için oluşturduğumuz yardım birimlerimiz vardır. Haftanin'deki 15 yaralı arkadaşımızı TC ele geçirip kurşuna dizdi. Sağ yakalanan birkaç arkadaşımızın eleri arkadan bağlı şekilde vurdu. TC çarpıtmalarında sınır tanımıyor. Gerçek ortaya çıktığında, onursuzluğu da gizlemiyor. Çatışma ortamıdır, her güç beli iş görür, yaralılar için özel birimlerimiz var. Alanı boşaltmada geçikme olunca yaralıları taşıma imkanı kalmadı. Yaralılar ölümcül değildi. Sadece, yürüyemez durumdaydılar. Dağ koşullarında güçtür, yaralılar olduğu gibi bir sığnağa yerleştirildi. TC alana girince vurdu. Biz Kızıl Haç'ın müdahalesini istedik. TC yaralılarımızı sorgusuz vurdu. yaralılarımız hunharca katledilmiştir. İnsan hakları ve yardım kurumları bu savaşta işlevsiz kalmıştır. TC uygulamaları karşısında sessiz kalmayı yeğlemiştir. Fonksiyonları yerine getirmelerini bekliyoruz.

BERXWEDAN: 1992'deki hedefinize ulaştınız mı?

Osman Öcalan (Ferhat): Şimdi savaş alanı belirsizliklerle doludur. Her güç belli planları önüne koydu mu, gerçekleştirmeye yönelir. TC için de bu geçerlidir. TC, ulusal kurtuluş ordumuzu tafiye etme planını önüne koymuştu. Bunda başarılı olamadı. Ancak bizim gelişimimizi az da olsa sınırladı. Bunun karşısında biz TC'nin askeri açıdan daha da darbelenmesi ve yine stratejik alanlardan sökülmesini hedefliyorduk. Değişen durumlar bu hedeflerimize ulaşmada bizi zayıf kıldı. Yani TC'yi askeri açıdan zayıflattık. Siyasi otoritesini eksilttik. Buna bağlı olarak otoritemiz daha da pekişti. Ancak, stratejik alanlarda TC'yi atma hedefine tam olarak ulaştığımızı söyleyemeyiz. Yani her iki gücün hedefine ulaştığını belirtmek mümkün değildir. Bununla birlikte TC'de siyasal ve askeri açıdan bir gerileme, bizde ise bir gelişmenin yaşandığını söyleyebiliriz. Hem askeri güçlerimiz artmıştır. Siyasal güç artış kaydetmiştir, hem de etkinliğimiz güçlenmiştir.

Bin yıllık özlem

KÜRDİSTAN ULUSAL MECLİSİ

Kürdistan halkı tarihinde ilk kez kendi yönetimini, Kürdistan ulusal meclisini seçecek. Seçimler Kürdistan'ın dört parçasında, Kürtlerin yaşadıkları Sovyet Cumhuriyetlerinde ve Kürdistanlıların yaşadığı 11 Avrupa ülkesinde Kürt ve Kürdistanlıların seçime katılımlarıyla gerçekleşecek.

7 Haziran 1992'de "Kürdistan Ulusal Meclisi"ni oluşturmak için kurulan "Hazırlık Komisyonu" son aylarda seçim için hazırlıklarını sona erdirmiş ve seçimin yapılacağını Kürdistan ve dünya kamuoyuna ilan etmiştir. Kürdistan'ın tüm parçalarında, koşullar elverdiği oranda demokratik yolla Kürdistan Ulusal Meclisi seçimleri yapılacaktır. Meclis tüm Kürtleri temsil eden en üst kurum olacak; yasalar çıkaracak, uluslararası alanda Kürtleri temsil edecektir. Seçime Kürdistan dışında, eski Sovyet Cumhuriyetlerinde yaşayan yarım milyon ve Avrupa ülkelerinde yaşayan 700 bin Kürt de katılacaktır.

Kürdistan Ulusal Meclisi Hazırlık Komisyonu yayınladığı 20 Ekim 1992 tarihli genelgede Kürdistanlıları yapılacak seçim konusunda bilgilendirdi. Yayınlanan genelgede PKK'nin kuruluşu Kürtlerin tarihinde atılan önemli birinci adım, 15 Ağustos 1984 önemli ikinci ve Kürdistan Ulusal Meclisinin oluşmasının ise atılacak önemli üçüncü adım olacağı vurgulandı. Yine aynı genelgede: 18 yaşını doldurmuş her Kürdistanlının oy hakkına sahip olduğu, 23 yaşını doldurmuş, halka ve vatana karşı suç işlemeyenlerin, ulusal bağımsızlıktan yana olan ve temelde fedakarlık azmi içinde olan tüm Kürt ve Kürdistanlıların seçilme hakkına sahip oldukları açıklandı.

Hazırlık komisyonunun verdiği bilgiye göre, seçmek için Kürt veya Kürdistanlı olmak şarttır. Seçimler iki aşamada yapılacak; birinci aşamada bölge düzeyinde delege seçimleri (20-22 Kasım 1992 tarihlerinde) yapılacak, ikinci aşama ise halkın seçtiği delegelerden oluşan Avrupa Konferansı toplanacak ve Avrupa'daki Kürt ve Kürdistanlılar Ulusal Meclise katılacak, 10 temsilci Milletvekilini seçeceklerdir. Her iki aşama da gizli oy ve açık seçimle yapılacaktır.

Delege olarak seçilmek isteyenler, başvurularını Delege Müracaat Formu'nu 8 Kasım 1992 günü saat 17.00'ye kadar fotoğraflarını ve yazılmış olarak özgeçmişlerini vererek yapacaklardır. Adayların listesi oy kullanma odasında açık bulunacaktır. Okuma yazması olmayanlar kendilerine yardımcı alabileceklerdir. Her seçmen sadece ikamet ettiği alanda oyunu kullanabilecektir

Almanya'da 16, Fransa'da 4, İsviçre'de 3, Avusturya'da 3, Hollanda'da 2, Belçika, İngiltere, Danimarka, İsveç, Norveç ve Finlandiya'da bir bölgede yapılacak seçimle 150 delege seçilecektir.

Kurulan genel seçim kurulana Kürdistan'daki seçim kuruluna karşı sorumlu olma, seçimi yürütmek, denetlemek, sonuçlandırmak, delege başvurularını netleştirme, sonuçları bölgelere gönderme, bölge seçim kurullarını teşkil etme, seçim sandıklarını denetleme, itirazları inceleme ve zamanında sonuçlandırma, seçimlerin demokratik geçmesi için tüm tedbirleri alma yetkisi ve yükümlülüğü verilmiştir.

16 Ekim 1992 tarihinde yayınlanan bir bildiriyle, bağımsız, özgür ve demokratik bir Kürdistan için çok önemli ve ileri bir adım olan bilinç, örgütlenme, mücadele, ulusal sorumluluk ve yurtseverliğin bir ürünü olarak Ulusal Meclisi oluşturmak üzere tüm Kürdistanlıları görev başına çağıran "Genel Seçim Komisyonu"nun çalışmaları halen Avrupa'nın tüm bölgelerinde devam etmektedir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önüne koyduğu ulusal ordulaşma, ulusal ayaklanma ve ulusal meclisin hayata geçmesi için Kürdistan'da etkin bir mücadele yürütülmektedir. Kürdistan halk meclisi, Kürt halkının mücadele birikimi ve yüzyılların mücadelesinden çıkardığı dersler, tecrübeler üzerinde yükselecektir. Geçmiş Kürdistan tarihinde, kısa vadeli de olsa çeşitli yönetimler egemenliklerini kurabilmişlerdir. Ancak tarihi incelediğimizde; geçmiş Kürt yönetimleriyle, Kürt halkının oluşturacağı Kürdistan Ulusal Meclisi arasındaki farklılıkları görebilme imkanına sahip olacağız.

Kürtlerin kendi yönetimlerine "ilk" özlemi

Kürtlerin kendi yönetimlerine özlemlerini yazılı olarak dile getiren ilk şahsiyet 17. yüzyılda yaşamış büyük Kürt şairi Êhedê Xanê olmaktadır:

"Eğer aramızda yalnız uyum olsaydı,
eğer aramızda yalnız bir kişiye itaat etseydik,
o bizi kölelikten kurtarırdı.
Türkler, Araplar, Farsların köleliğinden kurtulup
dinimizi ve devletimizi yüceltirdik
ve okumada akıllılıkta önde giderdik"

Xanê'nin çağrısı, şikayeti 17. yüzyıla mahsustur. 100 yılı (1515-1639) aşkın bir "barış" devresi, Kürt beyliklerinin toparlanamaması ve Osmanlıların Kürdistan'da "yeniden" tehlike olmalarından sonra ele alınmıştır.

Osmanlı işgalinden günümüze Kürt yönetimleri

Selçukluların Kürdistan'da işgalci güç olarak yerleşmelerinden sonra, Kürdistan'da uzun vadede yaşayan bir Kürt yönetimi oluşturulamamıştır. 1806'da Osmanlı imparatorluğuna karşı gerçekleştirilen "Babanzade Abdurrahman Paşa İsyanı"ndan bugüne sürmekte olan Kürt isyanları ne Kürdistan'ın büyük bir bölümünü kapsayan bir güce sahip olmuşlardır, ne de toplumsal olarak halk kitlelerine dayanmışlardır. Kürdistan'da ilk "bağımsızlığı" 1827'de Revanduzlu Mehmet Paşa ilan etmiştir. Kurduğu yönetim ise Şeriattır. 1842'de kraliyetini ilan edip kendi adına para bastıran Cizireli Bedirhan Bey, uzun yıllar süren direnmelerden sonra, 1847'de sürgün edildiği Girit adasında 1868 yılında öldü. Bedirhan Bey'in kraliyeti döneminde halka dayalı bir yönetim biçimi oluşturmamış, yönetimi başına geçtiği aşiret reisleriyle birlikte oluşturmuştur. İngilizlerin desteğinde 1918 de Süleymaniye'de Güney Kürdistan Kralı olduğunu ilan eden Mahmude Berzenci, daha sonra Kürdistan'da etkinliğini arttırıp 22 Mayıs 1919'da bağımsızlık ilan edince, İngiliz ordusu Süleymaniye üzerine yürümüş yaralı olarak ele geçirdiği Berzenci'yi Hindistan'a sürgüne göndermiştir.

1922 yılında Kürdistan'a sürgünden geri dönen Şeyh Mahmude Berzenci kendisini ikinci kez Kürdistan Kralı ilan etmiş ve bir hükümet oluşturmuştur. Kurulan hükümet bakanlıklarına ise çoğunlukla Paşalar getirildi. Hükümet adına pul ve para bastırıldı. İngiliz askeri güçleri Irak ordusunun yoğun saldırıları karşısında hükümet geriledi ve fonksiyonsuz hale geldi. 1941 yılına kadar mecburi iskana tabi tutulan Berzenci 1956 yılında yerleştiği Bağdat'ta öldü.

22.01.1946'da temelleri atılan ilk Kürt Cumhuriyeti ise Mahabad'dır. Kadı Muhammed ile Molla Mustafa Barzani arasındaki anlaşma sonucu ortaya çıkan Cumhuriyetin kuruluş günü Mahabad'ın Çuvarçıra meydanına gelen binlerce Kürt kutlamalara katıldı. Seçimler yapılmadan, Kürdistan Demokrat Partisinin son olarak 10 kişi ile birlikte belirlediği Bakanlar Kurulu listesi Kadı Muhammed tarafından Şubat ayında kamuoyuna sunuldu. Başbakanlığa Bükan aşireti reisi Hacı Baba Şeyh getirildi. Savaş bakanlığına ise Kadı Muhammed'in kuzeni Hüseyin Seyfi Kadı getirildi. Diğer bakanlıkları ise Ağa, Bey ve akrabaları arasında paylaşıldı. 11 ay sonra İngiliz emperyalizminin desteklediği İran ordu birlikleri Mahabad üzerine yürüdüklerinde Kürt Cumhuriyetinin resmi evraklarını bir Hamamda yaktıran Kadı Muhammed direnmeden İran ordusunun Mahabad'a girişini seyrediyordu. Daha sonra İran sömürgecileri tarafından tutuklanan Kadı Muhammed ve Cumhuriyetin kurucularından Seyfi Kadı ve Sadri Kadı yargılanarak cumhuriyetin kurulduğu alanda 31 Mart 1947'de idam edildiler.

İhanet hükümeti

En son olarak kurulan "Kürt" hükümeti ise 1992'de Kürt halkı, onun ulusal davasına ihanet temelinde Güney Kürdistan'da kuruldu. Uluslararası alanda ABD, bölgede ise Türk sömürgeci devletinin denetim ve kumandasında ilan edilen "Güney Kürdistan Federe Hükümeti"nin ilk işi gerilla birliklerine karşı savaş açmak olmuştur. "Kahrolsun PKK, Yaşasın Türk Devleti" sloganı atan Mesud Barzani TC'nin yedeğinde bir

"Hükümet" için ilk politik ihaneti başlatmış oluyordu. İlk defa Kürt ve Kürdistanlılık adına Kürdistan'da bağımsızlıkçı savaşçılara karşı açık savaş bu hükümet ile gerçekleştirildi. Emperyalizm Güney Kore gibi karşı-devrimci bir Kürdistan'ı yaratmada ilk meyvelerini böylece almaya çalışıyordu. Bu yeni bir dönemdir. Fiili olarak emperyalizm ve sömürgeciliğe bağımlı ve onun kumandasındaki "Kürtlük" ile bağımsızlıkçı, anti-sömürgeci, anti-emperyalist Kürtlük uluslararası alanda çatışmaktadır.

Böylece, ilk Osmanlı devleti olarak bilinen Selçuklu egemenliğinden bu yana oluşan birçok Kürt yönetimini incelediğimizde şu sonuçlara varabiliriz:

1- Kürdistan'da oluşan tüm yönetimler aşiret reisleri, Beyler, Paşalar veya bu egemen katmanların siyasal temsilcileri tarafından oluşturulmuştur.

2- Şimdiye kadar oluşturulan yönetimler halkın örgütlü gücüne dayanmamışlardır. Yenilgileri halkın kaderi olarak tarihe geçirilmiştir.

3- Günümüzdeki "Güney Kürdistan Federe Hükümeti" diğerlerinden ayrıcalıklı olarak bizzat Kürt devriminin karşısında; Kürdistan, bölge ve dünya da karşı-devrimin önemli dayanaklarından birini oluşturmaktadır.

Evrensel gelişmelerden Kürdistan hükümetine doğru

Özellikle Sovyetlerin çökmesi, halklarına dayanmayan, kitlelerden kopuk, devrimi kitlelerin sorunu haline getirmeyen, kendi halklarının sırtında politik, sosyal ve ekonomik kambur oluşturan Doğu Bloku rejimlerinin düşmesi, yeni bir devrenin başlangıcı olarak sayılmaktadır. Bu, dünya insanlığının yeniden felsefik bir çıkmaz yaşamasını birlikte getirmiştir. Bir yandan, sosyalizm adına yola çıkan yönetimler sosyalizmi uygulamayarak halklarını kapitalist dünyanın karşı-devrimci saldırılarının orduları haline getirmiş ve yenilmişlerdir. Marksizmin bittiğini yayan kapitalist dünya, yeni bir halklar savaşı dönemi başlatmış, dünya insanlığının derin bir krize girmesinin en önemli nedeni olmuştur.

Orta çağda çıkış yolunu bulamayan insanlık yeni yollar açmak için çırpınmıştır. Yoksullar ve köylüler başkaldırmış, esaret zincirlerini parçalayabilmişlerdir. İngiltere'de tarihin en zalim krallarından biri olarak bilinen VIII. Henry'ye kafa tuttuğu için 1535'te öldürülen Thomas More (1477-1535) insanlığın güzel rüyalarından "ilk"ini, Ütopia (1516) isimli eserinde kaleme almış ve yoksullar dünyasının en güzel özlemlerini dile getirmiştir:

"Otuz aile her yıl, eski dilde syphogrant, yeni dilde phlarch denilen bir baş seçerler. On syphogrant, 300 aile ile birlikte, eski dilde Tranibore, yeni dilde baş philarch denilen birisinin buyruğu altındadırlar. 200 syphogrant, en dürüst,en uygun kişiyi seçeceklerine and içtikten sonra, halkın gösterdiği dört adaydan birini, gizli oyla başkan seçerler. Şehir dörde bölünmüş olduğu için, her bölümün bir adayı kurultaya sunulmuştur. Başkan, zorbalığa kaçmadığı sürece, ömrü boyunca yerinde kalır. Tranibore'larsa, her yıl seçilirler, ağır bir sebep olmadıkça da değiştirilmezler. Bütün öbür görevler de bir yıllıktır. Tranibore'lar her üç günde bir, gerekirse daha sık başkanla birlikte toplanır, memleket işlerini görüşürler. Yurttaşlar arasında binde bir çıkan anlaşmazlıklara çarçabuk çare bulurlar. Kurultayın her toplantısında iki syphogrant hazır bulunur ve bu iki halk temsilcisi her toplantıda değişir, kamuoyu ilgilendiren işler, kurultayda üç gün, önce tartışıldıktan sonra karara bağlanır. Kurultay ve büyük halk toplantıları dışında biraraya gelip memleket işlerini konuşmak ölümle cezalandırılan bir suçtur. Bu da başkanla Tranibore'ların kolayca biraraya gelip, halkı zorbaca yasalarla ezmeye ve rejimi değiştirmeye kalkışmalarını önlemek için olsa gerekir."

Dünyada insanlık açısından Güneş tutulmalarından önemli biri, kapitalizmin doğuşu ile birlikte başlamıştır. Milyonlarca serfin topraksız ve işsizlik ordularını oluşturmaları; yönetimi elde tutan, ancak ekonomiye egemen olamayan feodal prensliler ile atölye ve küçük "fabrika" üniteleriyle gelişen ekonomiyi elinde tutan, fakat yönetime hala egemen olmayan burjuvaların kapışmaları arasında sıkıştırılan yoksul, işsiz milyonların ordusu, ışığı ve yaşamın güzelini görmek için çabalamaktadırlar. Fransız devrimi ise, 18. yüzyılın insanlığın gözlerini açmış yeni bir başlangıçtır. Bu dönemin öncü devrimcilerinden, Paris'te kafası giyotinle kesilerek öldürülen Maksimiellen Robespierre (1758-1794), dünyada ilk meclisin kurulmasından (1792) iki yıl sonra, 15 Şubat 1794'de Dantoncu ve diğer hiziplere karşı verdiği demeçte:

"Cumhuriyetin idaresinde ancak cumhuriyetin vatandaşları mevcuttur. Kralcılar, asiler onun için yabancı ve hatta düşmandırlar. Özgürlüğün tiranlığa karşı yürüttüğü bu korkunç savaş bölünmez bir savaş değil midir? İç düşmanlar, dış düşmanların müttefikleri değil midir? Vatanı içten parçalayan katiller, halk temsilcilerinin vicdanını satın alan entrikacılar ve onları satan hainler; halkın davasını rezil etmek, kamu erdemini yoketmek, iç çatışmalar ateşini alevlemek ve ahlakta karşı-devrim yoluyla siyasal karşı-devrimi hazırlamak için toplanmış bütün bu insanlar, hizmet ettikleri tiranlıktan daha az tehlikeli veya daha az suçlumudurlar?"

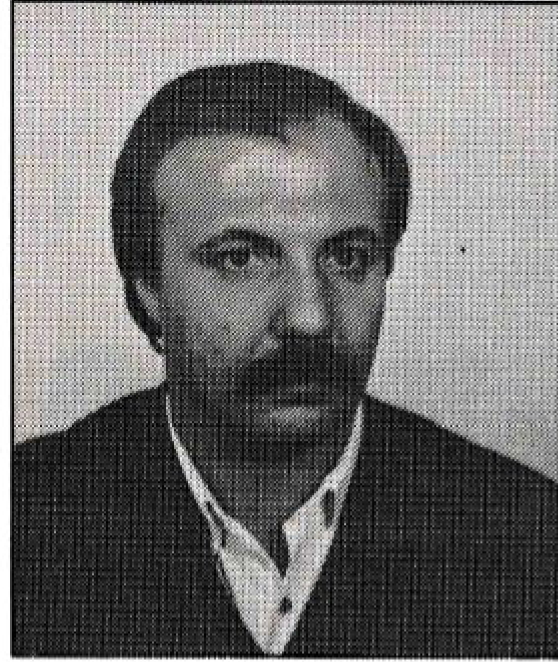
Devrim cephesi dahilinde özgürlüğün yolunu tıkayanlara karşı savaş açmıştır. İnsanlığa derin felsefik bir bakış alanı açan Fransız devrimi kanlı ve acımasız olmuştur. Devrimin en güçlü ajitatörü ve düşünürü olan Robespierre devrimin hedeflerini net olarak ortaya koymaktadır: "İnsanlığa kötülük edenleri cezalandırmak merhamet; onları affetmek ise barbarlıktır."

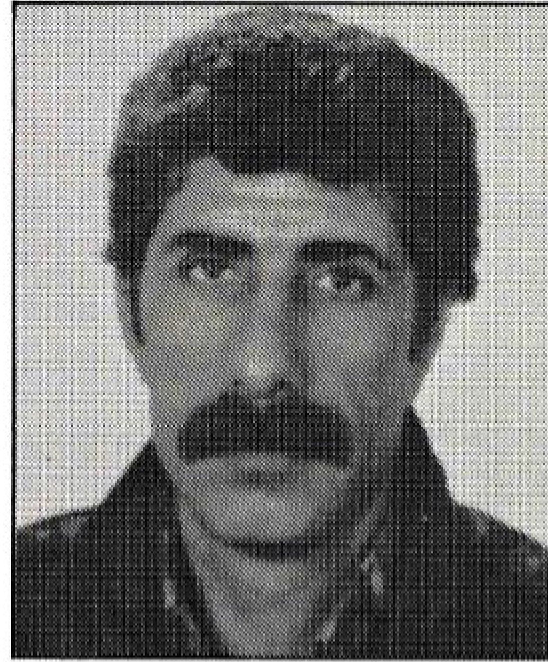
20. yüzyıla gelindiğinde, dünyada insanlığın ikinci bir güneş tutulması yaşadığı görülmektedir. Dünyayı bölüşmek için yapılan paylaşım savaşları; sömürgeler edinmek amacıyla halkları biribirine kırdırtan emperyalist dünya, insanlığın büyük bir kesimini sefalet ile karşı karşıya bırakmıştır. İşte, Sovyetler'de Ekim Devrimi bu şartlarda gelişmiştir. Sovyet devrimi lideri **Lenin:** "Kapitalizmin emperyalizm aşamasında, ulusların en büyük sömüreni" olduğunu tesbit edecektir.

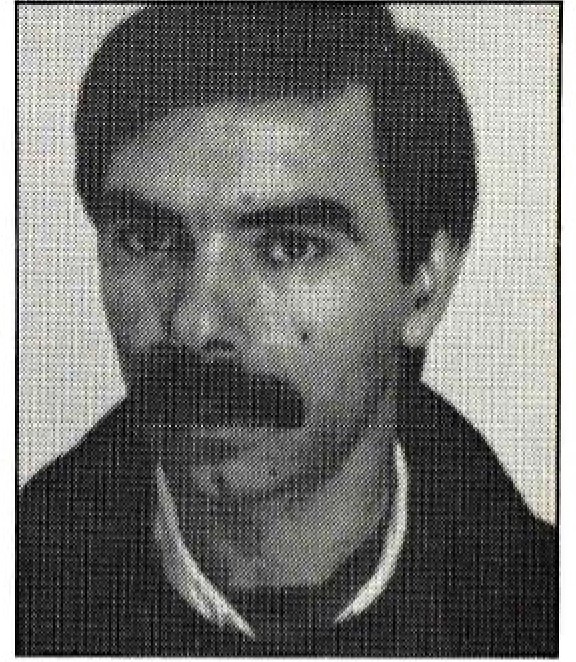
Üçüncü Güneş tutulması ise 20. yüzyılın sonlarında, günümüzde, insanlığı karanlığa ve "karmaşıklaşan" dünya politikasında tamamen kaybolmanın eşiğine götürmüştür. Günümüzde insanlığın gözlerini yeniden açmaya, ona insanlığı, özgürlüğü ve tabiatı güzelliklerini öğretmeye aday en büyük hareket Kürdistan halk hareketidir. Kürt halkı imkansızlıklar içerisinde imkanlar yaratarak, hem kendisini ezen dünyaya, hem de sessiz dünyaya insanlığı öğretecektir.

Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesi ve Kürt halkının ilk özgür organı olabilecek Kürdistan Ulusal Meclisi dünyanın ölü çeperlerini yıkarak insanlığa kucak açacak yeni bir atılım olarak gelişiyor.

Türkan Özçeker

Duran Üste

Halil Acar

Cemal Akkuş

Ulusal Meclis Aday Listesi

FREİBURG:

1. Mesut Ak
2. Süleyman Barış
3. Ali Gülüm
4. Mehmet Güzel
5. Sait Kürekçi
6. Serkan Yıldırım
7. Abdurrahim Ayaz
8. Cemal Adıgüzel
9. Murat Fani
10. Hasan Keklik
11. Hasan Hayri Moran
12. İsa Akalan
13. Hacı Taş
14. Hasan Sevgili
15. Rahime Almaz
16. Şeyho Küşne

MANNHEİM:

1. İzzet Cagrıbay
2. Mustafa Alçin
3. Dursun Tosun
4. Hamo Ağırman
5. Ekrem Yavuz
6. Mustafa Sanican
7. Süleyman Şahbudak
8. Halef Ağırman
9. Mehmet Karakılınk

FRANKFURT:

1. Ahmet Karadeniz
2. Mehmet Büyükkoç
3. Ekrem Erbil
4. Yusuf Tosun
5. Faysal Demir
6. İmam Mecit
7. Musa İzci
8. Cuma Marangoz
9. Ekrem Koçyiğit
10. Yıldız Koçyiğit
11. Şevket Karataş
12. Akif Karakoç
13. Kamil Durgun
14. Müslüm Pınar
15. Mehmet Abadız
16. Gazi Harmancı
17. Aslan Coşkun
18. İzzet Akçin
19. Feyzi Alkan
20. Kılıç Kanber
21. Aslan Muhiddin
22. Abdurrahman Tokgöz
23. Yusuf Yazan
24. Haci Hacioğlu
25. Dursun Batman
26. Kemal Şanlı
27. Reşit Erdil
28. Mustafa Seynek
29. Menduh Polat

BREMEN ve HAMBURG:

1. Nezir Altın
2. Mahmut Sözen
3. Cemal Akkuş
4. Muhittin Kılıcıkan
5. Metin Özkan
6. Halil Acar
7. Cuma Kahraman
8. Ekrem Berkpınar
9. Süleyman Çalmaz
10. Salih Özdogan
11. Mustafa Aydın
12. Celal Gümüşhan
13. Fatma Demircigil
14. Fethi Bozkurt
15. Ahmet Aba
16. Namik Karabulut
17. Nurettin Kaya
18. Abdullah Çınar
19. Nevzat Güngör
20. Sadık Baydaş
21. M. Selim Çürükkaya
22. Abdullah Bulut
23. Mehmet Han
24. Sait Bilgin
25. Beşir Yenigün
26. M. Sirac Karaarslan
27. Nurettin Genç
28. Mücahit Özel
29. Ali Ceylan
30. Adnan Cağlı
31. H. Nezir Artan

MÜNİH:

1. Erdal Doğan
2. Tevfik Tekin
3. Doğan Kopal
4. Rıza Çelik

STUTTGART

1-Ömer Durmaz
2-M. Ali Akıncı
3-Zülfikar Sarı
4-Mehmet Gökçen
5-Sait Canlı
6-Ahmet Akbaş
7-Gözel Demirdelen
8-Yusuf İşler
9-Elif Alataş
10-Musa Karca
11-Mehmet Varan
12-Süleyman Sever
13-M. Emin Denli
14-Feridun Eryener
15-Hüseyin Davşan
16-Ayten Arkat
17-Ahmet Zeyrek
18-Halis Kutucuoğlu
19-Mehmet Özkan
20-M. Emin Denli
21-Sabri Temel
22-Sinan Erdoğan

BONN

1-Celal Özkan
2-Mehmet Dizin
3-Abdullah Alıcı
4-Meyrem Çolak
5-Cemal Musso
6-Azad Çavuş
7-Mahmut Amin
8-Mahmut Toptaş
9-Hüseyin Savar
10-Aydın Yaşa
11-Ali Demiroğlu

KÖLN

1-Duran Üste
2-Ali Gün
3-İbrahim Şenpınar
4-Latif Yalçın
5-Mustafa Dere
6-Kübra Avşar
7-Mehmet Dolu
8-Ahmet Çelik
9-Zeynep Dere
10-Selman Ekmen
11-Hasan Akbulut
12-İbrahim Korkmaz
13-Ali Engizek
14-Heci Xelil Bereket
15-Selahattin Arslan
16-Hasan Camkıran
17-Hanifi Ataç
18-Sabri Demircan
19-İrfan Demirdelen
20-Hüseyin Ergün
21-Gazi Uluç
22-Mehmet Güden
23-Halise Acar
24-Şükrü Düztaş
25-Ali Akkaş
26-Mehmet Latif Akyüz
27-Zekeriye İldem
28-Bedrettin Canımana
29-Şükrü Arslan
30-İsmail Atay

DUİSBURG

1-İsmail Sayan
2-Zeynel Dikmen
3-Hasan Tutar
4-Fikri Aslan
5-İlyas Polat
6-Ali Başar
7-Memiş Kılıç
8-Bedrettin Ayabe
9-Hüseyin Kınagu
10-Osman Toprakoğlu

HAGEN
1-İlhan Kızılhan
2-Hasan Adır
3-Hikmet Akkaya
4-Mehmet Şerif Serhanoğlu
5-Bayram Akkaş
6-Doğan Yeşil
7-Harun Sever
8-Garbi Aslan
9-Mustafa Acınıklı
10-Nadir Yıldız
11-Haluk Yıldırım
12-İzzetin Yıldırım
13-Şexmus Şarir
14-Cahit Yıldırım

HANNOVER

1-Maşallah Hoca
2-İsmail Özden
3-Hasso Ekinci
4-Reşit Agal
5-Mehmet İzci
6-Mustafa Emer
7-Süleyman Kadah
8-Sait Zengin
9-İbrahim Halil Erdal
10-İbrahim Pekgöz
11-Sezai Özkan
12-Sıddık Yaşıt
13-Abdul Kadir Sava
14-İhsan Saçık

BİELEFELD

1-Hasan Özden
2-Aslan Kızılkan
3-Hasan Şahin
4-Kazım Şenpınar
5-Mustafa Solmaz
6-Mustafa Ay
7-Ahmet Aydın
8-Cemal Agal
9-A. Kadir Güneş
10-Eyup Burç
11-Halil Turpçu
12-Süleyman Aras
13-Güllü Polat

BERLİN

1-Hasan Başkaya
2-Hüseyin Kartal
3-Metin Ürgen
4-Fayad Osman
5-Tekin Baba
6-Mustafa Reşit
7-Emin Çevik
8-Mehmet Demir
9-Mohamed Ahmad

KASSEL

1-Kemal Coşkun
2-Abuzer Okan
3-Ömer Öcalan
4-Tosun Bavlı
5-Mustafa Köroğlu
6-Nezir Gündüz
7-Gülüzar Balçın
8-İbrahim Yön
9-Ali Ekber Kuru
10-Nazime Aslan

Ulusal meclisin güçlü adımlarının atıldığı bu dönemde

TARİH HEP BİZİ YAZACAKTIR

A. Doğan

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin askeri başarıları, ulusal halk meclisini tarihin şu veya bu döneminde zorunlu kılacaktı. Bu zorunluluk geçtiğimiz iki yıl içinde, geniş kitlelerin katıldığı politik bir eyleme dönüştü. Kürdistan'nın değişik parçalarındaki son politik gelişmeler ve dünyanın diğer uluslarının içinde bulunduğu sınıf mücadeleleri Kürdistan halkını, toplumsal kurtuluş hareketinin ulusal ve uluslararası politik bir niteliğe bürünebileceği bir dönem hazırladı.

Uluslara kişiliğini ve iradesini veren, onun toplumsal özellikleri değil, bizzat bu özellikler üzerinde denetim kurabilecek politik bir örgütleme içinde olmasıdır. Var olan sınıf devletlerinden farklı olarak, sömürgelerde ulusların politik örgütlenmesinin gerçekleşmesi, var olan devletin el değiştirmesi değil, bizzat aşağıdan yukarı doğru yeni bir devletin yaratılmasıdır. Bugüne kadar çoğu politik devrimler, var olan devletin yıkılıp yerine yeni bir sınıf devletinin kurulması olarak bilinirdi. Oysa bugün, Kürdistan halkının tarihle hesaplaşması, var olan çok uluslu sömürgeci birkaç devletin bağrında, aşağıdan yukarıya doğru yeni bir devletin oluşumu olarak biçimleniyor.

Genel olarak insanlığın tarihsel evriminde, devletin doğuşu toplumsal iş bölümlerinin zorunlu sonucu olan, özel mülkiyetin, sömürünün ve sınıfların ortaya çıkışıyla olanaklı olmuştu. Devlet kendiliğinden ortaya çıkmadı. Bu politik örgüt henüz yokken, doğal toplumsal yasalara bağlı olan bir düzen vardı. İnsanları halklar biçiminde örgütlenme olanağının doğuşu, bu toplumsal yapıya bağlı politik bir yapıyı da zorunlu kılacaktı. Her ne kadar bazı düşünürler, halk meclisininin 13. yüzyılın başlarında çıktığını ve merkezi feodal beylere karşı, yerel feodal beylerin merkezi politik örgütlenmesi olarak ele almış olsalar bile, halk meclisleri ilk kez devletin doğuşunu hazırlayan ilkel toplumdaki ekonomik ve toplumsal örgütlenmenin sonucu olarak ortaya çıktı.

Bunun içindir ki, halk meclisi devletin oluşumunu hazırlayan ve süreç içinde bizzat onun denetimine giren politik bir kurumdur. Aynı veya benzer toplumsal özellik taşıyan insanların ekonomik ve toplumsal çıkarları temelinde gelişen bu politik kurum, süreç içinde a) mülkiyet b) iş bölümü c) üretim-değişim faaliyetine bağlı olarak politik yasa ve

Ama bu meclisler, merkezi feodal politik yapı tarfindan, düzeni korumanın bir aracı olarak da kullanılma olanağına sahiptir. Buna rağmen tek milliyetli veya uluslu devletlerde, ulusun ekonomik ve toplumsal yapısının gelişimi, var olan feodal devletin burjuva sınıflarca ele geçirilmesiyle olanaklı hale gelecekti. Oysa Kürdistan gibi, çok uluslu bir devle-

sun, ekonomik ve toplumsal çıkarları da yok demektir. Uluslara kişiliğini veren, onun ekonomik ve toplumsal gelişmesini güvence altına alan tek politik güç, onu oluşturan sınıfların hareket birliğidir. Böyle bir hareket birliğinin sağlanması, onun geliştirilmesi ve dış politik güçlere karşı, ulusun ekonomik ve toplumsal çıkarlarının korunması direnme

gişim süreci, mutlaka ki içinde birçok çelişkiler ve dış politik çelişkiler taşıyacaktır.

Ulusal halk meclisinin amacı en genel anlamıyla, ulusun ekonomik ve toplumsal kurtuluşunu gerçekleştirecek kendine has politik bir örgütlenmeyi yaratmaktır. Bu politik örgütlenme, ne bir parti örgütlenmesi ne de var olan politik kurumların

Ulusal Meclis'e doğru giderken, birliğimiz daha da pekişiyor

kurumları yaratacaktı. Binlerce yıllık bu evrim ulusların hayata geldiği bir dönemde de doğal olarak biçim ve nitelik olarak değişecekti.

Ulusların doğuşunda, yani ekonomik ve toplumsal yapılarının gelişiminde, ulusu oluşturan sınıfların iç gelişmelerinin olanaklı hale gelmesi, bu gelişmeyi engelleyen dış ve iç koşulların ortadan kaldırılmasıyla olanaklı bir hale gelebilirdi. Bunun içindir ki eski feodal devletler bağrında oluşmuş olan ulusal meclisler, kendi merkezi feodal beylerine karşı mücadelede bütün üretici sınıfları ve yeni politik yapıya zorunluluk hissеden mülk sahibi sınıfları politik olarak örgütlemekle işe başlamışlardı.

tin sömürgesi olan halklar da, ulusun ekonomik ve toplumsal gelişmesi, bu politik yapının sonucu gelişmesi engellen bütün sınıfların, kendi sınıfsal ve ulusal çıkarlarına uygun bir yeni politik örgütlenmeyi yarattıkları sürece olanaklı olacaktı. Bu politik örgütlenmede, istisnasız bütün dünya uluslarının gelişme olanağı bulabileceği, kendi uluslarının toprak, dil, kültür ve ekonomik yaşantı birliği üzerindeki politik egemenliğiyle mümkün olabilirdi.

Ulusların politik iradesi, ulusu oluşturan bütün sınıfların kollektif örgütlenmesiyle olanaklı hale gelebilir. Şu veya bu biçimde politik bir örgütlenme içinde olmayan bir ulu-

mücadelesi içinde oluşturulan halk meclisiyle niteliksel bir değişime başlar. Halk meclisi, eski toplumsal ve ekonomik yapının mücadele ile çözülüp, yerine yeni doğmakta olan üretim tarzının ilk politik kurumudur.

Ulusal meclis veya halk meclisi, Kürdistan halkı için Kürdistan'da politik iktidarın ele geçirilmesinde en güçlü silahtır. Bir nevi ulusun hareket birliği de diyebileceğimiz bu kurum, bütün halkın politik iradesini örgütlemenin yanında, eski ekonomik ve toplumsal yapının parça parça değişimi ve yerine yenisinin kurulmasını temel alır. Bir ulusun devletleşmesi olarak bilinen bu de-

hareket birliğinin sağlanması olarak anlaşılmalıdır. Aksine, Kürdistan'nın kurtuluşunda çıkarı olan bütün ekonomik, politik ve toplumsal kurum, kuruluş ve kişilerin, ulusun iç ve dış politikada hareket birliğinin sağlanacağı, bu politik mücadeledeki hareket birliğinin en üst düzeyde yasalarla güvence altına alınıp korunacağı, şartlar ne olursa olsun çoğunluğun aldığı bu karar ve yasaların uygulanıp, azınlığın haklarına saygı duyulacağı demokratik bir örgütlenmenin yaratılması olarak anlaşılmalıdır. Kürdistan'ın bütün parçalarında, parçaların kendi aralarında ve her parçanın kendi içindeki iç çelişkilerinde, halk meclisinin politik

karar ve yasaları devleti biçimlendiren anayasa olarak değerlendirilmelidir. Çünkü, yasa, hak ve adalet bütün insanlık tarihi boyunca çoğunluğun doğru olarak kabul ettiği hukuksal bir birleştiricidir. Düşünce insanlar arasındaki birliği yaratacak enerjiyi kendinde bulamaz. Kişiler ve sınıflar arasındaki politik birliğin tek enerji kaynağı eylem birliğidir, ortaklaşa harekettir. Hak, hukuk ve adalet gibi devletin bütün üst yapı kurumları da bu ortak hareket birliği içindeki çelişkilerin ürünü olarak biçimlenip bütün ulusa mal edilir ve onun politik kişiliğinin bir parçası yapılabilir.

Ulusal meclisin örgütlenmesinde, amaç ve araçlarının seçiminde temel belirleyici yöntem, tarihsel olarak oluşmuş, pratik deneyimlerden kaynaklanan bilimsel düşünce yöntemi olmalıdır. Aşağıdan yukarı doğru oluşturulan bir devletin, ulusa mal olmuş temel çekirdeklerinden biri olan meclisinin, bugüne kadar mücadeleyi omuzlamak zorunda kalmış olan PKK, ERNK ve ARGK'nin kazandığı askeri-politik tecrübe ve başarıları, bütün Kürdistan'da sistemleştirmesi oluşturacağı demokratik sisteme bağlıdır. Demokratik sistemden anlaşılması gereken, düşüncelerin yarattığı bürokratik bir mekanizma değil, ulusal mücadelenin bugünkü zorunluluklarına cevap veren ve Kürt ulusunun gelişip, tarihin şu veya bu aşamasında diğer dünya ulusları içinde kaynaşmasına olanak hazırlayacak ekonomik ve toplumsal gelişmeyi güvence altına alacak politik bir sistem olmalıdır. Bu politik sistem, mutlaka ki bugüne kadar var olmuş politik sistemlerden ne bütünüyle bağımsız ne de onlardan etkilenmeyen, hayal mahsülü bir düzen olacaktır.

Sosyalist devletlerde halk meclisi ilk kez Sovyetler Birliği'nde 1936 Anayasasıyla ortaya çıktı. Bu tarihten önce tek tek sosyalist devletlerin ne anayasaları vardı ne de halk meclisleri. Farklı Sovyet devletleri arasında 1923 yılının başında oluşturulan Sovyet ulusları arasındaki anayasa, tek tek ulusların ekonomik ve toplumsal gelişimi üzerine değil, her birindeki işçi sınıfının temsilcisi olarak kabul edilen politik partilerin politik kararları üzerine biçimlenmişti. 1936 yılında yukardan aşağıya doğru, tek tek uluslara kabul ettirilen Sovyet anayasası farklı ulusların gelişim yasası üzerine değil, genel olarak işçi sınıfının politik çıkarları üzerine biçimlenmişti. Sosyalizm içindeki bu sol sapma, süreç içinde ulusların ekonomik ve toplumsal varlığının inkar edildiği, politik bir kurumlaşmayı da beraberinde getirecekti. Bunun içindir ki, tarihin ileri aşamasında ilk kez Çekoslavakya'da, daha sonra da bazı sosyalist devletlerde politik iktidarda denetimin olmadığı, sosyalizmi savunduğunu iddia eden "güler yüzlü sosyalist"lerin sağ eğilimli ulusal meclis anlayışı ortaya çıkacaktı. Bütün bu ulusal meclis anlayışlarında temel hareket noktası, sistemin korunduğu ve buna rağmen bütün farklı sınıfların politik iktidara ve yönetime katılma hakkının garanti edilmesiydi. Oysa, ulusun toplumsal bir örgütlenme olarak doğru kavranaması, ekonomik ve politik yapıyla olan ilişki ve çelişkilerinin doğru tahlil edilememesi, sağa ve sola yalpalamaların temel nedeni olacaktı. Sosyalist toplumlarda demokratik sistem, mülk sahibi sınıfların politik zorla ortadan kaldırılmasıyla değil aksine, değişimin yarattığı özel mülkiyetin yok edildiği, üretim özgürlüğüyle olanaklı hale gelebilirdi ancak. Üretim ve değişim bir bütünün iki zıt kutbudur ve toplumsal iş bölümünün denetimi altındadırlar. Devletin sınırları üzerindeki politik dentimi de mülkiyetin gelişim yasasına bağlı olarak evrim geçirir. Mülkiyetin farklı biçimlerinin ortadan kaldırılması, politik sistemin niteliğini belirlemediği gibi, iş bölümünü, üretimi ve değişimi de politik yasalara göre şekillendiremez. Demokrasi ve diktatörlük devletin biçimleridirler. Hangi üretim tarzı olursa olsun, hangi sınıfın politik egemenliği olursa, biri olmadan diğeri varlık kazanamaz.

Tek tek ulusların, kendini oluşturan sınıf ve toplumsal katmanlarla olan demokratik ilişkisi, kendi dışındaki ulusların farklı sınıflarıyla olan ilişkilerine bağımlıdır. Bu ilişkileri belirleyen, ekonomik ve toplumsal çelişkileridir. Farklı ulusların burjuva sınıfları arasında, ekonomik çıkarlarından kaynaklanan politik ortaklık her tarihsel dönemde mümkün olmayabilir. Sınıfların toplumsal özelliği, politik çelişkilerin kaynağı olabileceği gibi, ekonomik çelişkilerin de yaratıcısı olabilir. Ulus bütün toplumsal sınıf, kurum ve kuruluşlarıyla bir bütündür. Ulusun özgürlüğü, kendini oluşturan sınıfların özgürlüğünden bağımsız düşünülemez. Bunun içindir ki, yüz yıllardır gelişmesi bilinçli olarak engellenen bütün sınıfların, ulusal mecliste temsili politik iradenin temel yasasıdır. Kürdistan'da, gelişmesi engellenen tek sınıf işçi sınıfı değildir. Onunla birlikte varlık kazanan burjuva sınıflar da var olan sömürgeci düzenden rahatsız ve düzenin şu veya bu biçimde değişimini isteyen bir ekonomik, toplumsal çelişki içindedir. Bütün sınıfların sömürgeci düzenle olan çelişkilerini, ulusal bağımsız ve demokratik bir Kürdistan için kullanma olanağını yaratabilmek için, ulusal halk meclisi politik iktidarı ele geçirmenin temel aracıdır. Nasıl ki, sosyalizm dahil bütün üretim tarzları insanlığın ileri doğru evriminde birer araç iseler, ulusal halk meclisi de bir ulusun hayata gelmesinde bütün sınıfları harekete geçiren bir araç olabilir. Yeter ki onu nasıl ve kime karşı kullanabileceğimizi iyi hesaplayabilelim.

Ulusal meclis, ulusun bütün sınıflarını harekete geçiren, ona politik kişilik ve irade veren, varolan direnme mücadelesinin bütün ülke çapında yasallaşmasıdır. Ulusal yasalar mutlaka ki, kurtuluşa önderlik eden politik düşüncenin ve dünya görüşünün adım adım kitleler tarafından benimsenip özümlenmesidir. Bütün dünya uluslarının yüz yıllar ve hatta bin yıllar alan devletleşmesi ve bu devletleşmeye uygun politik kurum ve kuruluşları yaratmaları, egemen uluslar tarafından abartılabilir. Buna rağmen tarih bütün insanlığın ve halkların acımasız şahididir ki, insanların ve ulusların inancı en güçlü hareketlerinin temel enerji kaynaklarıdır. Bir işe başlamak ve o doğrultuda ileri adım atmak, inanılması güç mükemmel bir sonun başlangıcıdır.

Ulusal meclis için seçimler, bütün Kürdistan halkı için var olmakla yok olmak arasında bir seçim hakkıdır. Acıyı bal eyleyen bir halkın, politik iradesine düşmanın bile saygı göstermekten başka seçeneği yoktur.

Gerilla halkının umudu, TC'nin korkulu rüyasına dönüşmüştür

Dersim dağlarından Botan'a özgürlük mücadelesini taşıran siz değerli ARGK komutan ve savaşçıları,

Şiyar (Kazım Kullu), Botan (Ali Güneş), Taylan Durgun, Firaz Akdağ ve Besime Akaygündüz.

Sizler kölelik zincirlerini kıran, teslimiyet ve ihaneti bir daha dirilmemesine mahkum eden, siz Kürdistan halkının yiğit savaşçıları, onurumuzsunuz.

Sizleri mücadelemizde yaşatacağız ve özlediğiniz yoldan yürüyeceğimize söz veriyoruz.

Duisburg'tan Aydın Durgun, Ali amca, A. Hüseyin, A. Bosor ve G. Atca

Yurtsever Belediye Başkanı Nurettin Üzüm'ü kaybettik

Siirt'in Civanikan (Gökçebağ) Belediye Başkanı Nurettin Üzüm, 15 Ekim 1992 günü geçirdiği kalp krizi sonucu aramızdan ayrıldı.

Çalışmalarından dolayı sürekli tehdit altındaydı. Sayısız kontra tehdit mektubu almıştı. Bir defasında bu mektuplardan biriyle Siirt Valisi'ne gitmiş, vali "Onları şikayet ediyorsun da her gün köyünde olan PKK'lıları neden şikayet etmiyorsun" tehditinde bulunmuştu. Buna rağmen Nurettin tehditlerden hiç yılmadı. Düşman ona açıkça "sen PKK'nin belediye başkanısın" diyordu.

45 yaşında aramızdan ayrılan değerli yurtsever Nurettin Üzüm'ün son çabası köyüne ve tabii ki, Botan'a bir cankurtaran temin etmekti. Yitirdiğimiz bu değerli yurtseverin kaybından dolayı ailesi ve tüm yakınlarına başsağlığı diliyoruz.

BERXWEDAN

Bir serüvenin ardındaki gerçekler

Berxwedan Ortadoğu Servisi

Kürt kadını özgürlüğe koşuyor

Bazen insanlar, toplumlar ve kişiler aylarca, hatta yıllarca yapay olarak yaratılan sis perdesi içinde kendi gölgesiyle uğraşıp durur. Bu uğraşı kendince gerekçelendirilir ve 21. yüzyılda insanlığın tekniksel ve düşünsel ilerleyişi karşısında adeta ortaçağ karanlığı yaşatılır.

Böylesi bir durumun yaşatılması ise gerçekleri gizleme ihtiyacını şiddetle hissedenlerin insanlık utancı olarak görülmesi gereken bu yapaylığı, insanlığa veya kendi toplumuna verdikleri paha biçilmez Hint kumaşı olduğunu iddia etseler de, toplumun çürümesini en üst seviyede sağlamanın gerçek adı olmaktadır. Vurgulamak istediğimiz son dönemlerde kamuoyunun gündeminin ağırlıklı bölümünü işgal eden Güney Kürdistan'daki gelişmelerdir.

Bu gelişmeler kamuoyuna nasıl yansıyor, nasıl yansıtılıyor. Gelişmeler gerçekten basında yansıyan şekliyle midir. PKK ile Kürdistani Cephe arasında görüşmelerin kapsamı ve içeriği nasıldır. Neden böyle bir görüşme gereği duyuldu. Türk ordusu Güney'de kalacak mı, kalacaksa nasıl kalacaktır, şu an ki durum nedir? Bu ve buna benzer yüzlerce soruyu sormak mümkündür. Biz gelişmelerin gerçeğini yani görülmeyen yanını yazmak istedik.

Türkiye devleti PKK'nin yoğunlaşan eylemleri karşısında önce sivil halka karşı sert yöntemlere başvurdu, sonra da Güney Kürdistan'da Barzani ve Talabani güçlerini PKK ile çatışmaya razı ederek Kürt tarihinde bin yıllardır oynanan oyunu bir kez daha tekrar ettirdi. Tüm bu gelişmeler olurken, planlanan senaryo istenilenin aksine, yürümedi ve yürümesine izin verilmedi.

Büyük gürültülerle başlatılan peşmerge saldırıları ve peşi sıra verilen demeçler, yapılan açıklamalarla PKK'nin 3 gün içinde çökertileceği iddia edildi. Çatışmalar şiddetlenmesine rağmen peşmerge komutanlarının 3 günde bitiririz açıklamaları da her geçen gün ayakları daha da havada kaldı. Ortadoğu'nun kalbinde ve yeni dünya düzeninin yumuşak karnı üzerinde şiddetli çatışmalar yaşanırken, tüm dünya PKK ile Kürdistani Cephe arasında başlayan çatışmaların galibinin kim olacağı beklentisine girdi. CNN televizyonunun Körfez Savaşı sırasında yaptığı tek taraflı yayının bir benzeri de bu kez Türk basını tarafında başlatıldı. Çatışmaların ilk haftasında kamuoyu olup bitenden habersiz bir şekilde olaylara yaklaşım gösterdi. Kimi kardeş savaşıdır dedi. Kimi PKK, kimi Kürdistani Cephe haklıdır dedi. Oysa olayların tüm safhaları azbuçuk dahi izlenseydi çatışmaları ne haklı haksız, ne de Kürdistani Cephe ile PKK tartışması olarak değerlendirmenin ne denli yersiz olacağı görülebilirdi. İki hafta boyunca Xankûrkê, Haftanin, Zap ve Zaxo mıntıkalarında devam eden çatışmalarda, görüştüğümüz gerillalar ile peşmergeler PKK'nin çok güçlü bir direniş sergilediğini belirttiler. İki hafta boyunca yüzlerce peşmerge döşenen mayınlara çarparak yaşamını yitirdi. PKK ise beklenenin tersine büyük bir direniş göstererek peşmerge cephesinde bir dağılma ve yılgınlığın baş göstermesini sağladı.

Türk devleti peşmergeye bağladığı umudun yerini umutsuzluğa bırakması ve yenilginin ayak sesleri üzerine fiili olarak müdahale etme gereğini hissetti. Türk devletinin peşmerge saldırısıyla hızlandırdığı hava saldırılarının da etkin olmadığı ortaya çıktı. Keza bir yıl boyunca aralıksız hava saldırıları düzenleyen Türk devletinin hava saldırılarına karşı ARGK gerillaları doğal olarak bağışıklık kazanma yeteneğine de kavuşmuşlardı. Türk ordu birliklerinin fiili müdahalesiyle birlikte saldırılar yeni bir aşamaya ulaştı. Güney halkı zaten bu çatışmalardan alabildiğine rahatsız olmuştu, bu rahatsızlık Türk ordu birliklerinin girişiyle birlikte daha da tutarlı ve sesli bir durum aldı. PKK çatışmaların başlamasıyla birlikte sürekli Kürdistani Cephe'ye çağrılar yapıyordu. Hem bu çağrılar ve hem de Türk ordu gücünün tüm desteğiyle saldırıları başlatan ve bunda ısrarcı davranan Kürdistani Cephe'nin hem Güney'de hem de Kuzey Kürdistan'da tecrit ve teşhir olmaları daha da hızlandı. PKK'ye karşı saldırıların çok yönlü olarak açılan cephelere rağmen bir ilerleme kaydetmemesi üzerine, ordunun hayalindeki izdüşümleri Türk basını hayali bir şekilde gerçekleştirme yoluna gitti. Her gün yeni kamplar, yeni mevziler ve bilmem kaç rakımlı tepeler ele geçirmeye başlandı. Basının bu tavrı savaşın gidişatını da ortaya koymuştu. CNN'nin Körfez Savaşı'nda bile bu denli propaganda yaptığını söylemek mümkün değildir.

Savaşın bir aylık süreci sonucunda Güney Kürdistan'da toplanan Irak rejimine muhalif güçlerin yoğun eleştirileri ve barış çağrıları üzerine Barzani ve Talabani oldukça zorlanmışlardır. Keza zaten PKK'ye karşı başarısızlıklarından dolayı Türk devletinin kendilerine olan güveni zedelenmiş ve Türk devleti Suriye-Suudi ve İran'ı 15 Kasım günü Türkiye'ye çağırmıştı. Bu çağrı milli mutabakat ve uluslararası mutabakattan sonra, Ortadoğu ülkeleri arasında yapılacak mutabakat anlamına geliyordu. PKK'ye karşı başarısızlık ve yenilgi, Türk devletinin güvenini yitirmeleri, cephe içindeki yurtsever örgütler ve şahısların rahatsızlığı, yıllarca PKK ile birlikte yaşamış peşmergelerin savaş istemlerinin olmayışı, halk içinde teşhir ve tecrit olma durumu, PKK'nin Kuzey'de uyguladığı amborgonun yoğun etkileriyle bir kıskaç dörtgeninde sıkışıp kalan Kürdistani Cephe, ARGK komutanlarının defalarca yaptıkları çağrılara cevap vermenin gereğini duyarak görüşme teklif ettiler. Nitekim karşılıklı görüşmeler sonrası görüşmenin sağlıklı bir şekilde yürümesi için her iki taraftan seçilen komiteler bir araya gelerek görüşmeleri başlattılar. Türk ordu birlikleri ise bu görüşme zeminini ortadan kaldırmak için KDP'nin içinde bulunan adamlarını harekete geçirerek bu sürece ket vurmaya çalıştı. Kara ve havadan müdahalede sonuç alamayınca zırhlı araçlarla topyekün bir saldırıya giriştiler. Zaxo bölgesinde KDP komutanı Fadıl Mutni ile Kemal Kerkükü isimli komutanlar, PKK ile Kürdistani Cephe arasında varılan ateşkese uymayarak, Türk ordu birliklerinin önünde kılavuzluk ederek saldırılarını sürdürdüler. Görüştüğümüz peşmerge kaynakları bu iki komutanın kendilerinde olmadıklarını, anlaşmayı bozmak için her türlü çabanın sahibi olduklarını belirtirlerken, Başkan APO, Kemal Kerküklü TC'nin ajanıdır. Bu KDP'li falan da değildir. Aslında TC'nin ajanıdır" diyordu. Hem peşmerge kaynakları hem de Başkan APO'nun söyledikleri üzerinde iyi düşünüldüğünde KDP'nin en kilit noktalarında kimlerin olduğu ve bu saldırıların kimler tarafından hazırlanıp uygulandığı da kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

Bu mutabakat başka mutabakattır

Evet, milli mutabakattan sonra uluslararası mutabakat ve nihayet Ortadoğu mutabakatının hazırlık sürecinin başlatılması, Ortadoğu'daki dengeler durumundan neler getirip, neler götüreceği ise şimdiden görülmeye başlanıyor.

Türk ordu birlikleri Habur kapısında zırhlı birlikleriyle Güney'e giriş yaparken Kürdistani Cephe ile PKK arasında görüşmeler yapılmaktaydı. Görüşmelerin başlamasının duyulmasıyla birlikte Türkiye Dışişleri Bakanlığı yetkilileri hemen harekete geçerek bölgedeki ülkelerle görüşmelerin yapılması talebinde bulundular. Amaç mevcut saldırılara karşı Avrupa ve ABD'den sağlanan mutabakata bölge ülkelerini de dahil etmekti. Saldırıların başlamasıyla birlikte bölge ülkelerinde de bir sessizlik baş gösterdi. Ve İran'a yapılan ziyaretler sonrasında, İran da Kürtlere karşı geleneksel politikasını hayata geçirmeye başladı. Bu durum Kürtlerin kendi inisiyatifiyle kendilerine sahip çıkma durumunda maskelenmiş tavırların ortaya çıkarılması süreci olarak da değerlendirilebilinir. İran'ın sık sık vurguladığı Türkiye ile çelişkiler noktasını neredeyse bir yana iterek oluşan bu yeni durumda geleneksel politikasını hemen ortaya koyması veya öylesi bir eğilim göstermesi, Musa Adası'nın alınışı karşısında ABD'nin ve bazı ülkelerin sessiz kalmasına yönelik yapılan bir jest olarak da değerlendirilebilir.

Bölge devletlerinde de bu sessizlik devam ededursun, Türkiye'nin 15 Kasım'da yapmayı planladığı toplantının amacını az da olsa anlayan Kürdistani Cephe içindeki bazı güçler, PKK ile görüşme masasında bazı sorunları siyasal olarak çözmeyi daha akıllıca bularak görüşme çağrısı yaptılar.

İddia edilenler mi yoksa gerçekler mi?

Görüşmelerin duyulması üzerine basın akla hayale gelmeyen asparagas haberlerle bir zafer sarhoşluğu yaratmak istedi. Oysa ki "zafer" olmuş olsaydı Türk ordu birlikleri neden Güney'e girme gereği duyacaktı. Demek ortada bir "zafer"den bahsetmek mümkün değildir. Herkesin merak ettiği çok önemli bir konuda görüşmelerde, neler gündeme gelmişti? Gerçekten PKK basının iddia ettiği gibi silahlarını bırakacak mıydı? Görüşmelerde nelerin ele alınacağını tahmin etmek aslında pek de zor bir olay değil. Öncelikle PKK'nin silahlarını bırakma isteminin Kürdistani Cephe tarafından yapılması çok küçük bir ihtimal. Çünkü PKK'yi yıllardır tanıyan bu güçler PKK'nin asla böyle bir öneriyi tartışma konusu yapmayacağını bilirler. Peşmerge kaynakları da basının yazdıkları karşısında parmaklarını ısırma gereksinmesi duyduklarını açık açık belirtiyorlar. Görüşmelerde en yoğun üzerinde durulan konu ise Türk devletinin isteği üzerine böylesi önemli bir süreçte, böylesi bir saldırının yapılmasının karşı tarafın işine yaramaktan başka bir işlevinin olmadığı, PKK'nin Kürt halkının birlik ve beraberliğini sağlama doğrultusundaki görüşleri oldu. Kürdistani Cephe her ne kadar bazı açıklamalar yaptıysa da, bu açıklamalar aldığı başarısız sonuçları gizleme ve bir propaganda aracı olarak görüşmeleri kullanması dışında elinde hiçbir alternatifin bulunmayışından dolayıydı. Görüşmeler henüz sona ermemiş de olsa her iki tarafın bu görüşmeleri uygun şekilde sonuçlandırma isteğinde olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır.

Ateşkese rağmen Çukurca cephesinde neden silahlar susmuyor?

Evet, bilinmeyenli bir denklem gibi görünse de bu durum, aslında çok açık ve nettir. Görüşmelerin başlamasıyla birlikte YNK peşmergeleri saldırılarını durdurup geri çekilirken, KDP'ye bağlı bazı peşmerge komutanları inatla saldırılarını hala sürdürüyor. Bu komutanların başında Fadıl Mutli ve Kemal Kerküklü'nün bulunması bu bilinmeyenli denklemi hemen çözüyor aslında. Fadıl Mutni ve Kemal Kerküklü'ye KDP'li de denilemeyeceğini yine peşmergeler belirtmektedir. Özellikle Fadıl Mutni'nin uzun süreden beri Türk MİT'i ile birlikte çalıştığı ve bu çatışmaların planlanmasında kilit roller aldığı daha önceleri ortaya çıkan bir durumdu. Görüşme Komitesi'nde bulunan KDP'li komutanlar Fadıl ve Kemal'e söz geçiremiyorlar. Ateşkes olmasına rağmen bunların kendi partilerinin talimatlarını bile dinlememeleri, Türk devletinin KDP içinde çok sayıda adamını kilit noktaya koyduğunu bir kez daha belgelemiş olmaktadır.

Bu görüşmelerin başlaması süreciyle birlikte çok daha açık bir şekilde görüldü ki KDP'nin içine çok sayıda MİT elemanı sokularak Kürt halkının böylesi önemli bir sürecinde darbelenmesi hedeflendiği görülmektedir. Görüşme Komitesi'nin söz geçiremediği, KDP'nin dahi söz geçiremediği bu peşmerge komutanlarına şimdilik Türk ordu birlikleri söz geçirmekteler.

Türk ordu gücünün Musul Kerkük rüyası kameralara çekilmektedir

Türk ordusunun Güney'de kalıp kalmayacağı her şeyden

Devamı 23. sayfada

Almanya devletinin 3 yıl önce Kürt halkını yargılamak için açtığı Düsseldorf Davası, bugün tersine dönmüş durumda. Kürt halkının katledilmesinde TC'ye destek veren Alman devleti sanık sandalyesindedir.

Nürnberg'ten Düsseldorf'a

Demokrasi şampiyonlarının icraatları

Ali Aktaş

Almanya kendi içinde bir PKK davası açarken, PKK'nin Almanya'da, Alman yasaları karşısında bir suç işleyip işlemediğinden hareket etmedi; PKK'nin genelde emperyalizmin özelde ise Alman emperyalizminin çıkarlarını tehdit eden bir ulusal kurtuluş hareketi olduğundan hareket etmiştir. Hareket noktası bu kadar açıkça siyasi olan bu dava, aynı zamanda emperyalist güçlerin PKK'ye karşı açtığı doğrudan savaşın da gayri-resmi ilanı olmaktadır. Nitekim bu dava ile birlikte emperyalist güçlerin saldırılarında bir artış olmuştur ve bu davada yargılamaya tabi tutulan da PKK'nin sözüm ona işlediği "suçları" değil, bir bütün olarak onun devrimci çizgisi ve bu çizgiye dayanan siyasi ve örgütsel gücü olmuştur.

PKK sosyalizmi benimsemiş ve bugün de sosyalizmi en militanca temsil etmeye çalışan devrimci bir ulusal kurtuluş hareketidir. Emperyalist güçlerin nezdinde PKK'ye duyulan düşmanlık bununla sınırlı değildir. PKK'nin öncülük ve komuta ettiği Kürdistan devriminin zafere ulaşması durumunda, emperyalist devletlerin çıkarları bölgede ve dünyada ölümcül bir darbe almış olacaktır. Bu gerçek, Kürt sorunu ve PKK'yi en az bölgedeki sömürgeci devletler kadar emperyalist devletler için de bir sorun haline getiriyor. Dikkat edilirse Kürt sorunu ve PKK'yi çözmede emperyalist devletlerle sömürgeci devletler arasında politika ve yöntem açısından ciddi bir fark olmadığı gibi, ciddi bir çelişki de yoktur. Çünkü emperyalist devletler de en az sömürgeci devletler kadar Kürt sorunu ve PKK'yi kendi iç sorunu olarak görmekte ve PKK öncülüğündeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini de kendine yönelmiş bir saldırı olarak kabul etmektedirler.

Almanya da bir PKK davasının açılması, emperyalist güçlerin Kürt sorununa ve PKK'ye yaptığı doğrudan müdahalenin ilk biçimi olmaktadır. Ardından Güney Kürdistan'da yapılan güç yığınağı, TC'ye artan ekonomik, siyasi ve askeri destek, başta Barzani ve Talabani olmak üzere kaşarlanmış Kürt işbirlikçileriyle kurulan doğrudan ilişkiler, PKK'ye alternatif yaratma amacıyla düzenlenen bir dizi Kürt konferansları ve aynı gerekçeyle oluşturulan "güney modeli" gelmiştir. Ve bu, TC'nin yetersiz kalmasıyla ve koşulların oluşmasına bağlı olarak, Kürdistan'da fiili bir savaşa girmeye kadar uzanabilir. Fakat daha önce Almaya'da bir PKK davası açmaları zorunlu oluyordu. Bu davayı Almanya kendi başına açmadı. Almanya, genelde Batı dünyasının özelde de NATO'nun ortak kararını veya emrini yerine getirmiştir. Davanın Almanya'da açılması bu gerçekle çelişmiyor, tersine Almanya'ya verilmiş bir rol olduğunu kanıtlıyor. Davanın PKK'nin sözüm ona işlediği bazı "terörist suçlara" dayandırılarak açılması, tamamen bir sahtekarlıktır. Terörizm, emperyalist güçlerin PKK'ye ve Kürdistan halkına karşı TC eliyle veya doğrudan yürüttükleri çağın en vahşi, özel ve kirli savaşının gerekçesi olmaktadır. Açılan mahkemede ise sözüm ona PKK'nin terörizmi kanıtlanacak ve böylece emperyalist güçlerin TC ile yaptığı işbirliğine ve bu işbirliğin gereği olarak işledikleri suçlara ve yürüttükleri kirli savaşa meşruluk kazandırılacaktır. İşte PKK davası tamamen böyle emperyalistlere yakışır bir senaryo olarak açıldı.

Emperyalistler Almanya'da bir PKK davası açmakla TC'yi sevindirmiş olabilirler veya kendileri için bir başarı olarak gösterebilirler, fakat gerçek hiç de öyle değildir. Doğrusu Almanya da bir PKK davasının açılması, PKK'nin hanesine yazılması gereken bir başarıdır ve böyle değerlendirilmezse, PKK'nin hakkı yenilmiş olur. PKK Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin önde gelen bilinçli ve örgütlü gücüdür. Bu gücün emperyalist güçlerin merkezlerinde dava konusu edilecek kadar sağlam ve güçlü olmasından Kürdistan halkı ancak şeref duymaktadır. PKK emperyalist güçlerin denetimine girmeyi ve onların çıkarlarının bir uzantısı haline gelmeyi kabul etseydi, hiç bir zaman böyle bir dava şerefine müşerref olmayacaktı. Almanya PKK'yi böyle tasfiyeci bir konuma çekmek için az çaba harcamamıştır. Zaten bu davayı açarken de bir intikamcı gibi davranmıştır. PKK'ye devrimcilik yapmanın, sosyalist ve ulusal kurtuluşçu olmanın hangi suç kapsamına girdiğini göstermeye çalışmıştır.

Fakat böyle bir davanın hukuki açıdan açılabilmesi için yine de bazı gerekçelerin yaratılması gerekiyordu. En azından kendi kamuoyuna karşı biraz da olsa saygısı varsa, böyle davranması gerekiyordu Almanya'nın.Genelde Avrupa'da özelde de Almanya'da PKK'ye ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı bir kampanya biçiminde baş vurulan bir dizi komplo ve provakasyonun hangi amaçla yapıldığı ve arkasında hangi güçlerin bulunduğu şimdi çok daha iyi anlaşılıyor. Önce kendisine ait olan bir dizi komplo ve provakasyonla suç unsurunu yaratmayı sağladılar, ardından ise bunları PKK' ye mal ederek, PKK'yi karalamaya ve boğmaya çalıştılar, fakat bununla amaçlarına ulaşmada sonuçsuz kalınca, bu sefer PKK'yi yargılamalarının gerekçesi haline getirdiler. Fakat unutmamak gerekir ki, davanın açılışına kadarki süreçte emperyalist güçlerle PKK arasında çok sert geçen bir soğuk savaş yaşanmıştır. Emperyalistler zorlandıkça, PKK'nin teslim olacağını ve kendilerine karşı daha fazla direnemeyeceğini hesaplıyorlardı. Fakat PKK müthiş bir direniş sergileyerek, ideolojik ve politik çizgisini büyük bir kararlılıkla savundu ve savaşı kazandı. Açılan dava bu açıdan önemlidir, yani emperyalist güçlerin bir yenilgisi olarak değerlendirmek gerekiyor. Senaryoya göre davanın Almanya da açılması gerekiyordu. Böyle bir rolün Almanya'ya verilmesi tesadüfi değildir. Almanya uzun zamandan beridir Avrupa topluluğu bünyesinde ve NATO içinde Türkiye masası sorumluluğunu üstlenmişti. Türkiye ile hem tarihsel hem de güncel olarak iyi ilişkileri vardı. Ekonomik ve siyasal gücü de bu davayı kaldırmaya uygundu. Bir de Almanya'da yoğun bir Kürt ve Türk halk kitlesi yaşamaktaydı. Buna ek olarak PKK'nin Batı-Avrupa'daki ulusal kurtuluş faaliyetlerini, hatta ülkedeki ulusal kurtuluş mücadelesini önemli oranda Almanya'dan sevk ve idare ettiğine inanılıyordu. Almanya'nın bu davayı açmakta ne kadar istekli olup olmadığı o kadar önemli değildir, önemli olan kendisine verilen bu görevin Almanya tarafından kabul edilmesi ve yerine getirilmesidir. Kısaca demek gerekirse, TC'nin varlığı ve güvenliği Almanya'dan sorumluydu ve dolayısıyla PKK tehditinin bertaraf edilmesi görevinin de Almanya'ya verilmesi gerekiyordu. Ve olan da budur.

Fakat emperyalist güçlerin yaptığı hesap tutmadı. Almanya PKK'yi yargılamaya tabi tuttuğunu söyleyebilir, fakat bu iddia gerçeği yansıtmıyor, aslında PKK başta Almanya olmak üzere bütün emperyalist güçleri çok daha önceden, ortaya çıktığından beri yargılama sürecine tabi tutmuştur ve geldiği aşamada bunu çok daha güçlüce yapmaktadır. Başta Almanya olmak üzere bütün emperyalist güçler en azından sömürgeci güçler kadar Kürdistan halkının mevcut halinden sorumludurlar. Onların maddi ve manevi desteği, hatta fiili müdahaleleri olmaksızın, sömürgecilik bugüne kadar Kürdistan'da ayakta duramazdı. Bugün bile TC'ye her türlü desteği yaparak, eğitimini ve donanımını sağlayarak, Kürdistan'da kirli bir savaş sürdürmesinden sorumludurlar. Kürdistan'da emperyalistler tarihte olduğu gibi bugün de savaş ve insanlık suçu işliyorlar. Demokrasi, özgürlük ve insan hakları adına emperyalist güçlerin Kürdistan'da yaptıkları katliam ve soykırım olmuştur. Alman silahları bugün Kürdistan'da Kürt insanını katlederek kan kusuyorlar. Almanya 150 seneden beridir Kürdistan'da ağır suçlar işliyor. 1840'larda Osmanlı ordusunda görev yapan Alman generali Moltcke, Osmanlı ordusunun Kürdistan'a düzenlediği seferlerde yer almış ve bizzat Alman-Prusya imparatorluğu adına kendisinin de sorumluluk taşıdığı bu seferler sırasında yüzbinlerce Kürt insanı katledilmiş ve bir kaç katı yerlerinden ve yurdundan zorla sürülmüşlerdir. Elbette bu güçlerin Kürdistan'da işlediği ve hala işlemekte olduğu suçlar sayılmakla bitmeyecek kadar çoktur. Ve zaten amaç da bu değildir. Vurgulanmak istenen, başta Almanya olmak üzere yargılanmayı hak edenlerin ve mutlaka yargılanması gerekenlerin emperyalist güçler olduğudur. Bu anlamda ortaya çıktığı günden beri PKK'nin başlattığı ve bugüne kadar başarıyla sürdürdüğü yargılama süreci tarihsel bir öneme sahiptir. Çok geç kalmış olan böyle bir yargılamayı PKK başlatıp yerine getirmekle insanlık adına tarihsel bir sorumluluğu üstlendiğinin bilincindedir ve aynı zamanda bu kutsal görevin üstesinden gelecek güçte olduğunu da göstermiştir. Fakat henüz her şey bitmiş değildir ve PKK hala son sözünü ve eylemini de söylemiş değildir. Önünde hala bekleyen büyük bir zafer vardır. Almanya ve diğer emperyalist güçler ise, PKK'yi terörist ilan etmekle ve PKK'nin sözüm ona "terörist suçlarını" yargılayan bir dava açmakla, ne işledikleri suçları gizleyebilirler ne de PKK'nin devrimci yargılamasından kurtulabilirler.

Almanya ile Türkiye arasındaki işbirliğinin çok özel bir önemi vardır. Almanya bir asırdan beridir Türkiye'ye dayanarak Ortadoğu üzerindeki emellerini gerçekleştirmeye çalışıyor. Dün ölüm döşeğindeki Osmanlı imparatorluğunu ve bugün de can çekişmekte olan TC'yi Almanya'nın kurtarmaya çalışması, hep bu amaca yönelik olmuştur. Bu anlamda Almanya ile Türkiye arasındaki güncel ilişki, Prusya ile Osmanlı arasındaki tarihsel ilişkinin amacından sapmış değildir. Bu ilişkinin bir gereği olarak Almanya bütün uluslararası platformlarda, AT içinde ve NATO'da, TC'yi en fazla kollayan bir ülke olarak ön plana çıkmaktadır. Bugün TC'nin faşist, çapulcu ordusunu eğitip donatan ve TC'nin Kürdistan'da çağın en kirli ve vahşi savaşını sürdürmesini sağlayan birinci elden yine Almanya'dır. Ekonomik, siyasi, askeri ve hatta kültürel olarak Batı dünyasının vurucu gücü haline gelmiş ve ona göbekten bağlanmış TC'nin Batı dünyasının özellikle de NATO'nun ve NATO içinde de Amerika ve Almanya'nın yardımını ve onayını almaksızın Kürdistan'da bu kadar kirli ve vahşi bir savaşı sürdürmesi mümkün değildir. Almanya bu kirli yönelimini kendi emperyalist çıkarları için sergilerken, Kürdistan halkının da bağımsızlık ve özgürlük hakları olduğu ve bunun da kendi kaderine sahip olmaktan geçtiğini aklına bile getirmemektedir. Onu ilgilendiren kendi kirli çıkarlarıdır ve bu da TC'nin yaşamasını, PKK'nin ise yok olmasını ön görmektedir.

Demek ki Almanya kendi içinde PKK davası açarken, kendisi aynı zamanda bir savaş tarafıdır. PKK'ye düşmanlık besleyen ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelsini bastırmaya çalışan bir taraf durumundadır. Bu gerçek dikkate alındığında, Almanya'nın açtığı dava PKK'ye karşı ilan edilmiş gayri-resmi bir savaştır. Almanya'nın öncülük ettiği ikinci savaş cephesinin 88'de gündeme gelmesi tesadüfi değildir. Bu yılda TC'nin PKK'yi zindanda, dağda ve yurt dışında bitirme planı vardır. Almanya ise TC'nin bu planına katılarak Avrupa'da PKK'nin canına okumaya çalışmıştır. TC'nın vahşice saldırılara giriştiği bir sırada Almanya'da kendi içinde girişerek, TC ile aynı paralelde hareket etmiştir. 88'de PKK'yi bitirmek amacıyla yapılan

Devamı 23. sayfada

20.09.1992 tarihinde, Berxwedan yazarlarından A. Dikili, Selim Ferat ve Tımur Sayan'ı

Devrimimiz Kürdün ya

■ ■ *Başkanım, dünya insanlığı emperyalizmin yoğun bir tehdidi ile karşı karşıyadır. Siz ise insanı daha üstün bir tehditle emperyalizmin etki alanı dışına çıkarma savaşımı veriyorsunuz. Bu doğru mudur?*

Başkan APO: Biraz daha açıklar mısınız?

■ ■ *Bir dönem öncesine kadar Kürt insanını bile ele aldığımızda kültüründen ve ulusal geleneklerinden daha fazla sömürgeciliğin etkisi alatında olduğunu saptayabilirdik. Bu, günümüzde de söz konusudur. Sizin açıklamalarınızda sömürgeci-emperyalist kültüre karşı yoğun bir saldırı söz konusudur. Bunda ise devrimci bir şiddet belirgin bir biçimde görünmektedir. Böylece insana müdahale ve emperyalist-sömürgeci kültüre karşı konumlandırma söz konusu değil midir?*

Başkan APO: Her şeyden önce, yine sizin de içinde yer aldığınız aydın desteğine, Avrupa'daki yurtsever kitleye bu gelişiniz suretiyle selamlarımı göndermek istiyorum, onların bize ilgilerine teşekkür etmeyi bir borç biliyorum.

Bu sahaya çok dost da geldi. Siz en son dostlar oluyorsunuz. Çok önemli bir tarih kesiti içerisinde ve önemli bir aşamada bizimle burada konuştunuz. Değerlidir, önemli mesajlar aldınız. Bizim halkımıza ve tüm aydın, yurtsever insanlarımıza sunabileceğimiz en son yaklaşımlar ve perspektiflerdir. Umarım oldukça değerli bir hizmet rolünü oynayacaktır. Sorduğunuz soruya anlattığınız biçimde karşılık vermek mümkündür. Gerçekten emperyalizm ve onun dayandığı kapitalizm büyük bir tehdittir. Bu konu beni bir hayli düşündürüyor. Eskiden sadece sınıfsal baskı ve sömürgecilik vardı. 19. yüzyılda oldukça gelişti. Bazıları şimdi eski sınıfsal baskının zayıfladığını ve sömürgeciliğin klasik anlamda tasfiye edildiğini düşünebilir, bu biraz da öyle olabilir. Lakin, çelişki, baskı, tahribat ve sömürü daha üst boyutlarda insanlık toplumunu o denli tehdit eder hale gelmiştir ki; 19. yüzyıl, hatta 20. yüzyıl ölçülerini aşmıştır. ABD süper devlet olarak geçinir. ABD'nin süperliği dehşetin süperliğidir. ABD'yi bu kadar pervasız kılan atom gücüdür. Atomu insanlığın başına patlatmıştır ve hala tehdit ediyor. Ayrıca elinde yıkıcı araçlar vardır: Uçaklar, denizaltılar, uçak gemileri; istediği yerleri bunlarla vurabiliyor. Çok çeşitli imha araçları var. Kimyasal silahlar, istihbarat örgütleri. PKK'yi nasıl ele aldığını şimdilik fazla açmayacağım. Fakat şu anda, belirttiğiniz gibi biraz sistemin dışındayız. Belirttiğiniz gibi biraz da bağımsız ve özgür kaderimizi tayin etmek istiyoruz. En son buraya nasıl bir rapor verdi? "Orada terörist örgüt var, Suriye kaldıramazsa orayı, bize en büyük düşmanlığı yapmış olacak." Seni ne ilgilendirir, bir avuç çanak gibi küçük bir dağ parçası. Ama dünyada burayı kendisi için büyük bir tehdit noktası olarak görüyor ve kaldırın diyor kaldırmazsanız, şu veya bu tedbirleri alırız. Eskiden böyle baskılar yoktu. Ne Roma çağında ne Hammurabi ne Firavunlar döneminde ne de 19. yüzyıl ve öncesinde böyle insanlık dışı yaklaşımlar yoktu. Şunu söylemek istiyorum. Genelleşmiş bir baskı sistemi vardır, uymazsan; "füzelerim var, indirme birliklerim var" der. "Her şeyi kulağım anında duyar, uydularım var olanları anında izliyorum" der. Yani demek istediğim, öylesi sonsuz barış çağı, emperyalizmin nizamında barış propagandalarına inanmıyorum. Ve maalesef çok zor şartlarda, halk gerçekliğini aydınlatmakla karşı karşıya olduğumuz, tüm yaptıklarımızla Kürt halk gerçekliğine bir çözüm olduğumuz halde; bugün büyük bir Türk devleti belasını, uzun süre Irak, İran rejimini halkımızın başına bela etmiştir. Yalnız şunu unutmayın, eğer Suriye rejimi bize biraz da göz yumuyorsa, bu birincil olarak Ortadoğu çelişkileriyle ilintilidir, ikinci olarak; emperyalizmden uzak olduğu ve kendini belli bir süre korumaya çalıştığı içindir. Aksi halde burada da bu imkan bulunmazdı.

Yani emperyalizm seni ülkende boğdurduğu gibi, yurt dışında da en ufak bir mevziyi çok görüyor. Tam egemen olsaydı hiçbir zaman buraya gelemezdim. Burada anti-emperyalizmin, anti-siyonizmin az çok etkileri var. Bu yüzdendir burayı seçtik. Hayalci olmamak gerekiyor. Sanırım yeni teoriler üretiliyor. Sizin de eskiden mensup olduğunuz bir Rızgari örgütü mü ne var, onun adına çıkan Kürdistan Press'te gözüme ilişti. Bunları ağzıma bile almak istemezdim, "anti-emperyalizm teorileri artık geçersizdir, eskisi gibi, anti-emperyalizm ve halk savaşı devrimi kapanmıştır" diyorlar. Bir işbirlikçi de bana yazdı: "Artık dünya nizamı kapitalizmin burjuva demokrasisi nizamıdır serbest pazarın nizamıdır, uymamız gereklidir. Eğer buna uymazsanız sizi tarihle başbaşa bırakıyorum" diyor. Bunun bize yapılmış en son çağrı olduğunu yazdılar. Bunu diyenlerin nasıl uşaklığa oynadıklarını, yalnızca emperyalizmin değil, sömürgeciliğin uşaklığına da dört elle sarıldıklarını biliyoruz.

Şu da doğru; ruhen ve fikren emperyalizmden uzak durmaya çalıştık. Çünkü, iyi biliyoruz ki; bunların halkımıza biçtiği hüküm idam fermanıdır. Kesinlikle yanılgıya yer yok, bağımsızlık savaşı veriliyor, özgürlük, kimlik savaşı veriliyor. Bunun karşısında yer alan kimdir? Kürt imha olacak, adı tarihten silinecek ve sen yıllarca, onyıllarca bir şey demeyeceksin, şimdi kalkmış, "Kürt meselesine evet, PKK'ye hayır" diyorsun. Biraz PKK'yi yumuşatacak güya. Siyasal faaliyetlerle başarırsa bu sefer; "PKK'ye evet, Apo'ya hayır!" Sahterkarlığa bak. Yani akılsız, PKK nedir? Veya PKK'siz Kürt nedir? Ama emperyalizm bu ayrımı yapıyor. Tabii ki bu büyük tehlikeye karşı kendimizi bağımsızlaştıracaktık, savunmaya alacaktık. Emperyalizmin bütün oyunlarını; Türk sömürgeciliği eliyle olsun, diğer işbirlikçiler eliyle olsun boşa çıkarmak için halen müthiş dağlarımıza ve müthiş halkımıza yüklenerek Kürdistan'ı savunuyoruz.

Güney Kürdistan halkını koruyoruz. İşbirlikçiler saldırsın, direneceğiz. Doğrudur, farklı bir yaşam, farklı bir yurt sevgisi, kültürle savaşıyoruz. Bağımsızlıktan, ruhumuzdaki özgürlükten taviz vermeyeceğiz. Ruhumuzu satmayacağız. Avrupa'yı, Amerika'yı, Rusya'yı da bize verseler, ruhumuzu satmayacağız. Çok çok ilkel olabilir, kendilerine göre gerilerde olabiliriz, ama ruhumuzu onların dolarlarına, marklarına satmayacağız. Biraz Kürtlüğü yaratırsak, ne mutlu bize diyeceğiz. Bu Kürtlük bizim Kürtlüğümüzdür, şerefimizdir, onurumuzdur diyeceğiz, bağımsızdır, özgürdür diyeceğiz. Her şeyi kabul edebiliriz, ancak ülke ruhumuzla oynayacak, bağımsızlığımızla oynacak hiçbir saptırmaya izin vermeyeceğiz. Bu konuda çok kesiniz ve ilkeseldir, imanımızdır, inancımızdır, yaşamımızın kendisidir ve inanıyoruz ki; bu olmadan şeref ve onur mümkün değildir. Biz her şeyi bu yüzden kaybettik, yani ruhumuzu sattık, bağımsızlığımızı, özgürlüğümüzü, kimliğimizi unuttuk gitti; hiçbir şey durumuna geldik. Bugün biraz bunu kazanıyoruz. Bakıyorsunuz, halkımız bir kimliğe, kişiliğe, saygıya ulaşıyor. Bunda da hata yapmayalım. Avrupa ölçülerine göre çok çok geri bir halk durumunda olmamız kimseyi şaşırtmasın. Bugün itibarımız varsa, bunu görüyorsak bile, bu ruhumuzu tekrar kazanmamızla, bağımsızlığımıza biraz anlam vermekle, kimliğimizi herkese kabul ettirmekle sağlanmıştır. Oldukça değer vermeliyiz. Emperyalizme, sömürgeciliğe ve her türlü işbirlikçiliğe karşı her şeyde tavize yanaşılır, ama bu özde tavize yanaşılamayacağı, taktikde anlaşmaların olabileceği, ama öz ilkelerde anlaşmanın olmayacağını; her şeyimizin heder olabileceğini, ama bir ana ilkeye bağlı kalmamız gerektiğini önemle vurguluyorum.

Bunu şehitlerin anısı için de söylüyorum. Teslim olmamak için, son kurşunu, bombayı kendi vücudunda patlatan büyük kahramanlar, bunu her zaman bir çağrı olarak halkımıza sunmak istemişlerdir. Ruhumuzu teslim etmeyeceğiz. Bağımsız kişiliğimizden vazgeçmeyeceğiz. Biz de şüphesiz onların anısına bağlı kalacağız. Ve her ne pahasına olursa olsun zaferi onların anısı için de kazanacağız.

■ ■ *Başkanım 14 yıllık bir süreden sonra, bunca emeğin verildiği Bekaa Kampı'nın kapanması konusunda neler hissediyorsunuz?*

Başkan APO: Bir konuşmamda oldukça belirttim. Bu, bir kampın kapatılmasından ziyade, bir mevzi değiştirilmesidir. Hemen şunu belirtelim: Kürdistan'ı biz burada var ettik. Kürt insanı burada çözümlendi. Kürt özgürlüğüne buradan gidildi. Tarih buradan bağımsız, özgür temelde yürüdü. Zaferin bütün belirtileri, ölümsüzlüğün, yenilgisizliğin bütün nedenleri burada bulunup ortaya çıkarıldı. Hatta güç konuşturuldu. Buna rağmen bu mevziyi değiştiriyoruz.

Bu kadar tarihi olabilen, bu kadar yüreğimizin parçası haline gelen, bu kadar şehidin ayak bastığı bu yeri terk ediyoruz. Fakat bu görünüşte bir terketmedir. Terketmeden de öteye ülkemize taşımadır. Hem de biri bin yaparak, yüzbin yaparak taşırmadır. Ben buraya gelirken, burası küçük bir mevziydi. Tek savaş mevzisiydi. Müthiş kullandım ve bugün onbinlerce mevziye dönüştürdüm. Ülkenin her tarafını buradan bin kat daha fazla güçlendirdik. Burası bir askeri sahadır, askeri bir mevzidir, esas itibariyle öyledir. Kurtarılmış bir bölge bile olsa, 14 yıl sürekli bir yerde savaşmak ve komutan adamın devamlı orada çakılıp kalması büyük tehlikedir. Bu tehlike beni son zamanlarda sıkıyordu. Asıl sıkıntım da buy-

aşkan Apo ile Avrupa'daki yurtseverlere yönelik yaptıkları röportajın ikinci bölümü:

du. Çünkü, düşmanın elinde bir silah haline gelebilmesi mümkündür. Açığa çıkmış, havadan tesbit edilmiş, koordinatları belli, bir indirme yapılabilir, füzelerle vurulabilir. Dolayısıyla, kendi irademizle, birkaç yıldan beri bu mevzinin değiştirilmesi gerektiğini söyledim. Fakat talep çok. Halktan binlerce eğitim adayı geliyor, hatırını kırmak istemedim, bu kadar uzatabildim. Bana göre burayı 1983'te tamamlayacaktık. Hatta 1980'de tamamlamak istiyorduk. Süreyi 1984'e kadar uzattık ve uzata uzata 1992'ye geldik. Kesin mevzi değiştirmeye ihtiyacımız var. Yani Türkiye'nin dayatmalarıyla, dostların talepleriyle değil. Uzun dönemden beri düşündüğümüzden, bu mevzi değişikliğini yerinde ve çok onurlu, çok başarılı bir biçimde tamamlayarak gidiyoruz. Tabii ki istediğimiz zaman da buraya gelebiliriz. Dostluk temelinde geliştirdiğimiz ilişkiler buna imkan veriyor. Ama askeri olarak burayı kullanmayı gerçekten

■ ■ *Başkanım, kampın kapanmasıyla birlikte sınırlarını tayin edemeyeceğimiz bir süre boyunca devre eğitimlerini yönetememeniz doğrultusunda kaygılarınız var mı?*

Başkan APO: Hayır, hayır. Tekniğin bu kadar geliştiği bir çağda, telsizle, telefonla bütün birimleri eğitiyorum. Kaldı ki, yüzlerce eğitim noktalarımız vardır. Kasetle eğitmek mümkündür. Bizzat çok sayıda evi okul haline getirmek mümkündür. Bu sahada, başka alanlarda eğitim okulları geliştirmek mümkündür. Bütün ülke dorukları okul haline çevrilmiştir. Tam tersine, eskisinden daha verimli yönelme imkanı var dedim. Bilakis rahatlıyorum. Çünkü, yaratıcı ve verimli rolümü bundan sonra oynayabilirim. Burası beni tedirgin ediyordu. Tek mevziye aşırı vakit harcıyordum. Bu nedenle de sakıncalı buluyordum. Ama şimdi değişik yöntemlerle, daha sağlıklı ve güvenli bir

şamının başlangıcıdır

başta emniyet açısından ve biraz da sağlık açısından iyi görmüyoruz. Hatta bu yöntemle burada savaşmayı fazla verimli de görmüyorum. Daha verimli savaş mevzileri, daha verimli savaş biçimlerini yarattığımızdan eminim. Daha ihtiyatlı yapılacak, daha sağlıklı vb. yapılacak, daha güvencelisi

yapılacak. O halde neden zamanında bir değişikliğe gitmeyelim. Bu kamptan, mevzi değiştirmek amacıyla ayrılmamız konusunda kısaca söyleyebileceklerim bunlar. Yanlış anlaşılmamalıdır. Görüyorsunuz, özgün mücadelemizle ve oldukça zafer kazanmış bir temelde mevzi değiştiriyoruz. Bunun sonuçları daha da görkemli olacaktır. Biraz daha ülkemize yakınız. Biraz daha sıcak savaş mevzilerimize yakın olacağız. Bu da büyük bir zaferdir, büyük bir mutluluktur. Bir kaza olmazsa, kendim ve bütün yoldaşlarım için bunun önümüzdeki yakın bir zamanda ne önemli sonuçlar doğuracığını hep birlikte göreceğiz. Bundan mutluluk duymalıyız.

biçimde birçok eğitim olanağına fırsat hazırlamış oluyoruz. Bunun yanında diğer çalışmalar var. Onlara daha fazla zaman harcıyacağız. Ve gerekirse ülkeye daha yakın hareket edebileceğiz. Ve bu da başlı başına daha olumlu bir döneme gittiğimizi gösteriyor. Mevzilere daha yakın, daha iyi denetim beni mutlu kılıyor; gecikti bile diyorum. Tabii ki her zaman tehlike vardır. Her zaman kazalar olur. Bunun için de azami tedbirlerimizi alacağız, ben umutluyum. Daha önemli sonuçları bundan sonraki çalışma sürecimizde, savaş sürecimizde ortaya çıkarabileceğiz.

■ ■ *Siyasal kişiliğiniz üzerine bir soru. Kürdistan'daki liderlik karizmanızın ulusal kurtuluş hareketi üzerindeki etkilerini açıklar mısınız?*

Başkan APO: Bunu Kürtçe sorulan sorulara cevaplarda verdim, fazla tekrarlamadan şunu söyleyeyim. Halkın çıkarına nasıl iş yapılır? Ulusal kurtuluşa nasıl hizmet edilir? Kişiliğimi tamamen buna adadım. Bunun büyük hesaplarıyla hareket ettim. Şu anda karizma dediğiniz olay çok sistemli, kendi kişiliğimi bu büyük savaşa hazırladığım bir olgu. Bu yalnız fiziki olarak benim şahsımı kuşatan bir simge değil. Bunu çok çok aşan, bir kişi meselesinden öteye, bütün Kürt tarihini bundan sonra kendisine bağlı olarak yürütecek bir önderlik oluyor. Sanmıyorum bundan sonra da, Kürdistan tarihinde bu önderlik inkar edilerek, aşılarak başka olgular geliştirilsin. Geliştirilen önderlik, gerçekten yüzyılları kuşatma özelliğine sahiptir. Anlayış olarak, güvenme gücü olarak, strateji olarak uygulanmış ve başarılmıştır. Zaten şimdiden bizim temsil ettiğimiz önderliğin etkisine girmemiş çevre kalmadı. Yediden yetmişe, kadın-erkek, Güney, Batı, Kuzey, Doğu bütün Kürdistan ve hatta uluslararası alanlar etki alanına girmiştir. Bu, bir kişinin karizmasından öteye temsil ettiği anlayış, çalışma tarzı ve hatta bir insanı ele alış tarzıyla bağlantılıdır. Bir insan nereden nereye ulaşır? Sıfırdan, yokluktan nasıl bir kudrete erişir? Sanırım tarihte ilk defa gerçekleştirilmiş bir olaydır. Kürdistan tarihinde ilk defa gerçekleştirilmiş bir olaydır. Bir kör bıçak yok, bir fişek yok, bir kuruş para yok; nasıl olur bu güce ulaşılıyor? Mustafa Kemal'de ulusal kurtuluş önderiydi, çıktığında emrinde kolordular vardı, valiler emrine girmişti. Haliféden, padişahtan orduları devralmak için yetki aldı. Hani Atatürk şöyle büyük önder deniyor, iki yıl bile savaşmadı ve emrinde bir devlet vardı. Benim elimde bir asker var mıydı? Bir kuruş para var mıydı? Bir Kürt kırıntısı var mıydı? Bu kadar uzun süre, bu kadar etkili bir savaşa nasıl yol açtık? Tabii bunun üzerinde uzun boylu durmamız gerekir. Onun kanunu, onun çabası, onun çok çok ustaca stratejik ve taktik önderliği nasıl vücuda gelmiştir? Bende nasıl temsilini bulmuştur? Nasıl Kürt halkının ulusal kurtuluş sürecine mal olmuştur? İncelerseniz önemli sonuçlara varırsınız. Belirttiğim gibi bu konularda önemli kitaplar yazılıyor, daha da yazılacak. Beni aydınlatmaktan ziyade, beni kavranır kılmaktan ziyade, bir Kürt olgusunu, bir Kürt çözümünü almak olacaktır. Sanırım en çok ilgi çeken bir konu. Kolay anlaşılacağını sanmıyorum. Oldukça çaba harcamak gerekiyor. Eğer izlemek isteniyorsa; çok ahlaki tutumlardan felsefik yaklaşımlara kadar tüm hususlara dikkat etmek gerekir. Günlük yaşam tarzından tutalım, normal sosyal yaşamdan tutalım askeri-siyasi yaşamın nasıl vücut bulduğunu anlamak gerekecektir. Hatta ruhi formasyonlardan tutalım mantıki temellerde nasıl oluşmuştur? Bunu anlamak gerekir.

Tarihi biçimde de anlamak gerekir. Günü gününe nasıl inşa edilmiştir? Bunu anlamak gerekir. Tüm bunlardan sonra, bu karizma nasıl oluşmuştur? Bunu anlamak gerekir. Bu, nasıl ulusal kurtuluş mücadelesine hakim olmuştur? Tüm bunlardan sonra bunu anlamak mümkündür. Kendim buna yol açtığım için belirtiyorum, ben de bu önderliğin bir hizmetçisiyim. Yani şimdi Apo denilen bir önderlik için aslında ben de çalışıyorum. Ben de bir militan gibiyim. Bu önderlik tarihe kalacak. Zaten şimdiden bir halka malolmuştur. Bir emekçi gibi savaşıyorum. Eğer şimdi temsil ediyorsam, bundan sonra yüzlercesi temsil etmek zorunda kalacaktır. Ama onun ilkeleri ve onun kuralları uğruna çok acımasızız ve bütün Kürdistan halkı da çok acımasız olmalı. Çünkü kendisi önderlik adına en çok ihanete uğrayan bir halktır. En çok bu yüzden kaybeden bir halktır. Madem doğrusunu oturttuk, çok zor mucizevi bir biçimde oturttuk, o zaman yemekten ve içmekten önce önderlik gerçeğini anlayın. Mutlaka kavramak için ve mümkünse gücümüz oranında uygulamak için her şeyinizi ortaya koyun. En büyük savaşı bu temelde verin. Bunu kazanırsanız kurtuluş kesindir. Gelecek kesinlikle kazanılmıştır ve sanıyorum bunsuz da bundan sonra hiç yaşayamayız.

■ ■ *Başkanım, bu kadar mevziler kateden Kürdistan devriminin dünya açısından önemini açıklar mısınız?*

Başkan APO: Çeşitli çözümlemelerde bunu açıklamıştım. Devrimimiz tarihteki devrimlerin ilerisinde bir devrim oluyor. İslam Devrimi'ni, Fransız Devrimi'ni, Ekim Bolşevik Devrimi'ni gözden geçirmekle birlikte, onların mirasını doğru değerlendirmekle birlikte, onlardan geri kalmayan ve hatta onları aşma ideali olan bir devrimdir. Günümüzde reel sosyalizmin, ki Ekim Devrimi'nin sonuçlarının ortaya çıkardığı bir "sosyalizm"dir aşmakla birlikte; onun ortaya çıkardığı tahribatı, sorunları giderek görmekle birlikte, bununla yetinmeyen; nasıl bir sosyalizm ve bu temelde tutarlı bir demokrasiye nasıl gidileceği sorularına sonuç vermeye çalışan bir devrimdir. İşte PKK bu devrimimizin partisidir. Kürdistan için gerçekleştirdiğimiz gerçekte insanlık için söz konusudur. Yani bu devrimi bir "insanlık devrimi" olarak düşünmek gerekir. En insani devrimdir diyebiliriz. Fakat şimdi Kürdistan'la sınırlı. Biraz Ortadoğu'yu etkiliyor. Eğer ısrarla ilkesi ve onun militan tarzı sürdürülürse, insanın çok şey kazanacağı kesin. Görünüşte, biçimde Kürttür, ama özünde her türlü insanın özgürlük sorununa, hatta doğanın tahribatına karşı da, toplumun tahribatına karşı da kendini en açık tutan ilkeli ve özlü tutmaya çalışan bir devrim oluyor. Biz buna çok dikkat ediyoruz. Daha da geliştirilmeye muhtaçtır. Bunu enternasyonalize etmek, özel örgüt çalışmaları, eylemleri gerektirir, program gerektirir. Şimdi biz, özü savunmakla uğraşıyoruz. Özü yetkinleştirmekle uğraşıyoruz. Ergeç bunun enternasyonal örgütü, eylem biçimi de ortaya çıkacaktır. Bu daha sonra gerçekleştirilecektir ve şimdiden önü açılması gereken bir çalışma olmaktadır. Eminim ki, 21. yüzyılda gittiğimizde, Ortadoğu başta olmak üzere dünyada Kürdistan devrimi görkemli bir biçimde kendisini kanıtlayacaktır. Görevimiz şimdiden bazı engellemelerle ve karalamalarla önünün kesilmesine fırsat vermemektir. Bu konuda oldukça dikkatliyiz. Adım adım ilerletiyoruz, yayıyoruz. Devrimimizi dar, milli bir devrim olarak anlamak yapılacak hatalardan birisidir. Bizim içimizde bile, yalnız bir milli kurtuluş olarak görüyorlarsa yanılıyorlar. Milli kurtuluşu en büyük sosyal kurtuluş, sosyal kurtuluşu kadar da insani kurtuluş amaçlanıyor. Bu hareketin gerçek önderleri bu hususları ısrarla gözönüne getirmek zorundadırlar. Aksi halde PKK'nin özüyle çelişmiş olurlar. Devrimin amaçlarıyla çelişmiş olurlar. Buna fırsat vermemek gerekiyor. Şimdiki durumda devrimimize dikkat, uluslararası alanda gelişmiştir. Bunu daha da beslemek gerekiyor. Bu gelişmelere daha büyük ilgiyle karşılık vermek gerekiyor. İnanıyorum, önümüzdeki dönemde devrimimiz enternasyonal alanda kendisini daha fazla belirginleştirecek ve birçok oluşumun ortaya çıkmasına, birçok dost gücün yardımına koşacaktır, hem de onlardan yardım alacaktır. Oldukça etkili bir rol oynayabilecektir. Şimdi mevcut yetersizlikleri ve salt ulusal kurtuluş yönünü görüp aldanmamak gerekir. Siz özellikle, Avrupa'dasınız, bu yönüyle devrimimize dikkat etmek ve gerekeni yapmak önem taşır. Bu vesile ile yabancı dostlara sesleniyorum; bizim devrimimiz her zamankinden daha fazla başka uluslardan olan devrimcilerin de devrimidir. Başaran Kürdistan devrimi, başaran gerçekten insanlıktan yana olanların devrimci zaferi olacaktır. Bu biçimde birbirimizi değerlendirmek, güç vermek, enternasyo-

Devamı 23. sayfada

ŞOVENİZM

A. Kadir Konuk

Bugüne kadar Türk şovenizmi üzerine belki binlerce yazı yazıldı. Öyle oldu ki sorunun didiklenmemiş yanı kalmadı denilebilir. Bilinen sözcükleri yinelemek yerine şunları söylemekte yarar var. Türk şovenizmi söylendiği gibi, cumhuriyetten sonra ortaya çıkmış bir olgu değildir. Bir dönemin saldırgan, işgalci güçlerinin bu gücü kaybettikten ve küçük bir toprak parçasında sığınmak zorunda kaldıktan sonra kendilerini tatmin etmek ve duydukları aşağılık duygusundan kurtulabilmek için ortaya çıkardıkları bir tatmin aracıdır şovenizm.

Köylülerin yıllar boyunca askerlik anılarıyla avunmaları gibi Türk milliyetçileri de ataları olan Osmanlılarla övünmeyi bir gelenek haline getirdiler. Öyle ki tek marifetleri insan kanı dökmek olan Osmanlı sultanlarını gökten yere indirmez oldular. O sultanlar ki bir kez olsun kendilerine Türk dememişlerdi ve Osmanlı olmakla övünmüşlerdi.

Cumhuriyetten sonra ise büyük imparatorluğun, bir artığı olarak kalan devletin vatandaşlarını içine düştükleri aşağılık kompleksinden kurtarabilmek için özellikle kemalistlerin başlattıkları bir şovenizm dalgası her yanı sardı ve bu dalga özellikle Büyük Millet Meclisinden dışarı taşırıldı.

Türk barışçıydı, ama gerektiğinde bütün dünyaya bile tek başına hakim olabilirdi. Türk bilgiliydi, o bütün bilimlerin anası olan bir ulusu temsil ediyordu. Türk akıllıydı, öyle ki dünyadaki hemen tüm buluşlar onun eseriydi.

Türk korkusuzdu, cesurdu, bulunmaz Bursa kumaşıydı. Bütün bu düşüncelerle elbette sıradan Türk vatandaşının ilgisi bile yoktu. Sıradan insan ekmek kavgasının peşindeydi. En büyük olmanın ona sağladığı hiç bir şey yoktu. Hani Türk olduğu için bütün olanaklar insanın ayaklarının önüne serilseydi neyse. Oysa o bir tek başına dünyaya bedel olduğu söylenen Türk vatandaşı tek başına yaşam kavgasının bile üstesinden gelemiyordu. Sokaktaki insanın çoğunlukla gülüp geçtiği sözler okullarda çocuklara meşe odununun zoruyla öğretiliyordu.

Bütün bunlardan sonra geriye dalga geçmek kalıyordu elbet. Gazetemizin saygıdeğer okurlarının affina sığınarak biraz da biz dalga geçelim dedik.

Okurlarımıza şovenizmin Osmanlıcasını, 1988 yılında yazdığım "Dağın Öte Yüzü" adlı öykü kitabımda yayınlanan bir öyküyü sunuyoruz.

Ben Osmanlı'yım yeğenim!

Yıllardır kafama takılır durur bu konu. Bir bilene danışmak gerek derler ya, ben önüme gelene sorup durdum her fırsatta. Güldüler, *"Başka konu mu kalmadı yazmak için"* dediler. "Gökyüzünü, yıldızları, mürekkep gibi yayılan bulutları, bulutlar ağlarken döktükleri gözyaşlarını, şimşekleri yaz. Hiç bir şey bulamıyorsan, yüzyıl önce ölmüş bir Avrupalı müzisyeni tanıyıp tanımadığı sorulduğunda, "konserleri gelmiyor. Konserleri gelse giderim" diyen müthiş müzisyen Küçük Emrah'ı yaz. Ama bu konuyu yazma" Daha bir yığın laf. Millette bir hastalık bu zaten. Bir satır olsun yazmazlar, sen yazmaya kalkınca da dudaklarını büküp, içten içe dalga geçerler. Efendim ne gereği varmış. Üstünden yıl geçmişmiş, milletin harem-i namusuymuş. Bana neymiş padişahın karılarından. Falan filan.

Elin ağzı torba değil ki büzesin. Söyler söyler.

Ama ben duramadım yeğenim. Osmanlı yanıma söz geçiremedim. İlle de aklayacağım sultanlarımızı. Hele de Bulgar gavurunun elinden kaçıp gelen Ayselleri, Süleymanları millet olarak kurtardığımız şu günlerde.

Ama bir de çelişkim var. Ben, tam sultanların tarihi bir yanını ortaya koymak için cihada çıkmışken, birileri durduk yerde okullara, yollara, meydanlara binalara, kümeslere, hanlara hamamlara, insan elinin değip gözünün gördüğü her yere, o zat-ı muhteremlerin adlarını vermeye, resimlerini asmaya başladı. Neymiş efendim, böyle yapılmalıymış ki görenlerin Türklükleri kabarsın, milli duygu ve gururları yücelsin. Affedersin tahrik olsunlar. Sanırsın, ucuz gazetelerde boy boy yer alan cıbıl resimlerden söz ediyorlar.

Aslında softanın her önüne gelene "şerif" demesine benzeyen bu uygulama karşısında elbet biz halis Osmanlılara önemli görevler düşüyor. Neden mi? Bak şimdi:

Adamın biri kalkmış oğlunun adını "Mayıs" koymuş. Ne demek efendim Mayıs? Niye Kanuni, Yavuz, Fatih, Osman değil de Mayıs?

Mayıs denilince akla ne geliyor? Cümle küffar ayaklanmıyor mu o mel'un günde? "Birlik, mücadele" falan diyerek dökülmüyorlar mı sokaklara? Bu adam oğlunun adını Mayıs koyunca ne demek istemiş oluyor? Birlik, mücadele. Yani son devlete karşı. Yani atalarımızın kutsal yadigarına.

Geçmiş karşısına bir de diyor ki: "Oğluma görsün, ibret alsın da yurtlarını korumak gibi bir saçmalığa kalkışmasınlar. Görsünler de, topraklarını hayırlarına işgale gelen Osmanlı dedelerimizi göbek atarak karşılasınlar. *"Ne iyi ettiniz de topraklarımızı işgal ettiniz"* diyerek vurulacak boyunlarını büksünler. Ürünün hasını, kadının yosmasını ol akıncı beylerin gönülleri hoş olsun diye sunsunlar.

Bunun neresi kötüymüş yeğenim? Hem sonra yeğenim, Osmanlı dedelerimiz hayırlarına işgale gittikleri o küffar illerinde, menfur keferelerin saldırılarına uğrayıp buzlu şehadet şerbetlerini içmediler mi? E... hal böyle olunca ne yapsın dedelerimiz? Durmadan azalan askerin yerini neyle doldursunlar. Asker dediğin tarlada yetişmiyor ki. Bazı vatan hainleri de, oğullarını askere göndermekten imtina ediyordu

Faşizmin vurucuları işbaşında

Mayıs dedim diye gavur suyuna gitmiş sayıyorsunuz beni. Eyvallah. Ama önüne gelene, bektaşinin kıçında çıkan çıbana, şerif demesi gibi ol sultanların adını takarsan, bütünüyle Türk ve elhamdülüllah müslüman olursun ve de bu bir dokunulmazlık zırhı olur sarar her yanını. (Görüyor musun zındığı. Biz şerif sözünü yukarıda kullandık ya hemen kaptı. Bu sözleri dinleyenler bile dinden imandan olur allahıma.)

Bu zırhı buldunmu ondan sonra vergi kaçırırmışsın, hayali ihracaat yaparmışsın, sahte iflaslarla milleti dolandırırmışsın, rüşvet yermişsin, kendi ülkende kurduğun bankalarda para tutmayı sakıncalı bulduğundan, bilmem hangi ülkenin kasalarında milyarları biriktirirmişsin."

Tövbe zındık bu adam.

Biz ki ta Ortaasyadan kalkıp gelmiş bir milletin torunlarıyız. Böyle zırvalayanlara "Bre mel'un, bre dinsiz imansız kefere, bu ne cüret demez miyiz? Demez de kılıç kalkan ekibini mehteran bölüğünün desteğinde üzerine salmaz mıyız?"

Sen kim oluyorsun da mekanı cennet, resulu muhammet olan, o ulu zatlara dil uzatabiliyorsun?

Bak daha neler neler söylüyor etrafa.

Sözde bizim atalarımız, ol devletlü sultanlarımız ordularıyla sefere çıktığında ortalığı kabına sığmayan kızgın bir maden eriyiği gibi yakıp yıkar, gittiği yerde çöreklenip kalırmış.

Sanki bunda ne kötülük varmış? Şimdi bak; ortada kabına sığmayan, gittikçe büyüyen bir devlet var.

Bir devlet serada yetişen turfanda domates gibi kendi kendine şişip büyümez değil mi? Büyümesi için en azından kökünün bulunduğu yerden, on metre uzaktan kol atıp meyvaya dönüşen Trakya hıyarı gibi olmalı. Eh böyle kolu dalı uzun hıyara "otur da, tohumunun atıldığı yerde büyü" denilmez ki.

İşte dedelerimiz, böyle kol atıp dal budak salarak, etraftaki beyliklerin, ufak devletlerin topraklarını topraklarına katarak geliştikçe, bazı densizler Osmanlı dedelerimizin, işgal ettikleri öz be öz topraklarını korumak gibi bir gaflete de düşmüyor değillerdi. Ehe böyle densizler, siz kim oluyorsunuz da on batman gürzü tüy gibi sallayan heybetli, melek yürekli insanların önünde duruyorsunuz? Topraklarınızı korumak size mi kaldı? Tabi ferman hazırdı. "Urun kellelerini" Uruluyor anında. Sivri mızrakların ucuna takılıyor, kale burçlarında ipte biber kurutur gibi kurutuyorlardı elbette. Bazıları da kazıklara oturtulup köprü başlarına, yol ağızlarına konuluyordu ki, başka gafiller onları giderek. Bak misal Trakyalı bir köylü ne diyor ulu sultana:

Sultan küffara karşı bir savaş açınca, o köylü en büyük oğlunu gönderiyor askere. Çok geçmeden o mutlu haber ulaşıyor babaya. "Oğlun şehadete erişti." Sonra yeni bir savaş açılıyor ve köylü ikinci oğlunu gönderiyor. Yine bir süre sonra onun da şehadeti ulaşıyor babaya

Derken padişahımız efendimiz bir savaş daha açıyor, köylüye de haber salıyor üçüncü oğlunu göndersin diye. Ne diyor o terbiyesiz? *"sultan benim şeyime güvenip iki de bir ona buna savaş açmasın"* diyor. Aynı bu Mayısçılar gibi. Zaten bu Mayısçılar da, bu köylülerin sülbünden türedi bana göre.

Nerede kalmıştık? Hah, askerin yetişmesinden söz ediyorduk. Her savaşta elbette uçarcasına koşuyordu askerler şehadete. Tabi yerlerine de yenileri gerekiyordu. Nasıl karşılamış bu ihtiyacı dedelerimiz? Gittikleri ülkelerin güçlü kuvvetli çocuklarını toplamış katar katar yollamışlar saraya. Bunların adına "Devşirme oğlanları" denmesinin nedeni onların ceviz başaklar gibi dallarından teker teker koparılmasıydı. Fena mı yapmıştı dedelerimiz. Asla. Çoğu yetim kalmıştı bu çocukların. Bakımsızdı. Sırtları giysi, boğazları ekmek gördü böylece. Bunlardan bazıları asker ocağına verilirken bazıları da altın taslı, altın kurnalı saray hamamlarında, sultan sırtı kaşımakla görevlendirildiler.

Affina sığınıyorum yeğenim, bu sultanlardan bazılarının biraz "şey" olduklarını iddia eden densizler de çıkmadı değil. Ama biz... öyle bir tarihsel geçmişin ürünleriyiz ki... gidip işgal ettiğimiz topraklarda kendimize bağlı beylikler kurmuş olup, ol toprakların asıl sahiplerini haraca bağladıktan sonra, ürettikleri üründen aslan payını alıp, ellerine içi kurtlu elma şekerleri tutuşturmuş ve her ses çıkarışlarında yüz batmanlık gürzlerimizi tepelerine indirerek, onların islah-ı nefs eylemelerini sağlamışız. Biz bu işlerle uğraşırken sultanlarımızın "biz kullarımıza adil davranmadık mı?" sözünü bilmezlikten gelen böyle kefereler de, sultanlarımızdan bazılarının biraz "şey" olduğunu etrafa yayıyorlardı.

Tabi çoğumuz kulluğun olduğu yerde, adaletin TIR'cı yosmalardan daha yosma olduğunu bilmiyorduk. Bunu da o Mayısçılar üfledi milletin kulağına. Ama Allah için söylemeli. Gittiğimiz her yerde insanlara eşit davrandık. Onlara eşit davranılmadığını iddia eden varsa dönsün Anadolu köylüsüne sorsun. Çünkü Anadolu'da kullar *"yetiş ya Hızır"* diyerek yeri göğü inletip, feryad-ü figan içinde günlerini doldu-

Devamı 16. sayfada

Frankfurt'ta İHANET yakıldı

24 Ekim 1992 Cumartesi günü Almanya'nın Frankfurt kentinde Feyka-Kurdistan'a bağlı dernekler, Kürdistan Komite, Kürdistan Yurtsever İşçiler Birliği, Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği, Kürdistan Dindarlar Birliği, ihaneti ve işbirlikçiliği protesto etmek amacıyla büyük bir gösteri düzenlediler.

Frankfurt yürüyüşüne katıl çağrısında;

- "Türk devleti ile işbirlikçi, ihanetçi KDP ve KYB'nin saldırılarını kınayalım, ulusal birliğimizi güçlendirelim!
- Türk ordusunun Kürdistan'da sivil halkı hedefleyen toplu imha saldırılarına karşı duralım!
- Şırnak, Çukurca, Kulp, Göle, Varto ilçeleri, köy ve dağlarımızın TC tarafından bombalanmasını protesto edelim!
- Dış güçlerin ülkemize müdahale eden, Türkiye ile olan her türlü askeri ekonomik ilişkilerini ve Kürdistan'daki gelişmeler karşısındaki sessizliği bozalım!
- Kürdistan Ulusal Meclisinde ulusal irademizi birleştirelim! Seçime katılalım! Direnen halkımıza, ülkemizin bekçileri Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusuna sahip çıkalım, güçlendirelim!" görüşlerine vurgulama yapılıyordu.

24 Ekim 1992 sabahı Almanya'nın çeşitli kentlerinden kiraladıkları özel otobüslerle Bokenheimer Wache meydanına akın eden Kürdistanlılar, Talabani ve Barzani'yi lanetliyorlardı. Yürüyüşe katılanların arasında her yürüyüşte olduğu gibi çok sayıda kadın vardı. Kürdistanlı gençler Türk devletinin katliamını kınayan, Talabani ve Barzani'nin ihanetini sergileyen çok sayıda afiş ve pankart taşıyorlardı.

Saat 11.00'e doğru meydan tıklım tıklım doldu; yüzlerce bayrak dalgalanıyor, binlerce ağız "Kahrolsun ihanet" diye haykırıyordu. Saat 12.00'de Frankfurt'un en büyük meydanlarından biri olan Römerplatz'a doğru yürüyüş başladı. Bokenheimer Wacher meydanından Römerplatz arası yaklaşık olarak birbuçuk saatti. Kitleler bu mesafeyi yürüyerek, slogan atarak katedeceklerdi. Kortejin en önünde üzerinde insan kemikleri çizilmiş siyah elbise giyen bir grup, üzerinde kuru kafa resimleri çizilmiş iki gaz varilini çekiyordu. İskelet görünümlü elbise giymiş iki kişi üzerinde,

"Kimyasal gaz,
Üretim yeri Almanya,
Satın alan dün Irak'tı
Bugün TC dir.
Kullanıldığı yer Kürdistan'dır"

ifadeleri Almanca olarak yazılmıştı. Ayrıca aynı grubun içinde dörder kişi siyah bezlerle örtülmüş dört tabut taşıyorlardı. Taşınan afiş ve pankartların içinde biri çok dikkat çekiyordu. Basının da dikkatini çekmiş olacak ki flaşlar hep o afişte patlıyordu.

Beyaz bir bez üzerine Barzani ve Talabani'nin köpek kılığında resimleri çizilmişti, Türk Genelkurmay Başkanı Güreş de onlara bir kemik uzatıyordu.

Kortej kalabalıkların bulunduğu caddelerden geçtiğinde Almanca sloganlar atılıyor, Almanlar da soğuk gözlerle yürüyenleri sadece izliyorlardı.

Saat 13.00'de kortejin başı Römerplatz'a girdi. 20 bine yakın insan meydanı doldurunca, sahnenin kurulduğu bölümün önüne Talabani, Barzani ve Güreş'in kuklaları çıkarıldı. Kağıttan yapılmış, üzerine takım elbise giydirilmiş, boynuna kıravat bağlanmış, gözüne gözlük takılmış Talabani'nin kuklası; başına sarık bağlanmış, şalı şapık giydirilmiş Barzani'nin kuklası ve general elbisesi giydirilmiş Güreş'in kuklası ikisinin arasına yerleştirilmişti.

Kitleler "kahrolsun ihanet" diye bağırırken kalabalıkların arasından kuklaların bulunduğu yere doğru ilerleyen bir yaşlı, elindeki bastonu havaya kaldırarak saldırıya geçti. Hem küfrediyor, hem de bastonuyla Talabani, Barzani ve Güreş'in kafasına vuruyordu. Gençler yaşlıyı yatıştırmak istedilerse de, o kimseyi dinlemeden habire vuruyordu.

Gerçekten ihtiyarın tavrı o anda bütün yurtsever Kürtlerin durumunu sembolize ediyordu. Çünkü dünyada hiçbir halk Kürt halkı kadar ihanete uğramamıştı. Ve Kürt halkı artık ihanete tahammül edemiyordu. Yaşlı insan bastonuyla ihanetin başına vururken gençler ellerindeki çakmaklar ve kibritlerle ihanet'i ve sömürgeciliği sembolize eden kuklaları yaktılar. Kitleler galeyana geldi ve kuklaları linç ettiler. Paramparça edilen kuklaların artıkları bir araya getirilip tekrar yakıldı ve Römerplatz'ın atmosferini ihanet dumanları kapladı.

Dumanlar dağıldığında kitlelerin yüzünde sevinç ve heyecan vardı. Tarihi bir beledan, kendilerine bulaşmış bir pislikten kurtulmuştu kitleler. Bir ERNK Temsilcisi konuşmasına, "Burada ilan ediyoruz ki, artık Türkiye'nin bir Kürdistanı, Irak'ın bir Kürdistan'ı, İran'ın bir Kürdistan'ı, Suriye'nin bir Kürdistan'ı yoktur. Kürt halkının bir Kürdistan'ı vardır" diyerek başladı. Talabani ve Barzani'nin Ankara ve ABD'nin politikalarının birer aracı olduğunu Kürt halkını arkadan hançerlediklerini, bu ve benzeri ihanetlerin Kürdistan tarihinde çokça yaşandığını Kürt halkının artık ihanete tahammül etmediğini, artık tarihimizdeki bu ihanet lekesinin sökülüp atılması gerektiğini belirtti.

Meydana toplanan 20 bine yakın insana Kürtçe, Almanca konuşmalar yapıldı. Ayrıca Hunerkom sanatçıları, Kürtçe devrimci türküler söyleyerek kitleleri coşturdular.

Akşam saat beşte Almanya'nın değişik kentlerinden gelen binlerce insan Römerplatz meydanında ihanetin küllerini bırakarak evlerine döndüler.

Almanya'da "koalisyon tartışmaları" mı, "YENİ YÜZ" ARAYIŞI MI?

Mehmet Kaba

Zaman zaman ister öne çıkarılsın, isterse zaman zaman geriye itilsin, Almanya'nın gündeminde bir erken seçim var.

Genel seçimlere iki yıllık bir süre olmasına rağmen, böylesi bir durumun iki nedeni olabilir:

İlki, şu Alman devleti, içerde karşılaşmış olduğu her krizde, "yapay hükümet krizi" yaratarak, topluma bir "günah keçisi" sunmuş ve klasik tabiriyle "hedef şaşırtmış" oluyor. Zaten hükümet tartışmalarını, "Almanya'da erken seçim" olarak tercüme etmek de son derece doğrudur; hatta böylesi bir değerlendirme, gelişmeleri okumakta ısrarlı her gazeteci için "haber değeri"ni yitirdi bile.

Diğer bir neden ise şu olabilir: II. Dünya savaşı sonrasında kurulan dünya düzeninin sınırları içinde, dünya iktisadi ve siyasetinde sahip olduğu yerlerle yetinmeyeceğini her fırsatta propaganda eden Alman emperyalizmi, her geçen gün kızışan dünya siyaset sahnesini,"yeni" bir kadroyla karşılamak istiyor.

Koalisyon tartışmaları, Başbakan Kohl'e yöneltilen eleştiriler, dikkat edilirse, içerde karşılaşılan her krizde, mutlaka gündeme getiriliyor; bu ilginç. Sondan bir önceki tartışmalar, hatırlanırsa Alman Dışişleri Bakanı Hans Dietrich Genscher'in istifasını açıkladığı, bu arada grevlerin ülke geneline yayıldığı günlerde, geçtiğimiz Mayıs ayında yapılmıştı. O günlerde gazete ve dergilerin tümü, hükümet ve Kohl için "daha ne kadar" sorusunda birleşmişlerdi.

Son hükümet tartışmaları da yine bir başka krizde gündeme geldi. Koalisyon tartışmaları, bütçe görüşmeleri sırasında, bütçe açıklarının kapatılamaması üzerine yoğunlaştı. Tartışmaları, "muhalefet"teki sosyal demokratlar değil, tersine, koalisyonun yumuşak karnı olarak bakılması gereken FDP (Hür Demokrat Parti) başlattı; daha sonra kervana CSU (Hıristiyan Sosyal Birlik) da katıldı. Tartışmaları, koalisyondaki bir partinin başlatmasının ilginç olması bir yana, FDP'nin çekilmesi durumunda koalisyonun çöküş tarihi çok hızlanır. Belki FDP böylesi bir mesaj vermek istedi.

Ancak yukarıda anlatılan, "yapay hükümet tartışması" yaratmanın tek nedeni değildi; neo-faşist saldırıların tüm ülkeye yayılması gibi önemli bir problem de vardı. Alman devleti, neo-faşist saldırıların, kendi denetiminde olsa da, birkaç faşist tarafından gerçekleştirilmediğinin, halktan da, "ülkede yaşanan kriz yabancılardan kaynaklanıyor" türü propagandaların sonuç, destek gelmeye başladığını gördü. Ancak bu durumun bir başka yanı daha vardı: Yaşanan ırkçı olaylar, Alman emperyalizminin ihracatını ve iç yatırımlarını bile etkilemeye başlamıştı. Alman sermaye çevreleri, bu durumdan rahatsız olduklarını açıkladılar; eski Nazi subayı, şimdilerin Cumhurbaşkanı Richard von Weizsäcker de bu vesileyle hükümete ve Başbakan'a, Kohl'e, yüklenenler arasına katıldı.

Bu durumda, hem neo-faşist saldırılara destek verenlere, hem de karşı olanlara sunulan "günah keçisi", yine hükümet tartışmaları oldu.

Her krizli dönemde, koalisyon ve başbakan tartışmasının gündeme gelmesi, dolayısıyla hükümet değişikliği fikrinin ortaya atılması, şu gerçeğe işaret ediyor: Koalisyon, toplumsal dinamiklere cevap veremez hale geldi. Koalisyon tartışmaları yapılarak, hükümet değişikliğinin gündeme getirilmesinin bir nedeni bu. Alman devleti içerde özlemini duyduğu bir sonucu getiremese de, yeni bir hükümetle soluk almayı hedefliyor.

Ancak bunların tamamen dışında yapılması gereken aforizma, aslında şudur; Alman devleti, aşağıdan yukarıya doğru tırmanan her krizde, ilginç bir politika takip ederek, krizlere, tüm

fraksiyonlarıyla beraber, bu kez yukarıdan aşağıya, mesela "hükümet tartışması" gibi yapay krizlerle cevap veriyor. Gelişmelere bakıldığında, krizleri nötralize etme konusunda, Alman devletinin başarılı olduğu görülüyor.

Ancak Alman devletinin tüm fraksiyonlarıyla krizlere cevap verme ihtiyacı duyması, içerdeki iktisadi sorunlardan kaynaklanıyor:

Tekellerin işçi çıkarması, günlük gazetelerin artık "özetle" sütunlarında yer alıyor. Almanya genelinde işsiz sayısı bugün altı milyon ile ifade ediliyor ve bu, düşüş göstermiyor. Resmi açıklamalara göre, sosyal yardım alanların yüzde 40'ını 25 yaşını doldurmamış insanlar oluşturuyor, bu da gençlerin önemli bir bölümünün işsiz olduğunu gösteriyor. Bu arada zamlar da, küçük oranlarda da olsa, alışkanlık haline geldi. Bütçe açıkları büyüdükçe, okul, spor tesisleri gibi kamu yatırımlarında kısıtlamalara gidiliyor; hatta küçük köy ilkokulları kapatılıyor, merkezi okullar oluşturuluyor. Doğu Almanya ise tam bir yıkımı yaşıyor.

Alman emperyalizmi, içeride böylesi sorunlarla artık iyice kucaklaşırken, özellikle Körfez Katliamı'ndan sonra "eski dünya düzeni"nin sınırları içindeki rolüyle yetinmeyeceğini sıkça propaganda ediyor, eline geçen her fırsatta atak politika sergiliyor. Alman devleti'nin, hükümet değişikliğine ihtiyaç duymasının bir diğer önemli nedeni, dış politika:

Alman emperyalizmi, dış politikasını "klasik sömürgecilik" yöntemlerinden uzak, derinden ve sessiz, kalıcı, üstelik bunları "yumuşak" bir yüzle gerçekleştirmeyi hedefliyor. Alman emperyalizmi, sıklıkla "insan hakları'nı" öne sürüyor, böylesi bir gerekçeyle müdahale etme amacını güdüyor. Ekonomi Bakanlığı yetkilileri, uluslararası Af Örgütü'ne yaptıkları açıklamalarda, *"insan haklarına saygı göstermeyen ülkelere kredilerin kesileceğini"* söylüyorlar. Böylesi bir politikayla, Alman emperyalizmi, özellikle Ortadoğu'da, halklara "şirin" gözükmeyi amaçlıyor.

Ancak Alman emperyalizminin, adına "yumuşak, derinden ve sessiz yayılma" diyebileceğimiz operasyonlarına, şimdiki hükümet, tamamen terslikler gösteriyor. "İnsan hakları"nı öne sürerek yayılmak isteyen bir emperyalist ülke, kendi topraklarındaki neo-faşist saldırıları önleyemezse, dış politikası inanılırlığını, propaganda yalanı bir yana, tamamen yitirecektir. Ayrıca Alman emperyalizmi, sorunların "diplomatik yollarla çözülmesini" istiyor, ancak, Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin ilhakı hiç de öyle olmadı. Şimdiki hükümet, böylesi bir damgayı taşıdığı için de dış politika propagandasına ters düşüyor.

Alman devleti, aşağıdan yukarıya tırmanan krize, hep yapay koalisyon tartışmalarıyla cevap veriyor, Kohl öne sürülüyor. Krizin daha da büyümesi, verilecek nihai cevabın "yeni bir hükümet" olacağını gösteriyor.

Alman devleti'nin, propagandasını yaptığı görüşlere uygun bir hükümet kuracağı beklenmemelidir. Sözkonusu hükümet, sosyal demokrat ağırlıklı olsa da, içerde başgösteren sağcı akımlar hesaba katılarak, bir koalisyon kurulması da doğruya yakın bir tahmin olur.

Alman emperyalizminin, asıl bu sosyal demokrat renge bürünmüş bir hükümetle beraber dünya siyaset sahnesinde ağırlığını koyması, muhtemeldir.

Koalisyon tartışmaları, bugünlerde , hatta yıl sonuna kadar yapılmayabilir. Dikkatten kaçırmamak gerek: Maastricht Anlaşması için yapılan Fransız referandumu ile koalisyon tartışmalarına ara verildi. Bu ara, anlaşmanın sağlama alınmasına dek sürebilir, bu da 1993 yılı ile beraber tartışmalar tekrar başlayabilecek demek olabilir.

Almanya'da seçimler, 1994 yılında yapılacak. Krizli dönemlerde hükümet tartışması yapılarak bu zaman kısaltılmaya çalışılıyor.

Arif Sağ ve "camcının iti" hikayesi

A. Dikili

İnsanları neye göre, nasıl değerlendirmek, hangi kıstaslarla ölçmek gerekiyor? Her söyledikleri sözü diğer gün inkar etmemeleri, attıkları küçük bir adım da olsa daha da ilerletebilmeleri için ne yapmak lazım? Kendisinin de içinde bulunduğu insanlık davasına katkı sunması için nereye kadar zorlamak, zorunlu olanı günüllü hale getirmek lazım?

Arif Sağ milletvekili olduğu dönemlerde bir etkinliğe katılmak için Berlin'e gelmişti. İlk defa orada tanıştık. Yeni tanıştığı Kürt meselesinde çok heyecanlı ve coşkuluydu. Bazı insanlar yeni karşılaştıkları, kendileri için yeni olan bir durumu, o işin başlangıcı gibi alırlar. Her şeye çok hızlı başlar ve o hızla da bırakırlar.

Kürt halkının yükselen mücadelesi beraberinde yeni oluşumları da getiriyor. Veya varolan bazı oluşumlar bu sorun karşısında daha duyarlı hale geliyor. Kimisi bunu dostluk gereği, samimi bir görev olarak yaparken, kimisi de kendini kabul ettirmek, tatmin olmak için yapar. Kürt meselesinde kendini tatmin, duygularını doyurup, vicdanını rahatlatma, samimi bir dostluk olmadan, kendini işin içinde görmeden olmuyor. Bu konuya bulaşanlar samimiyetlerini gözden geçirmek zorundalar. Ne kadar, hangi biçimde bu halkın sorununa sahip çıkılabilir, nereye kadar direniş gösterilebilir, bu kafalarda net olmalı. Yoksa insan istemeden oluşturmaya çalıştığı dostluğun önünde engel hale gelebilir. İstemese de, niyeti iyi olsa da başkalarının ekmeğine yağ sürebilir. Bu mücadeleye en ufak emeği geçen veya en ufak bir değer taşıyabilen her insan, hangi temelde olursa olsun, önemlidir. Bu önem her ögenin taşıdığı emek ve değerle sınırlıdır. Değer ve emek taşıma sürekli gelişme arzetmeli, varılan pozisyondan geriye adım atılmamalı. Geriye atılan her adım, insanın kendi emeğini tekmelemesi yanında, başkasının emeğini de zedeliyor, hiçe sayıyor. Mevzi ne kadar küçük olursa olsun, terk edilemez.

Arif Sağ, uzun sohbetinde güzel bir fıkra da anlatmıştı. Fıkra, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı bazı çevrelerin tavır ve davranışlarıyla ilintiliydi, sohbetin durumuna çok uygundu. Aynı fıkra hala o tiplemelere uyarlanabilir. Arif Sağ'ı da, üzücü de olsa o tiplemeye dahil etmek gerekiyor.

Bir gün bir kurt çok acıkmış. Diğer kurtların ihtarlarına uymadan şehre inmiş. Fırından ekmek çalıp karnını doyurmak istiyormuş. Diğer kurtlar her ne kadar fırıncının itinin çok tehlikeli olduğunu belirtmişlerse de , onları dinlememiş. Kurt tek başına şehre inmiş. Sessizce fırına yaklaşmış, daha ekmeğe ağzına atmadan, fırıncının köpeği farkına varmış ve yüksek sesle havlayarak saldırıya geçmiş. Komşu dükkanların köpekleri de yardıma koşmuşlar. Kurdu bir temiz hırpalamışlar. Kurt zorla canını kurtarıp diğer kurtların yanına varmış, oturmuş ağlamaya başlamış. Diğer kurtlar fırıncının itinin çok yaman olduğunu belirttiklerini söylemişler. Kurt onlara cevap vermiş: *"Ben dayak yediğime üzülmüyorum"* demiş, *"asıl üzüldüğüm bütün itlerin en önünde beni kovalayan itin camcının iti olmasıydı. Fırıncının itinin kovalaması normal; değirmencinin, uncunun, kebapçının hadi neyse. Fakat benim fırından ekmek çalmam camcının itini ne ilgilendirir, en önde oydu ve en azgın da vuran oydu, işte bunun için ağlıyorum."*

Camcının itini yadırgamış ve bu güzel fıkraya çok gülmüştük. Şimdi ben de TC ve partilerinin, basının, Doğu Perinçek'in HEP'e karalama anlamında "Kürt Partisi demesini" anlıyorum, onların bunda hedefleri, çıkarları var. Fehmi Işıklar'ı da bir noktaya kadar anlıyorum, çünkü HEP onun için hiçbir zaman gerçek yuva olamamıştı, onun çizgisi SHP idi. Benim anlamadığım, peki bu Arif Sağ'a ne oluyor? Onun hangi çıkarına hizmet oluyor. HEP için *"başlangıçta işçinin, emekçinin partisiydi, sonra Kürt partisine dönüştü, kaydı"* diyor. Başkalarının değirmenine su taşımak onun ne işine yarıyor. Arif Sağ'ın fıkrasını, kendi durumuna indirgemesi için kendisine geri ithaf ediyorum. Halkların mücadelesinde dostluğun eğrisi kabul görmez. Dostluksa, kardeşlikse dürüstçe, mertçe, özgürce olmalı...

Siyaset arenası boğa güreşi arenasından daha kolay değil. Bir sanatçının çalışma alanına ise birçok yönden uzaktır. Sanatçı siyaset yapmalı, ama bunu kendi alanında, arenasında yapmalı. Alanı dışa taşırdı mı, alanını siyaset alanına açmayıp, başka alanlarda yılların deneyimli kurtlarıyla aşık atmaya kalkıştı mı kaybeder. Siyasetin katı kuralları var. Bu kuralları her sanatçı ruh kaldırmaz. Sanatçının ince işleri siyasetin ince oyunlarıyla karıştırıldı mı içinden çıkılamaz. Sonunda ne dediğinizi şaşırır, başkalarının oyun oğlanı haline gelmekten kendinizi kurtaramazsınız.

Nedense 1980 sonrası, birçok kişiyi, burjuvazinin açtığı siyaset arenasında "kavga", "siyaset" hevesi tuttu. Kürdistan'daki mücadele ise başka bir alanda kavga etmek, siyaset yapmak olanağı açtı. Mücadeleye atılanların bunu elbette gözönünde bulundurması gerekiyordu. Safların netleştiği dönemler gizli kapaklı siyaset yerini açık ve taraf olma siyasetine bırakır. Bugün Türkiye'de veya Kürdistan'da yapılan her çalışma bir taraf çalışmasına dönüşmüştür. Bunun böyle olması da gerekiyordu. Arif Sağ ve benzerlerinin, mazlum halkların mücadelesini değil de hangi mücadeleyi, hangi siyaseti destekleyip taraf olacakları elbette net olmalıdır. HEP eğer bugün Kürt halkının mücadelesine belirli siyasi destek sunmaya çalışıyorsa, buna karşı değil taraf olunması gerekiyor. Bunu diğer demokratik kuruluşların da takip etmesi gerekiyor, yargılamaya çalışması değil.

Hal böyle iken kalkıp HEP'in Kürdistan'da verilen mücadeleyi desteklemesini, TC burjuvazisinin mantığıyla algılamaya ve yargılamaya çalışmak; mücadeleden kaçış değilse, çok kötü niyetliliktir. Ayrıca Arif Sağ çok büyük bir yanılgı ve çelişkiyle "başlangıçta işçinin, emekçinin... sonra Kürt partisi..." Sayın Arif Sağ, acaba Türkiye'de ezilen işçi ve emekçilerin mücadelesinin Kürt halkının mücadelesinden ayrı olduğunu mu söylemek istiyor? Bu büyük bir düşürülmüşlük olur.

Kürt halkının her kurum ve kazanımı ezilenlerin, emekçilerin kazanımıdır, ezilen ve emekçilerin kazanımı da Kürt halkının mücadelesine katkıdır, kazanımıdır. Kürt ve Kürdistan'ı temel gündem maddesi yapmayan, baş sorun haline getirmeyen anlayış, yaşanan günün anlamını kavrayamaz, yaşam halkalarını koparır, yakalayamaz. HEP'in programı ve ne olduğu çok açık... Bütün gücüyle halkların, ezilenlerin, emekçilerin sesi olmaya çalışıyor. Eğer bugün ağırlığı Kürt sorununa vermişse, halklara karşı sorumluluğunu yerine getiriyor demektir. Ezilenlerin yanındadır demek. Kürt kadar Türkten de bahsedildiği halde bu görülmezlikten geliniyor. Bu konuda HEP desteklenip, çabasına katkı gerekirken, zevahiri kurtarmak için karşı tarafın sempatisine sığınmak, eş-dost hatırı için hoş görünmeye çalışmak, belirli nedenlerle HEP'e karşı çıkmak olmaz. Kara çalınmaz. Düşman son gücüyle yüklenmişken, böylesi açıklamalarla hareket etmek, burjuva kurtların pençesine götürür. İtirafçı duruma bile düşürebilir. Arif Sağ unutmamalı, birkaç günlük politik yaşamıyla, yılların siyaset bezirganlarıyla yarışamaz. İşte adamı böyle düşürürler. Savcılar onu yakında davet edip HEP ile ilgili düşüncesini gerekçelendirmesini, temellerini sunmasını talep ederlerse, bu konuyu derinleştirip şahitlik yapmasını önerirlerse ne yapar? Bu mudur direnişçilik? Bu mudur Pir Sultan'ın tavrı? Böyle mi Şeyh Bedrettin temsil edilecek? Fehmi Işıklar ile mi Hızır Paşa'ya karşı direnilecek? Bırakın bu şekilde Şah'a gitmeyi, olsa olsa Erdal Paşa'ya gidilebilir.

Siyaset sahnesini türkücülük sahnesiyle karıştırmamak gerek. Şıvan Perwer'in çekildiği bataklık görülüyor. Çıkmayı bile düşünmüyor! Arif Sağ yıllar yılı güzel saz çaldı. Sazı çok güzel çalması, söylediklerinin hiçbirini doğrulamaya yetmez. Pek bir anlam da ifade etmez. Ömrünün kaç gününü sazını düşmana karşı silah gibi kullanmayı denemeye ayırdı. Beceremedi. Çözüldü sayılır. Temeli yoktu çünkü. Eş, dost hatırı için politika bu kadar yapılabilir herhalde.

Hangi nedenle olursa olsun, ettiği sözler TC savcılarının işine yarar. Bu TRT için özeleştiri de sayılabilir belki. Bunların hiç bir anlamı yok. Arif Sağ, Hızır Paşa'ya teslim oluyor, hem de Pir Sultan gibi kellesi tehlikede bile değilken...

ŞOVENİZM

Baştarafı 14. sayfada

rurken, osmanlı dedelerimiz her feryada bir jandarma, her figana bir tahsildar salmakla, onların işgal altında tutulan ülkelerin kullarından farklı olmamalarını bizatihi sağlamışlardır.

Osmanlı dedelerimiz kendileri için bir şey istedilerse yeğenim, namerttiler. Yedi iklim sultanlarının kullarından isteyecekleri ne olabilirki? Saraya durmadan kadın yollanıyorduysa, bu o kadınların sefalet çekmemeleri içindi. Peygamberimiz efendimiz de savaşta dul kalan kadınların korunmaya muhtaç olduklarını belirtmemiş miydi? Sultanlara gönderilen kadınların çoğunun erkeği de, yurtlarını korumak gibi lüzumsuz bir işle iştigal ederken ölmüştü. Bir çok güzel kadın da, o ülkelerin tipsiz delikanlılarının elinde ziyan olacaktı.

Bu kadınların hepiciği sultana sunulmuş birer armağandı ve o nasıl sultandır ki, kullarının kendisine getirdiği armağanları almasın. Beğenmese bile, kullarının gönlü hoş olsun, mal telef olmasın diye yollardı haremine.

Yoksa sultanların karıya, paraya ihtiyaçları mı var? Elini sallasa üçyüzellisi.

İşte diyorlar ki osmanlı sultanlarının bazılarının melezleşmesi (Tövbe) ve halis yörüklükten uzaklaşması, bu karıların saraya girmesiyle başladı.

Atalarımız akıncıların dalıp tarumar ettikleri küffar ellerinden, saraya bolca kadın taşımaları, birer boğa gibi semirmiş sultanlarımızın akıllarının biraz hoş olmasına yol açmadı değil. Gelen kadınlardan en güzelini hemen seçip, şeyhülislam önüne oturtup, bir güzel müslüman ettikten sonra, has kadın ilan etmiş ne olmuş yani?

Hem sultanın bunda ne kusuru var. Taktir bu, yazgı bu, sultan olsan ne yazar.

Hanım sultan ne demek yeğenim bilir misin? Hanım sultan en birinci kadın demektir. En birinci kadın, çocuk doğurma ayrıcalığına sahiptir. En birinci kadın, sarayın bütün işlerine burun sokma hakkına da sahiptir. Ve en birinci kadın şehzadeler yetiştirip, o her şeye soktuğu burnuyla entrikalar da çevirebilir. Sultanın altından girer üstünden çıkar, derken ölen ölür şehzadelerden biri sultan olur.

Ama nasıl?

Şeyhülislam efendi buyurmuştur ki, osmanlının bekası ve devletin selameti, şehzadeler arası kavgaların kullar arasına yayılıp, nifak tohumları saçmaması için en güçlünün ve akıllının ötekileri katli vaciptir.

Taktir Allah'ın, fetva şeyhülislamın, ferman padişahın olduktan sonra kullara nane yemek düşer. Teker teker koparılır kardeş kelleleri. İbrişimlerle kesilir nefesleri. Ve devşirme kadınlıktan hanım sultanlığa yükselen, sonradan dönme müslüman gavur kadınlarından olan melez şehzadelerden biri, halis muhlis Türk osmanlıya sultan olur.

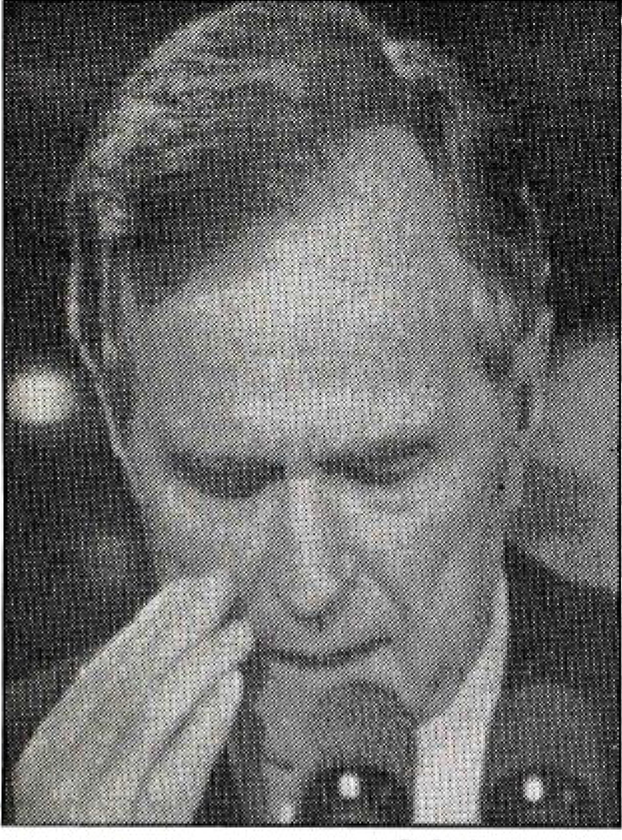
İşte yeğenim bu melez sultan töreyi bozacak değil ya. Kendisine armağan edilen gavur kızlarından biriyle evlenir. Çifte kırma çocuklar gelir dünyaya. Devran döner, onlardan biri sultan olur. O da uyar töreye. Bu sürer gider böyle. Artık kimin ne kadar halis, kimin ne kadar kırma olduğunu çoğu kimse bilemez..

Niye öyle bakıyorsun yeğenim. Konuşmalarımda ne var? Şüphesi olanın şüphesine tüküreyim. Bu kırmaları bizim başımıza, yüzlerce yıl sonra altın yaldız gibi yapıştırmaya kalkanların da akıllarına kişe diyeyim.

Bağırıyor muyum? Bağırırım elbet. Ne o öyle? İslamın şartı gibi, sabah akşam "padişahım çok yaşa!" diye bağırmadığımız için, herifler neredeyse Balkan savaşı çıkaracaklar.

Eskiye rağbet olsaydı yeğenim, bit pazarına nur yağardı. Şimdi bunlar osmanlıyı öve öve bit pazarına da kar yağdırmaya başladılar.

Ne diyorsun öyle fısıltıyla? Yüksek söyle yüksek. Ben de mi Mayısçı olmuşum?

G. Bush

ABD başkanlık seçimlerinde Amerika halkının seçim hakkı var mıydı?

B. Clinton

Berxwedan Dünya Servisi

ABD'deki seçimlerin dünyadaki burjuva devletlerin çıkarlarını farklı yönlerde etkileyeceği iddia ediliyor. ABD'deki siyasal yapının işlerliği ve dünya ekonomisi içinde ABD'nin bulunduğu konumu doğru tahlil edemeyenler için, bu düşünce genel olarak doğru kabul edilebilir.

ABD başkanlık seçimlerinin sermaye çevrelerindeki endişesi 1990'lı yılların sonunda başlamış Körfez Savaşı ve SB'nin çözülüşüyle birlikte, sorunun üzeri örtülmeye çalışılmıştır. Körfez Savaşı'ndan hemen sonra, ya üçüncü bir parti ya da Cumhuriyetçiler içinden daha tutucu bir başkanın aday gösterilmesi planlanmıştı. Eski KKK örgütü liderlerinden faşist D. Duke'nin Cumhuriyetçilerden aday gösterilmek istenmesi, tehlikeli görülerek, R. Reagan'la aynı siyasal çizgide olan P. Bukenan parti kongresinde aday gösterilmişti... G. Bush'u liberal olmakla suçlayan çoğu sermaye çevrelerini rahatsız eden geçtiğimiz iki yıllık ekonomik krizlerdi. Çoğu Amerikalı ekonomiste göre, ABD'nin içinde bulunduğu kriz, her on yılda bir gelen sıradan bir ekonomik bunalım olarak değerlendirilmişti. Oysa, seçim çelişkilerinin ortaya çıkardığı istatistiklere göre ABD'nin 1930 yılından bugüne kadar en sefil dönemini yaşadığı, gerçek işçi ücretlerinin 1974 yılına kıyasla % 28 oranında düşüş gösterdiği açıklandı. Çoğu kapitalist düşünürlerin "evrensel ulus" dedikleri, ABD'deki demokrasi imparatorluğunda toplam nüfusun % 21'nin de sefalet noktasında yaşadığı açıklandı. Buna rağmen yaklaşık 50 milyon insanın ulusal ve uluslararası şirketlerde hisse senetlerinin olduğu ama geçtiğimiz altı yıl içinde ABD'nin diğer dünya ülkelerine sermaye ihracının hızlı düşüş gösterdiği vurgulandı. Birinci Dünya Savaşı'ndan bugüne kadar ilk defa, dünyanın en büyük yedi bankasının Japon sermayesinin elinde olduğu geçen günlerde açıklandı.

ABD'deki uluslararası büyük tekeller, dünya pazarını Japonlara kaptırırken kendi iç pazarlarına sahip çıkacak bir ideoloji arayışına 1991 yılında başladılar. 1991 yılının ilk aylarında Japonya'ya giden G. Bush ve çok sayıda büyük tekelin müdürleri, SB'nin çöktüğü bir dönemde ABD'nin sosyalizmi uygulayan tek devlet olduğunu iddia ettiler. Büyük bir otomobil şirketinin genel müdürü, Japon kapitalizmini "K. Marks'ın Kapitalini okuyup uygulayan, askeri disiplinle örgütlenmiş vahşi kapitalist bir sistem" olarak değerlendirirken, ABD sermaye çevrelerinin daha sosyal ve ilerici olduğunu iddia etmekten utanmıyordu. Çünkü aynı genel müdür 1980 yılında sarı sendikalarla anlaşarak kendi fabrikalarında çalışan yüzbinlerce işçinin ücretlerini % 27 oranında düşürmekle, şirketi iflastan kurtarmayı düşünmüştü. Bugün 1992 yılının işçi ücretleri değil 1980 yılıyla kıyaslamak, 1964 yılının altında olduğu ve bunun tek nedeninin de Japon sermayesinin Kuzey Amerika pazarlarındaki egemenliğinden kaynaklandığı iddia ediliyor. Buna karşı çoğu sermaye çevreleri, kurtuluşu Amerikan milliyetçiliğinde ve yabancı sermayeye karşı kendi içine kapanmayı ekonomik tedbir olarak ileri sürmektedirler.

ABD'nin devlet yapısı, ünlü İngiliz filozof J. Locke'nin "Politik Denge" teorisi üzerine kurulmuştur. Bir tarafta seçimi kazananların hükümeti, diğer tarafta seçimi kazanamayanların senatoya hakimiyeti, iktidar ve muhalefetin devleti ortak idare etmesine olanak hazırlayacaktı. Gerçekten seçilenle seçilmeyen arasında ciddi bir fark yoktu. Her iki parti de hem muhalefet hem de aynı zamanda iktidar anlamına geliyordu. Hükümette olanlar senatoya muhalefet, senatoyu kontrol edenler de hükümete muhalefetti. Hükümetin yasa çıkarmak için öneride bulunma hakkı var, muhalefetinde bunu senatodan geri çevirme ve reddetme otoritesi var. Devletin bütün kurumları da bu iki siyasal örgütün ortak denetimi altında gelişme olanağı bulacaktı.

Var olan iki parti de yine bu sistem sonucu olarak, bir bütünün iki farklı parçası olarak hayat hakkı bulabildiler bugüne kadar. Siyasal nitelik olarak aralarında herhangi bir fark olmamakla birlikte, içişlerinde şu veya bu politikada biçimsel farklılıklar, düzenin korunmasına yardım edecekti. Uluslararası politikada ise her iki partinin ayrılığı hemen hemen hiç yok denecek kadar az. Çünkü devletin dış politikasını belirleyen, hükümet değil devletin değişik kurumlarıdır. Hükümet sadece devletin bu kurumlarının hazırladığı dış politika çerçevesinde, senatoya öneri verme hakkına sahip. Bu şartlarda milyonlarca yoksul Amerikan halkı, birbirinden farklı olmayan bu iki siyasal partiden birini tercih etmeyi "Demokratik seçim" olarak biliyorlar. Amerikan halkı bugüne kadar, bir bütünün iki farklı görüntüsü olan bu iki siyasal partiden birini seçmenin, kapitalist sistemin sermayesi olmayan insanlara seçme hakkı vermediğini önümüzdeki dört yıl içinde bir kez daha görecektir. Bir yıl önce sermaye çevrelerinin tartıştığı, nasıl bir kapitalist düzen olması gerektiğine dair soru işaretleri, birkaç yıl sonra bu kapitalist düzene karşı alternatif bir toplumsal devrimin nasıl olması gerektiği biçimine dönüşecektir. Amerika kıtasının bütün yoksul sınıfları daha şimdiden seçimin partiler arası mı yoksa düzenler arası mı olması gerektiğini sorgulamaya başladılar bile. Meksika, ABD ve Kanada arasında geçtiğimiz yaz ayı yapılan Serbest Ticaret ve Ortak Pazar Anlaşması, ABD'deki sermaye çevrelerinin Güney'den ucuz iş gücü, Kuzey'den de ucuz hammade kaynakları elde etmesine yardım edebilir. Oysa bu anlaşmalar, ABD emperyalizminin uluslararası ekonomik gücünün düşmesini engellemek bir yana, buhranın daha da derinleşmesini yaratacaktır. ABD'deki büyük sermaye çevreleri, uçurumun farkındalar. Ve kurtuluş için daha fazla zamanlarının olmadığının da çok iyi bilmektedirler. Bunun içindir ki, var olan kapitalist sistemde önemli siyasal değişikliklerin olması gerektiğini ileri sürüyorlar. Ekonomik bunalımların son bulması için, politikacıların değil, büyük sermaye çevrelerinin işe el atması kurtarıcılık olarak beklenilmektedir.

Polonya ve daha sonra Yugoslavya'daki ulusal çatışmalarda, Amerika'da eğitim görmüş büyük sermayedarların bu devletlerde hükümetleri idare etmesi sağlanmıştı. CIA tarafından Polonya'da başarısızlıkla sonuçlanan bu deneme, geçen hafta da Sırbistan-Parlamentosu'nda yenilgiye uğratılmıştı. Buna rağmen ABD'li sermaye çevreleri, kendi seçimlerinde de Teksaslı milyarder R. Perot'u aday göstermekle 1996 yılının seçim sonuçlarını ortaya çıkarmayı hedeflemişlerdi.

Cumhuriyetçiler içinde çıkan ve G. Bush'a alternatif olarak gösterilen üçüncü aday R. Perot'un seçimleri kazanamayacağı biliniyordu. Sermayenin onu aday göstermesindeki gerçek amaç, ilerde partinin daha sağcı bir politikasını sağlayabilmek ve mümkün olmadığı taktirde, sağın sağındaki iki partiye ilave olarak üçüncü bir partinin oluşturulmasını sağlamaktı.

Amerikan sermayesini seçim sonuçlarından daha çok, Amerika emperyalizminin nasıl sonuçlanacağı ilgilendiriyor. Daha şimdiden, bazı eyaletler daha geniş ekonomik ve siyasal özgürlükler isterken, toplumsal sorunlar devletin kontrolünden çıkmış durumda. Seçim sonuçlarına da açıkça yansıyan, eyaletler arası ekonomik dengesizlik, GATT olarak bilinen genel gümrük ve tarif anlaşmalarından bağımsız da değildir. Bu nedenle, büyük toprak sahiplerinin hakimiyeti altında olan eyaletler, G. Bush'u seçerken sanayi sermayesinin güçlü olduğu ama ekonomik yapının bütünüyle çöküşe doğru yol aldığı büyük yerleşim merkezlerinde, demokratlar zafer ilan edeceklerdi. R. Perot ise ekonomik olarak güçlü eyaletlerin desteğini alırken, 1996 yılındaki seçimleri büyük bir farkla alabileceğini ve yeni bir parti kurulmasının şart olduğunu ispat etmiş oldu. Bu şartlarda 1996 yılının seçim sonuçlarının ABD'deki farklı eyaletler arası ekonomik uçurumları derinleştireceği ve şu an sefalet içinde yaşayan eyaletlerin ABD'den ayrılık yönünde bir politika geliştirmelerine neden olacağı da belirtilebilir.

ABD'deki birçok düşünür, hükümet değişiminin farklı ulusal ve uluslararası politikanın ortaya çıkmasını yaratacağını iddia ediyorlar. ABD'de kitlelerin ihtiyacına cevap vermeyen hükümet değil, düzenin bizzat kendisidir. ABD emperyalizmi kendi sermaye çevrelerinin iddia ettiği gibi, kitlelerin ihtiyacına cevap vermeye çalışan "sosyalist" bir kapitalizm değildir. Birinci Dünya Savaşı'ndan bugüne, dünyanın ekonomik ve siyasal süper güçlerinden biri olma özelliğini koruyan ABD'nin hayatta kalması, içerdeki sınıf savaşlarını dengeleyecek yeterli dış sömürünün olmasıydı.

Seçimlerde büyük çoğunluğu alan Demokratlar önümüzdeki üç ay içinde, yeni ABD hükümetini kurup yetmiş yıl süresince birikmiş olan ulusal ekonomik bunalımlarıyla yine bu dönem içinde uluslararası politikada yarattıkları sorunları çözme işine girişeceklerdir. ABD emperyalizminin en güçlü olduğu 1950-1980 yılları arasında, içerdeki sınıf mücadeleleri kontrol edilmiş, üretici sınıflar siyasal kişilikten uzaklaştırılmış ve bütün dünyanın kapitalist devletleri ve burjuva sınıfları arasında hareket birliği sağlanmaya çalışılmıştı. Emperyalistler arası bu birlik geçtiğimiz 12 yılık süre içinde bir parçalanmışlık ve her birinin de kendi içinde çözülmesinin hızlanması anlamına da geliyordu. Seçim propagandalarında G. Bush'un kullandığı en büyük kozlardan biri de sosyalizmin yenilgiye uğradığı ve kapitalist sistemin de bir geçiş süreci içinde olduğu, bunun için de devletin tecrübeli bir lidere ihtiyacının olduğu vurgulanıyordu. Oysa, seçimden bir gün sonra Demokratların kendi zaferlerini ilan etmeleriyle, aynı devlet adamı "Bütün Amerikalılar, iç ve dış sorunlarımızı çözmek için ulusal liderimiz B. Clinton'u destekleyin" demekle sermaye çevrelerinin çöküşüne karşı kendi aralarında birliği sağlama amacını bile gizleme ihtiyacı duymuyordu.

Gelecek yılın ilk aylarında göreve başlayacak olan yeni hükümet, ulusal politikası ve devletler arası siyaseti ciddi bir değişiklik göstermeyecektir. ABD'nin daha içe kapanıp devletlerarası politikada liberal bir çizgi izlemesi gerektiği iddia ediliyor. Buna gerekçe olarak da SB'nin çöküşü ve dünyadaki bu sağa kayışın güvence altına alınması için daha demokratik bir dış politikanın olması gerektiği savunuluyor. Oysa devletlerin dış politikaları iç politikalarından bağımsız değildir. Biri diğerinin yansımasıdır. Dünyadaki sınıf mücadelelerinin hangi yönde evrim geçireceği açıktır.

ABD'nin ulusal gelirinin 1/5'i dış sömürüden kaynaklanmaktadır. Yaklaşık bir trilyon dolardan fazla olan bu dış gelirler, son 10 yıldır düşüş göstermektedir. Devletin bütçe açığı ise sadece önümüzdeki 4 yıl içinde, 1 trilyon dolara ulaşacağı biliniyor. ABD'nin ayakta kalmasını sağlayan bu dış gelirlerin % 60'ı Uzak Asya ülkelerinden elde ediliyor. Oysa geçtiğimiz ay, iki bin yıllık tarihleri boyunca ilk defa bir Japon imparatorunun Çin'e resmi ziyaret yapması diplomatik bir destur değildiyse, Çin ile ABD ve ABD ile Japonya arasındaki ekonomik çelişkilerin süreç içinde Japonya ile Çin arasında doğal ittifak geliştireceği de su götürmez bir açıklık olmaktadır. Daha şimdiden İngiliz Kraliyet ailesinin son sömürgesi olan Honkong'un sömürge statüsünden kurtulup Çin'e bağlanmasıyla ilgili siyasal anlaşmazlıklar, Uzak Asya'nın, yeni bir dünya savaşının örgütlenmesinden bağımsız olmadığını açıkça ortaya çıkarıyor. Yüz yıla yakın bir süredir, sömürge idaresini koruyan İngiliz sermayesi bugün Honkong'u terketmeden birkaç yıl önce burjuva siyasal bir yapının yaratılmasına çaba göstermektedir. İngiltere ve ABD'nin bu politikası, SB ve Doğu Avrupa ülkelerindeki sosyalist devletlerin çökertilmesinde izledikleri politikanın bir benzeri niteliğindedir. Demokratların adayı B. Clinton'un İngiltere'de seçim propagandası ve miting yapması boşuna değildi.

Eski Sovyet devletlerinde sınıf mücadelelerinin kendine yeni bir yön aradığı bir dönemde, sermaye çevrelerinin "Bu seçimler sadece ABD'ye değil bütün dünyaya lider seçecektir" demeleri ABD'de emperyalist düzeni koruyabilmek için üçüncü bir paylaşım savaşını neden örgütlemek zorunda olduklarını ifade eder.

Önümüzdeki 4 yıl içinde, tarihinde ilk defa Amerikan halkı, partiler arasında değil, hangi toplumsal düzenler arasında seçim yapmak zorunda olduğunu öğrenmeye başlayacaktır. ABD'de hükümetlerin değişimi, kapitalist sistemi yaşatma olanağına sahip değildir artık.

Bir şiir kitabı:

ATEŞİN VE GÜNEŞİN ÇOCUKLARI

Adnan Yücel

Gün döndükçe küçüldü koca dünya
Saray ve saltanat
Bir gece yıkıldı halklar karşısında
Tam da dalgalanırken bayraklar
Kurtuluşlar kutlanırken
Lordların ve paşaların masasında
Elden ele sunulan bir tabaktı Medya

Sınırlar çizildi danışıklı yalanlar üzre
Dağlar parçalandı bir bir
Ovalar ve nehirler paylaşıldı
Mem bir yanda kaldı-Zin bir yanda
Uzayıp giden tel örgüler
Ve mayınlar girdi aşkların arasına
Kirve bir yanda kaldı-hısım bir yanda
Toprak bir yanda kaldı-yağmur bir yanda
Boşa çıkan umutlar
Ve ihanetler girdi dostlukların arasına

Peş Peşe geldi kapkara baskılar
Dalda çiçeklere
Çiçekte renklere
Ve dilde sözlere konulan yasaklar
Sonra yasaklara inat kaçaklıklar
Gözyaşı-kan ve tutsaklıklar
Oturup bir halkın yüreğine
Duvarları korkudan saraylar kurdular
Her aşka bir kelepçe
Her söze bir zincir vurdular

Leylaklar çürüyordu baharsız bahçelerde
Açmadan ve mor diliyle haykırmadan

Ey Avrupa'nın dağ duruşlu çukurları
Dört ayrı parçaya böldünüz bir gelini
Kendisine hiç mi hiç sormadan
Aşkın beyazlığını bile mutluluğa yormadan
Paramparça bıraktınız tüllerini
Geleceğini kan revan
Ağlıyor hala dört ayrı ülkenin dağlarında
Saçları nehir ki yalnızca kan akan
Utan ey dünya
Beyazlara karşı kapkara utan
Neydi o verilen sözlerin ardında yatan

Dört ayrı dilde dört aynı yasaktır şimdi
Dört ayrı zincirde dört aynı tutsaktır
Her ferdi bir Baba İshak'tır
Simavnalı Bedrettin'dir
Sivaslı Pir Sultan'dır.
Asıldıkça yeniden çoğalır-tükenmez
Ki sözleri kendi dilinde hep yasaktır.

Bulanık sular durulur bir gün
Koşturan taylar yorulur bir gün
İnanç ki hep sonsuz kalır insanda
Yalanın hesabı sorulur bir gün

Tam da toprağa düşerken cemreler
Dağlarda karlar erirken
Ve iğde kokuları susturulurken silahları
Bir güvercin havalanır Cibran ilinden
Konar Bingöl'de bir göl kıyısına
Kanatlarında güneş dillenir
Gözlerinde dört bin yıllık ateş
Açar ellerinde azadi çiçekleri

Gelir divana durur bütün dağlar
Dağlar dağlara yaslanır
Gürleyip akar sular
İsyan baskılarla beslenir
Aynı sesle yankılanır yer ve gök
Duyun ey lordlar ve paşalar
Gün olur kırılır çarklar
Lozan yalanlarına kalamaz haklar

Gelinlik içinde bir kızdır Karlıova
Saçlarına kınalar yakar
Özgürlük işler bütün kilimlere
Yaşmağına boncuklar takar
Kınanın rengiyle tutuşur Diyarbakır
Piran gökleri kendini yakar

Bir kuş süzülür maviliklerden
Konmak ister kendi topraklarına
Konamaz
Arar gözyaşlarını pınarlardan

Kurumuştur ülkesinin pınarları
Bulamaz
Bir ökse takılır ayaklarına
Bir hain tuzak
Yürekler acıdır artık
Menziller uzak
Ve Cibran güvercini
Düşman kafesinde bir tutsak

Halit'i gizleyip şeyhi öne sürerler
Adına ulus düşmanı ümmetçi derler
Dünyaya beyazı siyah gösterirler
İsyan ki patlamış bir narçiçeği
Sarıp yalanlara diken dedirtirler
Sonra dinleri sokarlar araya
Ve ihanet yağmuru mezhepleri
Öfkeleri-kinleri sokarlar
Kardeşi kardeşe düşman belletirler

Elinde düşman silahı Dersimli Nurettin
Vurur şeyhin doksan askerini
Kendi diliyle konuşan doksan kardeşini
On üç yıl sonra şeyhin müritleri
Ellerinde yine aynı düşman mermileri
Vururlar Nurettin'den geriye kalan
Dersimli babasız ve anasız gençleri

Böyle başlar o kanlı topraklarda
Kahrolası din ve mezhep düşmanlığı
Ve Munzur ile Murat sularında
Alabalıkların yaşamak pişmanlığı

Ah Diyarbakır surları ve Dağkapı
Kökünden yıkılası tarihsel yapı
Burçlarında kırk yedi civan
Sorgusuz sualsiz asılı kaldı
Susturuldu taş duvarların
Özlemler yüreklerde basılı kaldı

Havarlar yeniden yükseldi topraktan
Diyarbakır'dan Hınıs'a
İdamlarla yandı buğday tarlaları
Gözyaşı süzüldü her yeşil yapraktan
Kızların elleri koynunda kaldı

Bitlis ili ihanettir baştan sona
Muş ovasında tutsaktır susam
Evler yangın yeridir
Sokaklar sürgün ve talan
Elazığ ili sehpalar dolusu idam
Cesetler arasından geçemez adam

Sesler katılmıştır Cibranlı Halit sesine
Van ilinden
Ağrı doruklarından sesler
Adı eşkiyaya çıkan yaşamayı neyler
Ya özgürlük ya ölüm der gider
Tutturur bir isyan türküsünü
Dağlar bir ince sese yol olur gider
Uyuyanları uyandırır uykularından
Sel olur akar gider
Yel olur eser gider
Öfkesini yaşamdan alır-sevincini acıdan

İsyanını yüreklere doldurur gider
On beş bin can ölür Zilan deresinde
Sular kan tufanına boğulur gider

Ey Zilan deresi-Zilan deresi
Koçgirili yiğidin yurdu neresi
Yanar doruklarda kartal yuvası
Ne bir ses ne bir haber var dünyadan
Kanar yüreklerde yurtsuzluk yarası
Ve en kötüsü
Gitmez alınlardan bu bölünme karası

Ağrının üstünden kervankıran geçmiştir
Evler yıkan beller büken o yıldız değil
Demir kanatlı kuşlar uçmuştur
Türküler susturulmuş
Çığlıklar boğulmuştur
Renkler hep sarı ve siyahtır artık
Gökyüzünün mavisi
Ölüm rengiyle yasa bürünmüştür

Ey yedi kollu nehir Haftan Boht
Yedi başlı ejderhalar kralı
Ve dost çınarlarının Munzur dalı
Kıyım sırası diline gelecektir
Silahlar el değiştirip kendine dönecektir
Ve bir gün bütün yalanlar
Gerçek yüzünü kanla gösterecektir

Akıp giden sular tersinedir şimdi
Sıktığı kurşunlar kendinedir şimdi
Amaç bir-düşman tek iken karşıda
Suların akışı bendinedir şimdi

Bitmişti Diyarbakır ve Piran
Bitmişti Ağrı'da isyan
Dalda kuş-memede çocuk susmuştu
Dilde söz-çiçekte renk vurulmuştu
Özgürlük sesleri susturulmuştu
Gelinip Dersim önlerinde durulmuştu
On üç yıl önce verilmiş silahlar
Ödenecek haraçlar
Ve çekilecek ahlar sorulmuştu

Sin köyünde dumanlı bir bakış
Yalanlara karşı bir gök gürlemesi
Bir yer titremesi haykırış
Ki isyanı Kawa'dan Şaddat'tan
Ve Bedrhan'dan gelen bir kükreyiş

Namı büyük Abdullah Paşa
Eli kandan çıkmayan maşa
Çek belanı üstümüzden
Sabır başını çaldı taşa

Akıp giden suların coşması için
Dağlarda karın erimesi gerek
Sürüp giden sürülerin dönmesi için
Otlakta tayın büyümesi gerek
Var git oğul var git
Haber sal bizden yana dostlara
Bugün kavga günüdür
Kirvenin-hısımın birleşmesi gerek

Düldül tepesi tepeden tırnağa
Harçik deresi bulaktan ırmağa
Bir kanlı destandır artık

Önce bir haberci vurulur pusuda
Düşleri yorgun ve derin uykuda
Sonra bombalar yağar Sin köyüne
Resik Hüseyin sonsuz uykuda
Yanar ana Bese'nin yüreği
Baba Rıza çalar öfkesini taştan taşa
Bir yanı yanar acıdan
Bir yanı çığlık çığlık isyanda

Toplanır aşiretler birer birer
Önce reisler konuşur sonra yiğitler
Kaç bin yıllık yanılgıdır bu
Ne sümbüller ses verir ne nergisler
Ne kitaplar girer işin içine
Ne kalemler
Bir yanda şeyhler çeker başı
Bir yanda pirler
Hep aynıdır nedense sonuç
İhanetler ve bitmeyen yenilgiler

Tan ağarırken bir şafak öncesi
Sular aydınlanırken
Ve köprüler atılırken Munzur üstünden
Bir atlı suları yararak geçer
Bayrağı Dersim'in bağrına diker
Susar türkü söyleyen meşeler
Çamlar-çınarlar susar
Şehitler düşer dağlarda kar üstüne
Munzur'da balıklar yalnızca kan içer

Ne Şahan ağa kalır ne ozan Alişer
Düşer yiğitler birer birer
Alişer'e sarılmış kan içinde Zarife
Türküsünü dağlara-kırlara söyler
Ey Dersim'de yeşeren kanlı çiçekler
Bu topraklarda ne kavgalar biter
Ne de öldürülmekten insanlar biter

Kardeş kardeşi vurmaz mı derler
Düşmandan ödülü almaz mı derler
Kardeşi kardeşe vurduran düşman
Vuranı yolda vurdurmaz mı derler

Tam da yürekleri bürürken duman
Demenan dağlarında bir destan
Ağustos'ta buz gibi Munzur suyu
Karakış ortasında yemyeşil bostan
Candan geçer de geçmez dostluktan
Gel ey ateşin ve güneşin çocuğu
Gel de dostluğun yüreğine yaslan
Gel ki yankılansın sesimiz
Öleceksek birlikte ölelim
Yeter ki bir şanlı kavga verelim

Dağlar da düştü yiğitlerle birlikte
Dağlarda mağaralar içinde
Dumanla insanlar boğuldu Tujik'te
Artık ölmek yaşamaktır
Yaşamaksa ölmektir Dersim'de
Leş deresine dönüşür Laç deresi
Akar kanlı kanlı-karışır Munzur'a
Bir destan olur Fırat'ın bağrında
Akıp gider kendi sonsuzluk ülkesine
Geçer sınırları birer birer
Bir türkü tutturur dağlara karşı

Ben ki yanardım her sabah üstü
Hani sularımda güneş türküsü
Sularım kan akar köpüğüm kan
Hani sesimdeki ateş öyküsü

KÜRT DEVRİMİNDE TÜRK DEVRİMİNİ GÖREBİLMEK

H. Yılmaz

Dünyanın belli başlı politik merkezleri dahil özellikle yaşadığımız bölge Türkiye ve Kürdistan'da güncel politika, en basit kahve sohbetleri bile Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve öncüsü PKK'yi hesaba katmadan yapılamıyor. Bölgede rüzgar bile PKK'siz esmiyor. Başta USA Başkanı George Bush, Demirel-İnönü, Barzani-Talabani tüm egemen bölge politikacıları, bölge halkları taraf oluşunun niteliği ve düzeyine göre PKK ile yatıp PKK ile kalkıyorlar dense yeridir.

Nedir bu onsuz olunamayan, herkesin günlük yaşamını etkileyecek denli yaşama girmiş Kürt devrimi, niçin kendini bunca etkili kılabiliyor, kimdir bu Apo? Türk halkı, özellikle biz Türk devrimcileri nerede yerimizi almalıyız, niçin? Bu kısa yazı bir yanıt oluşturabilecekse amacına ulaşmış olacaktır.

Nerede bir mücadele varsa bu ön koşul olarak tarafları varsayar. Söz konusu ulusal kurtuluş mücadelesi ise, taraflar mücadelede ulus olarak yerlerini alırlar ve sömürgeci- sömürge, ezen-ezilen, haklı-haksız adlar alırlar. Adlandırmada esas olan ulusun içinde olduğu mücadelenin ulus açısından niteliğidir. Yine sınıflı toplumlarda ulus kendi içinde ayrışarak taraflaşır. Sınıflar arası çelişki, çelişkinin karakteri ve yönü tarafını belirlemesinde ana etmendir. Ancak çelişkilerin nesnel varlığı bir sınıfın kendi çıkarları etrafında doğru tavır almasını sağlamadığı gibi, tarih tersi tavırlar içine çekilebildiğine de birçok kez tanık olmuştur. Proleter ve emekçi katmanlar egemen burjuvazi tarafından en çok ezilen-sömürülen ulusların kurtuluş mücadelesinde kendi sınıf çıkarlarına yabancılaştırılmışlardır. Sınıfların siyasallaşma düzeyi kendi sınıf çıkarlarına yaklaşımlarının da kitleleri olmuştur. Bağlı olarak egemen ulus işçi sınıfı ve emekçi katmanların sömürülen ulusun kurtuluş mücadelesindeki sınıf çıkarlarının tespiti, ulusal kurtuluş mücadelesindeki yeri ve görevlerinin olduğu kadar kendi devrim görevlerinin de tespitidir. "Bir ulusu ezen başka bir ulus asla özgür olamaz", "Ezen ulus proletaryası ayrılma, bağımsız devlet kurma dahil ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkından yana tavır almak zorundadır." Proletarya'nın enternasyonalist belgileridir ve sınıf çıkarları tarafından belirlenmiştir. Sosyal-şovenizm, proletarya enternasyonalizmi tanımlaması ulusların kendi kaderini tayin hakkında anlamına kavuşur. Çağımızda ulusal kurtuluş mücadelesi sınıf mücadelesinin, sınıf mücadelesi ulusal kurtuluş mücadelesinin etle tırnak gibi, devrimin hem etkileyen hem etkilenen ayrılamaz bileşenidir. Gücünü, nihai olarak insan soyunun kurtuluşu, bireyin özgürleşmesi olan haklı devrimci niteliğinden alır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bu kuralların istisnası da değildir. Türk solculuğunun bilinen tavrından dolayı mantığın basit kurallari içinde konuya yaklaşmak gerekirse:

Her tez, tez oluşunda doğal ögeleri saklar. Birinci tez: Türk ve Kürtler iki ayrı ulustur ya da değildir; değilse Türkiye'de bir ulusal kurtuluş mücadelesinden söz edilemez. Türkiye bölünmez parçalanamaz bir misak-ı millidir.

İkinci tez: Türk ve Kürtler iki ayrı ulustur. Tezin uzantısı Türkler sömürgeci egemen, Kürtler sömürülen ezilen ulustur.

Anti tez: Türkiye'de bir ulusal kurtuluş mücadelesi vardır. Ulusal kurtuluş mücadelesi; ezilen sömürge Kürt ulusunun, egemen sömürgeci Türk ulusunun egemen burjuva kliğine karşı yürüttüğü haklı mücadelesinin adıdır. Apo bu haklı mücadelenin hakkını veren rakipsiz önderidir. Rakipsizliği mücadelesiyle her anlamda özdeşleşmesinde karekterize olur. Sahi, Türkler kim, Türkiye neresi? Kendi kimliğini ve kendisinin sandığı coğrafyada, kendi yurdunu tanıması, kendi özünü bulmasında en çok sorması gereken Türk halkının kendisi ve onun devrimcisi olduğunu iddia edenlerdir. Öyleyse Misak-i Milli'yi bölmek parçalamak önce Türk halkı, özellikle Türk devrimcilerinin görevidir. Bunun adı Türkiye devrimidir. Kürt devriminin kendi devrimimiz olması iki devrim arasındaki nesnel ve tarihi bağların varlığına dayanır. Böylece Türk devrimci hareketinin ulusal kurtuluş mücadelesine bakışı sanıldığının ilerisinde bir öneme sahiptir. Önemin ne kadar kavranıp kavranmadığı Türk solunun pratiğinde ifadesini bulduğu için Türk solu tanımının tahlili açıklayıcı olacaktır.

Tarihsel gelişimi içinde ele alındığında "Türk solu" tanımı, devrim deyince bugün bir söylence derinliğinde bile değildir. Kapsadığı yelpazeden içselleştirdiği ideolojik kimliğine kadar egemen ideoloji ve resmi tarih anlayışıyla malûldür. Yakın dönem devrimci teori, devrim tarihi dahil; CHP'den TKP'ye, Mustafa Kemal'den, Nabi Yağcı'sına (!) kısa bir katalogta: Neo Türkeş Ecevit, kadrocu artığı, millici yeni masa şeflerinden Mumcu ve bilumum İlhanlı cumhuriyeti, belgeli belgesiz Murat, Aziz, Tuğralı turasız padişah isimli ne idüğü belirsiz ve hiç bir ayrım çizgisi gözetmeksizin elde silah döğüşenler aynı Türk solu içine sığdırılmışlarsa solculuk bozulmuştur; soysuzlaştırılmıştır. Bize ait olamaz ve olmamalıdır. Sınıf ve sınır çizgileri belirsiz Türk solculuğu netleşmemiş bir ideolojinin de taşı-yıcısı olarak devrim ve ulusal kurtuluş mücadelesindeki teorik-pratik yanılsamalarında beslendiği kaynak olmuştur. Türk solu deyişinde saklı şoven milliyetçi ideolojik bellek yarılmasının dumura edici hegemonyasından tarih bilincine çıkılmadan, devrim örgüt ve mücadelenin içine hapsolduğu bunalım; ulusal kurtuluş mücadelesine yıllarca *"ortak örgüt, tek devrim, ortak mücadele"* diyerek dayatılan bu günde Kürt devrimine bakışda teorik eksen olma özelliğini koruyan dayatmacı yaklaşımların özü anlaşılamaz. Teoriye sızmış egemen idolojinin körlüğünde tarih bilinci karartılmış Türk solculuğunun nasıl olup da bugün hala Kürt halkı adına seksiyonlar kurup seksiyonlar dağıttığı anlaşılamaz. Enli sıfatlara pek düşkün -en önemlikendine sevdalı proleter önderliklerin ulusal kurtuluş mücadelesinin önderliğini küçük burjuva milliyetçisi, özel harp dairesinden daha seviyesiz bir biçimde CIA örgütlenmesine vardıracak kadar iğrenç ve utanmazca yaklaşım ve pratik tavır alışları anlaşılamaz. Anlaşılır İdeolojide gizli kemalist şoven bulaşıktan arınmadan doğru tavır alabilmek mümkün değildir. Bugün Kürt devrimine saldırı geçmişteki kaba biçiminden daha ince ve sinsi bir tarzda sürdürülmektedir. Gerekçe ise hep aynı, PKK sınıf örgütü değildir. Ulusal kurtuluş önderliği koruculara mı yöneldi? Devletin yeni bir özel savaş taktiğini boşa çıkarmak mı istiyor? Karşılama hazırdır: Abdullah Öcalan din üzerine çözümlemesinde afyondur demiyormuş. Çok sınıfsal Türk solculuğu benzeri yaklaşımlarıyla PKK'yi sınıfsal olmamakla suçlarken kötü bir biçimde özel savaş dairesiyle aynı kulvarda koştuğunun bile bilincinde olamayacak kadar kemalizme bulaşıktır. PKK'nin dayandığı sınıflar itibarıyla sınıfsal olmamakla suçlayanlar aynı halk sınıfları üzerinde örgütlenmeyi kendilerine vazgeçilmez bir hak sayabilmişlerdir. Egemen ulus olma özellikleriyle düşünmeye alışık Türk solculuğunun kerrat cetvelinde ulusal kurtuluş mücadelesi ne ulusal ne de sınıfsaldır. Büyük düşünmenin sadece kendilerine özgü olduğuna inanmış Türk solculuğu en yüksek perdeden yıllarca bilimsellik, devrim iddiasında bulunmuş; eğer Kürt halkı adına bir devrim yapılacaksa bu hakkın da kendilerine ait olduğunu savunmuş, büyük iddiaların sahibi olmuştur. Ulusal kurtuluş mücadelesi ve onun önderliği şahsında bütün iddiaları yerle bir edilmiş, ideolojisi darbelenmiştir. Serok'un sade, özlü deyişiyle, nasıl hazmedebilsin, buna dayanılır mı? Devrimci Kürt önderi Apo söylediğinde sınıfsal kimliğine ve halkının onuruna çok düşkün Türk solculuğu "Türk halkı aptaldır" Aziz Nesin söyleyince halkının onuruna sahip çıkamayacak kadar bilimsel, sessiz ve pişkin olabiliyor. Bu bir kimliğin pratiğidir. Kemalizm'den mağdur ideolojik teorik tarih ve devrim anlayışı kimliksizliktir. Talabani-Barzani'nin işbirlikçi olduğuna kuşku yok. Türk solculuğunun kemalist marksist olduğuna da...

Türk devrimcileri "solculuk" tanımlamasının ufuk çizgisinden yakasını kurtarmalı, sosyalist sınır taşlarını hiç bir sızmadan etkilenmeyecek biçimde devrimin temeline gömmelidir. Kürt devrimine yaklaşım sosyalist kimliğin de turnusoludur. Türk sosyalist kimliği istem ötesi bir saptamadır. Kürt devrimini kendi devrimi görebilmek bir ölçüdür. Sosyalistlerin tavrı alışılmış enternasyonalist dayanışmadan ibaret olamaz. Yeridir ve nedenleri var.

"Allah'a hamdolsun ki bizi zalimlerden yana kılmadan, bize haram lokma yedirmedin"

(Hz. Hüseyin)

Kürdistanlı Aleviler Birliği kuruldu

Kürdistan'da yaşanan gelişmelerle ulusal bilince ulaşan 50'nin üzerinde Kürt Alevi; aydını, işçisi ve dedesi bir araya gelerek alevilik gerçeğini tartıştı. Açılış konuşmasında toplantının gerekliliği ve amacı ortaya konulduktan sonra. Toplumlar tarihi boyunca dinin işlevi ele alındı. İslamiyetin ve aleviliğin gelişim evreleri değerlendirildi. İktidardaki güçlerin aleviliği, islamiyeti ve bir bütün olarak dini kendi çıkarları doğrultusunda nasıl kullandıkları, gerçekleri nasıl ters yüz etmeye çalıştıkları, özellikle Osmanlılar'ın sünniliğe dayanarak alevilik ve alevi kitleleri üzerinde uyguladığı baskı ve katliamlar dile getirilirken, Osmanlık devletinin bir devamı olarak Türkiye Cumhuriyeti'ninde aynı politikayı devam ettirdiği pratikten örnekler verilerek ortaya konuldu.

Türkiye ve Kürdistan'da aleviliğe devlet baskısından dolayı açık olarak sahip çıkılamamış. Aleviler ise gelenek ve ibadetlerini gizlice sürdürmek zorunda kalmışlardır. Türkiye Cumhuriyeti ve kurumları tarafından aleviliğe dinsizlik ve buna benzer yakıştırmalar yapılarak toplum, ön yargılı hale getirilip şartlandırılmıştır. Halk arasındaki çelişkiler derinleştirilerek çatışmalara dönüştürülmeye çalışılmıştır. Maraş, Çorum, Malatya, Sivas vb. illerde olduğu gibi devletin desteklediği Türkçü, faşist güçler tarafından binlerce alevi katledilmiştir. Bu türlü katliamlarla aleviler sindirilmeye çalışılmıştır.

Bugün, aleviliğin Türklüğe özgü bir mezhep olduğu, "en iyi alevi en iyi Türktür", "Alevilerin hepsi Türktür" gibi sloganlar ve propagandalar için devlet tarafından milyonlarca lira yatırılarak sahte dedeler türetilmiş, kitaplar çıkarılmış, dernek ve federasyonlar kurdurulmuştur. Bu gibi derneklere inancından dolayı katılan kitleler vardır. Fakat yönetim ve başkanlıkların çoğu devlete bağlı ve hatta maaş alan memur konumundaki çıkarcı kişilerdir. Çıkar temelinde kurulmuş olan dernek ve federasyonların amacı aleviliğe sahip çıkmak değildir. Amaç kaos ve karmaşa yaratarak çelişkileri daha da derinleştirmek, halkın birliğini parçalayarak, bu gerici, zulümkar düzeni korumak, ilericilik ve devrimciliğe karşı olmaktır. Çalışmalarını kim olduğu belli olmayan sahte dedeler vasıtasıyla, Türk bayrağı ve M. Kemal'in resimlerinin altında yürütmektedirler. M. Kemal Koçgiri ve Dersim'de en az 100.000 alevinin kanına girmiştir. Daha dün Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta, Malatya'da binlerce alevi katledildi. Bugün ise halkından ve haklıdan yana tavır koyan devrimci alevi gençlerin kanına girmektedir. Toplantımızda konuşmacılar, Türk devleti ile birlikte çalışan alevi dernekleri işlenen bu suçun ortakları olmaktadırlar dedikten sonra, Anadolu kültürünün ve aleviliğin yalnız Türkler'in malı olmadığı, bunların o çevrede yaşayan tüm halkların ortak değerleri olduğu ve hatta Kürt ve Türk halkının değerli önderleri Baba İshaklar, Pir Sultan Abdallar, Seyit Rızalar'ın direniş ve kanlarıyla alevi geleneklerinin korunduğu vurgulanarak; toplantıya katılan alevi Kürt; aydını, işçisi, dedesi olarak aleviliğin gerçekliliğini araştırmak, incelemek, ortaya çıkarmak ve korumak için kendimizi tarih ve insanlık karşısında sorumlu gördüğümüzü, yanlış ve haksızlıklara karşı mücadele edeceğimizi, doğrudan ve haklıdan yana tavır koyacağımız gönül birliğiyle onaylayarak aşağıdaki konuları karara bağladık:

1. Başta Kürt kökenli aleviler olmak üzere tüm demokrat, devrimci ve ilerici alevilere saflarımızın açık olduğu,

2. Türkiye Cumhuriyeti'nin haksız ve faşist bir devlet olduğu, alevilik ve halkçılıkla hiçbir bağının olmadığı, bu nedenle de Türk devleti bağlantılı alevi oluşumlarına karşı olduğumuzu,

3. İnanç ve ibadet özgürlüğü için mücadele edeceğimizi,

4. Aleviliğin zulme karşı direniş geleneğini mücadelemizde somutlaştırarak sürdüreceğimizi,

5. Aleviliğin gerçekliğini araştırarak ve incelemek için bir komisyon oluşturacağımızı ve bunları seminer, toplantı ve yayın yoluyla halka götüreceğimizi,

6. Çeşitli dernekler, cemaevleri, halkevleri açarak halkın kaynaşmasını sağlayacağımızı ve alevi kültürel geleneklerini sürdürmeye çalışacağımızı,

7. Halk arasında yetkin alevi dedeleri ve alimleri tespit edilerek, bilgilerinin halkın hizmetine sunar hale getirilmesiyle uğraşacağımızı,

8. Var olan ilerici alevi kuruluşlarıyla diyaloğun araştırılması, ortak toplantı ve çalışmaların hedeflenmesi,

9. Bu çalışmaların sürdürülmesi amacıyla kısa ve uzun vadeli program ve planların oluşturulması gibi konular karara bağlanırken,

10. Günümüzde en çok baskı gören, yok sayılan Kürt halkının mücadelesinin haklılığının bilinciyle oluşumumuzun ismini de "Kürdistanlı Aleviler Birliği" olarak oy birliğiyle onayladık.

11. Bu çalışmaların başarılı yürütülmesi için toplantıya katılanların tümünün görevli olduğu karara bağlanarak iki asıl komite oluşturuldu:

A. Aleviliğin bilimsel temellerinin araştırılıp incelenmesi için bir komisyon,

B. Alınan kararların hayata geçirilmesi için de bir yönetim kurulu oluşturuldu.

Bu birliği oluşturanlar olarak haklı ve gerçeklerden yana olduğumuzu, yanlışlara ve haksızlıklara karşı olacağımızı belirterek, zalimden ve zulümden yana olmayan herkesi saflarımıza davet ediyoruz.

Kürdistanlı Aleviler Birliği
07.11.1992

İlişki Adresi: **Kürdistanlı Aleviler Birliği**
Schützenhof
Neujulische Str. 3
5160 Düren
Almanya

Berxwedan gazetesinin SWAPO Avrupa Temsilcisi Eddy Amkongo ile yaptığı söyleşi

"Namibya bağımsızlık mücadelesi haklı bir mücadeledir"

Çağımızın tarihsel gerçeklerinden biri ezilen halkların ulusal kurtuluş hareketlerinin bir parçası olan, Namibya bağımsızlık mücadelesidir. Emperyalizme, sömürgeciliğe ve ırkçılığa karşı verilen Namibya ulusal bağımsızlık mücadelesi hem bu halkın somut direnişidir, hem de yüzyılların özgürlük ve bağımsızlık hareketidir. O aynı zamanda tarih boyunca yenilgilerinin, acılarının, uzlaşmaz çelişkilerin yeniden örgütlendirilmesinde bağımsızlığın zorunlu zafer işaretidir...

Bu haklı mücadeleyi, Paris SWAPO Avrupa Temsilcisi Eddy Amkongo şöyle dile getiriyordu.

Bildiğiniz gibi Namibya halkı Güney Afrika ırkçı, faşist ve sömürgeci rejimine ve onun emperyalist destekçilerine karşı yıllardır silahlı mücadele yürütüyor. Bu mücadele değişik biçimlerde, farklı örgütlerce sürdürülüyor. Başta Namibya İşçileri Ulusal Sendikası olmak üzere tüm kadın, gençlik, öğrenci örgütleri tarafından yürütülüyor ve bunlar kurtuluş hareketinin saflarında yerlerini alıyorlar, SWAPO önderliğindeki silahlı mücadeleye katılıyorlar. SWAPO nedir, sorumuza karşılık veren SWAPO Temsilcisi gülerek, "Biliyorsunuz, SWAPO Namibya Ulusal Kurtuluş Örgütüdür. Çeşitli sınıf ve tabakalardan oluşan ezilen, sömürülen Namibya halkının sömürgeciliğe karşı ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini örgütleyen, bağımsızlık için silahlı mücadele yürüten hem siyasal öncü, hem de askeri örgütsel güçtür. Kuşkusuz, SWAPO'nun askeri ve siyasi çizgisi bir bütündür. İlkin, SWAPO temel siyasal güçtür, çünkü Namibya halkının bağımsızlık mücadelesi SWAPO önderliğinde yürütülüyor. Askeridir, çünkü Namibya halkının kurtuluş mücadelesinde silahlı mücadele örgütü Namibya Halk Kurtuluş Ordusu, SWAPO'nun askeri kanadıdır.

□ ***Bugün Namibya bağımsızlık mücadelesinin ulaştığı aşama pek çok sorunu, çelişkileri birlikte getiriyor. İlkin Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde yer alan devletler İngiltere, Birleşik Amerika ve Kanada'nın dışında Fransa, Federal Almanya gibi ülkeler Güney Afrika ırkçı ve faşist rejimiyle işbirliği yapıyorlar. Bu ülkelerin 40'a yakın çok uluslu firmaları Namibya'nın elmaslarını, uranyum madenlerini yeraltı ve yerüstü servetlerini sömürürken, bu ülkenin kendi bağımsızlığının ilanını bir oylamaya bağladılar. Seçim yaşını 21, katılma oranını da %80 olarak tesbit ettiler. Oysa bu oran kapitalist ve emperyalist ülkelerde, hiçbir seçimde böyle bir katılma oranı gerçekleşmedi, katılım sizden istenen orandan çok aşağı düzeydedir. Üstelik Namibya'da 18 ile 21 yaş oranı seçmen nüfusun %10'nun oluşturduğunu gözönüne aldığımızda durumu nasıl değerlendiriyorsunuz? Başka bir deyişle Namibya halkının tarihsel gerçekliğini nasıl yorumluyorsunuz?***

■ Bağımsızlık için savaşan her halk için olduğu kadar Namibya halkı için de bağımsızlık mücadelesi tarihsel bir gerçekliktir. Bu sömürgeciliğe, ırkçılığa, emperyalizme karşı Namibya halkının yürüttüğü silahlı mücadeledir. Ancak esas mücadele biçimimiz silahlı mücadele olduğu halde, Birleşmiş Milletler düzeyinde ve uluslararası planda yürüttüğümüz tüm mücadele biçimlerini de devrimin gerçekleşmesi için başvurduğumuz mücadele yöntemleri arasında sayabilirsiniz. Kısacası, Namibya halkının tarihsel gerçekliği onun özgürlük ve bağımsızlık mücadelesidir.

Sömürgeciler her yerde kan gölleri oluşturuyorlar

□ ***Bugün ülkenizi işgal eden güçler, sizlerden ne istiyorlar? Niçin bu ülkeler onbinlerce kilometre uzaklıklardan gelip topraklarınızı işgal ediyor, sizleri açlık, sefalet, okumasız-yazmasız bırakıyorlar? halkımız için olduğu kadar, dünya halkları için de Namibya'daki sömürgeci işgal ve bu işgale karşı verdiğiniz mücadelenin tarihini kısaca özetler misiniz?***

■ Namibya tarihi çok eskilere dayanır. Her halk gibi bizim halkımızın tarihi sömürgeci işgale karşı bir direniş tarihidir. Tarihçiler bin yıllarına doğru Namibya'ya sürekli akınlar başladığını Damara, Nana ve Ovombo'ların 13. ve 14. yüzyılda gelip buraya yerleştiklerini yazarlar. 1484'de ilk Portekiz gemicisi Diego Cao, gelir. 16. yüzyılda kuzeyden gelen göçmenler Et Herero'ların gelişi ve 1589'da bir Avrupa'lının gelip Ovambo'larda 16 ay süre ile kalışı ilginç bir olay olarak ele alınır. 1805'te ilk İngiliz misyonerleri gelip bölgeye yerleşirler. Sonra Nama'lar arasında çatışmalar çıkar. 1854'te Berlin Konferansı Güney Batı Afrika'yı kendi denetim alanı olarak ilan eder. 1890-96'da Namibya kesin olarak sömürgeleştirilir. 1898'de Nama'ların Alman sömürgecilerine karşı isyanı başlar. 1903-1907 yıllarında Namibya anti-sömürgeci ulusal direniş yıllarını yaşar. Nama'ların ayaklanışını Herero'lar direnişi izler. Savaşı yöneten Alman generali Von Trotha 65.000 kişiyi öldürür ve 15.000 kişiyi toplama kamplarına kapatır. Nama'ların 3/4 ü katledilir. Nama'lar ve Herero'ların bütün topraklarına el konulur. 1914-15 de bu kez İngiltere Namibya'yı işgal eder. 1920-25'te 5 milyon hektarlık Namibya toprakları hiç pahasına satılır. 1922 Nama'ların ünlü isyanı kanlı biçimde bastırılır. 1925'de Rohoboth isyanı havadan yapılan bombardımanlarla kanlı bir biçimde bastırılır. 1930-50 yılları, direniş için kara günlerdir. Çünkü en ufak bir kıpırdama zoraki çatışmaya dönüştürülür. 1958'de Ovambo halkı örgütü kurulur. Bu ilk ulusal kurtuluş örgütü sayılabilir. Ancak 19 Nisan 1960'da bu örgüt, Güney Batı Afrika Kurtuluş Örgütü (SWAPO) adını aldı.

□ ***Bugün, sizleri ziyaretimizin anlamı bizim için önemlidir. Amacımız mücadelenizi, ülkemizin halklarına açıkça tanıtmaktır. Namibya halkının ekonomik ve sosyal gerçekliğini objektif verilerle özetler misiniz?***

■ İlkin söylediklerinize teşekkür ederim. Geçen yıl Kürt halkına karşı kimyasal silahlar kullanıldığında, biz Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesini halkımıza tanıtmak için son derece büyük çabalar harcadık. Ancak, bugün açıkça belirtmek isterim ki, bağımsızlığımızı ilan ettiğimiz gün ulusal kurtuluş hareketlerine, ülkeniz kurtuluş güçlerine topraklarımız açık olacaktır. Yoldaş Namibya halkının gerçeği salt ve yalındır. 884.380 kilometrekarelik bir ülkede 1.400.000 insan yaşamaktadır. Bu halkın %70'i kırda yaşar. Nüfusun %94'ünü yerli Afrikalılar, %6'sını beyaz azınlık oluşturur. Bu %6'lık orana Güney Afrika ırkçı rejiminin 90.000 askeri dahildir.

Namibya'da 9 dil konuşulur. Ancak nüfusun %65'i okuma yazma bilmez. İlkokul mezunları %12, ortaokulu bitirenler ise %1'dir. Eşitsizlik her alanda bu halkın yaşamının bir parçasıdır. Ücret eşitsizliği çok belirgindir. Bir Avrupa'lı beyaz insan ayda 2393 dolar alırken, bir zenci işçinin aylık ücreti 136 Dolar. Bir Afrika'lı köylünün ise aylık ücreti 54 dolardır. Genel olarak nüfusun %20'si işsizdir. Bu işsizlik başkentte %45'e kadar ulaşır.

İşlenen toprakların %77'sinin mülkiyeti 5000 zengin beyaz toprak sahiplerine aittir. Nüfusun %94'ünü oluşturan zenci çoğunluk ancak Kuzey'deki toprakların %5'ini ekip biçmektedir. Buna karşılık, Namibya dünyada balık üretiminde ikincidir.

Namibya zengin maden yataklarına sahiptir. Yılda milyonlarca kratlık, tonları aşan elmas üretimi zenginlik kaynaklarının başında gelir. İkinci sırada uranyum, bakır, kurşun, çinko, petrol yatakları gelir. Bu zenginlik kaynaklarını aşağıdaki ülkelerin çok uluslu firmaları sömürmektedir.

1. İngiltere: Charter Consolidated Rio Tinto, Consolidated Gold Fields, SelectionTrust.

2. ABD: Tsumeb Corporation, Amax, Newmont Mining Corporation.

Güney Afrika: Anglo-American Corporation, Consolidated Diamond Mines, Federal Volksbeleg-ging, Development Corporation of South Africa, Johannesbourg Consolidated İnvestment, Union Corporation

Federal Almanya: Metellgesellschaft AG, Urangessechaft AG, Otavi Mining and Railwaiys Corporation.

Fransa: Minatome, Total Elf Aquitaine, Forinter.

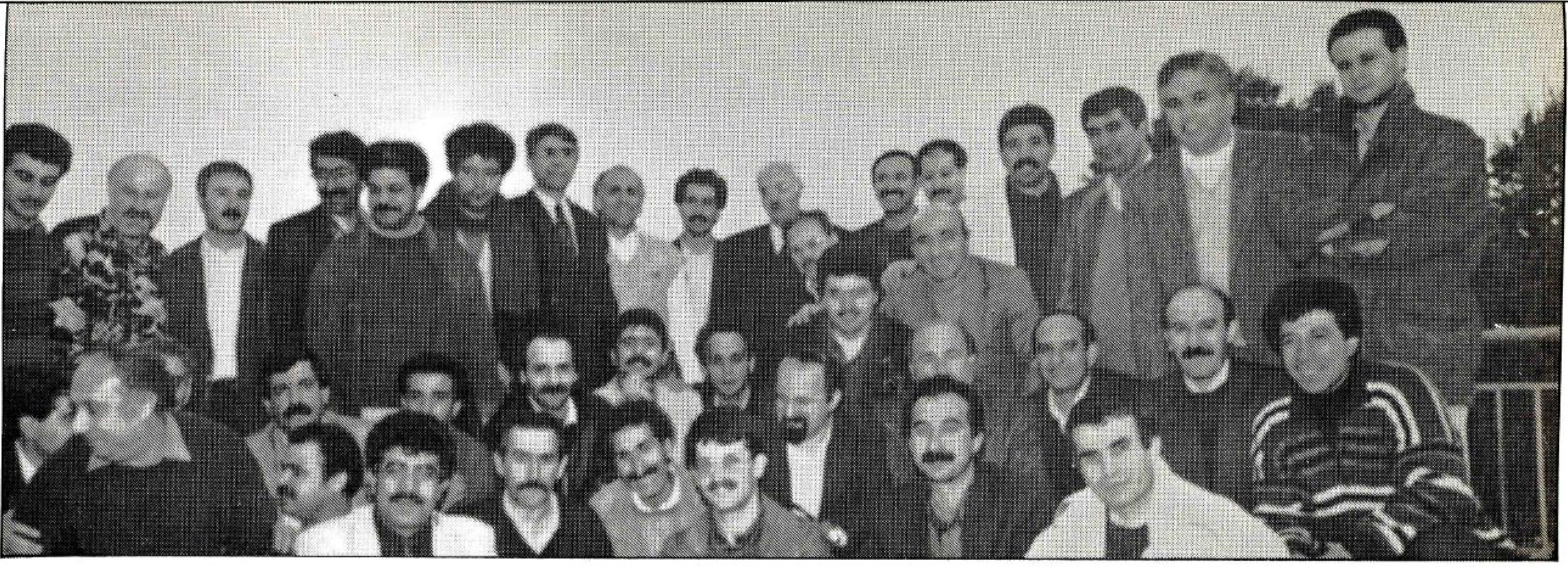
Kanada: Falconbridge Nickel Mines, Oamites Mining Company, Rio Algom, Consolidated Mining and Smelting, Etosha Petroleum.

□ ***Açıkçası bu emperyalist ve sömürgeci devletlerin sömürüsü sürdüğü sürece, Güney Afrika ırkçı faşist rejimi yasadışı işgaline devam edecektir. Bu anlamda, Birleşmiş Milletler'in Namibya'nın bağımsızlığına kavuşması için çıkardığı karar incelenirse, hangi açıdan halkınızın bağımsızlığına aykırıdır? Dünya halklarından istediğiniz dayanışma ölçütleri nelerdir?***

■ Birinci ölçüt ekonomiktir. Çünkü, kapitalist ve emperyalist ülkelerin işgalci azınlığa sağladığı seçim kampanyası ödentileri 300 milyon dolardır. Oysa SWAPO'nun bütçesi 5 milyon dolardır. Bu uluslararası dayanışmanın Namibya halkının bağımsızlığı için ne kadar zorunlu olduğunu ortaya koymaktadır. İkincisi politiktir. Başka bir deyişle, seçmen yaşının 21 olarak kabulü, katılımın %80 olarak öngörülmesi, dışarıdaki göçmenlerin dönüp oy kullanmalarını gündeme getireceği gibi, BM'in 40.000 UNITA'lı karşı-devrimciye Namibya kimliğini vermiş olması, halkımızın özgür iradesine açıkça saldırı mahiyetindedir. Bir de buna 90.000 kişilik Afrika işgalci askerlerinin oy kullanma haklarını eklersemiz durumun ne kadar nazik olduğu ortadadır. Ancak, bu tür manevralar Namibya halkının bağımsızlık mücadelesine engel teşkil etmeyecektir. Tarihte bu tür çok manevralar görüldü. Biz bu koşullarda, bağımsızlığı kazansak onlar başka güçleri denemeye çalışacaklar, içte bölünmelerin hız kazanmasına ağırlık vereceklerdir.

□ ***İzin verin bir saptamada bulunalım. İlkin, Namibya'nın ulusal bağımsızlık savaşını günümüz somut tarihi koşullarında, emperyalist ve sömürgeci devletlere karşı verdiği diplomatik mücadeleyi olduğu kadar halkınızın verdiği ve vereceği silahlı mücadeleyi desteklemeyi tüm ilerici insanlık için bir görev sayıyoruz. Kurum olarak bunu ulusal kurtuluş mücadelelerinin bir parçası sayıyoruz... Namibya halkının kendi kaderini tayin etme hakkını savunmak ilerici insanlık için bir görev olmalıdır. Çünkü Namibya halkının emperyalist-sömürgeci, faşist ve ilhakçı devletlerin emperyalist tekellerinin egemenliğine son vermesi, demokratik ilerici bir düzeni kurmasının, tüm insanlığın da özgürlük anlayışına katkı olacağına inanıyoruz. Namibya'nın yeni sömürgeci boyunduruktan kurtarılması dünya devriminin de bir parçasıdır. Bu konuda halklarımıza iletmek istediğiniz siyasal mesajınız nedir?***

■ Namibya halkı emperyalist, sömürgeci devletlere karşı bağımsızlık savaşı veriyor. Bizden çok önce Türk ve Kürt halkları emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık için ortak savaşım vermişlerdi. Ancak Türk burjuvazisi, Kürt ulusunun haklarını tanımadı. Onun istemlerini katliamlarla bastırmaya çalıştı. Bugün Türk komünistleri bile özgürce mücadele verme haklarından yoksundurlar. Kürt ulusu ise kendi ülkesinin özgürlük ve bağımsızlığı için savaşım veriyor. Bu açıdan Namibya bağımsızlık hareketi Türk halkının emperyalizme karşı verdiği bağımsızlık mücadelesiyle olduğu kadar, Kürdistan ulusal bağımsızlık mücadelesi ile de arasında tarihsel olarak ortak yanlar vardır. Örneğin 1888'de Şeyh Ubeydullah'ın bağımsızlık istemi ile Namibya'nın 1890'da sömürgecilere karşı verdiği savaş; Fransa ve İngiltere'nin 1916'da Kürdistan'ı bölüp ilhak etmeleri ile İngilizlerin 1914'de Namibya'yı işgal etmeleri aynı döneme geliyor. 1922, 1925, 1930 isyanlarımız hemen hemen aynı tarihi döneme aittir. İkinci ana özellik, bölüşülen Kürdistan'a paralel olarak bölüşülen Afrika gerçekliğidir. Siz özgür ve bağımsız, birleşik, demokratik bir Kürdistan için savaşırken, biz bugün Afrika ulusal bağımsızlık hareketleri Afrika'nın birliği için savaşıyoruz. Bu nedenle, hem Namibya, hem de Kürdistan halklarının kendi kaderlerini tayin etmeleri kendi bağımsız devletlerini kurmaları, emperyalizme ve sömürgeciliğe son vermeleri bütün uluslar arasında tam hak eşitliğini sağlamaktan başka bir şey değildir. Üçüncüsü Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfları hem Türk halkının demokrasisi için olduğu kadar Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkı için savaşırlarken, hem de Namibya gibi kardeş ülkelerin bağımsızlık savaşlarını desteklemeleri aynı enternasyonalist görevlerinin başında gelir.

Kürdistan Yurtsever Aydınlar Birliği Konferansı Bonn'da yapıldı

17 Ekim günü Almanya'nın Köln şehrinde düzenlenen Kürt Pen'in toplantısına katılmıştık. Aynı gün Bonn'da Kürdistan Yurtsever Aydınlar Birliği'nin toplantısı vardı. Biz, ilk gün Pen Kongresi'ne katılıp, sonra Bonn'a geçtik.

Pen Kongresi'ne sadece 16 yazar katılmıştı. 40'tan fazla üye toplantıya gelmemişti. Bize verilen bilgilere göre bu üyelerin çoğu aidatlarını bile ödemiyordu. Kürtlerin bu uluslararası kurumu bir tıkanıklığı yaşıyordu. Bize göre bu kurumda özellikle tıkanmış Kürt aydınları yer almıştı. Bazı dürüst yazar ve sanatçıların çalışmaları tıkanıklığı aşamıyordu.

Kemal Burkay, Barzani, Talabani gibi kişiler de bu kuruluşun üyesidirler. Kuruluş bunlar gibi işlemez hale gelmiştir. Kongre salonundaki hava insanı boğuyordu. Bir yılgınlık, politikadan kaçış, çaresizlik vardı bazı yazarların şahsında. Edebiyat, şiir, sanat ve politikadan kopuk olarak görüyorlardı kendilerini; ülkelerinde gelişen kavgadan, savaştan habersizdiler veya anlamsız buluyorlardı savaşı. Güzel Kürtçe konuşuyorlardı. Ama Kürt gerçeğine çok uzaktılar. İsveç'in veya Almanya'nın lüks apartman dairelerinde saf Kürtçe konuşmayı yurtsever olmanın kıstası olarak değerlendiriyorlardı. Sadece "söz" söylüyorlardı. Sözlerle bir şeylerin değişebileceğine inanıyorlardı.

Kürdistan'da soyları tükenmeye başlamış olan bu tip aydınlarla 8 saat gibi uzun bir süre ceviz kabuğunu doldurmayacak kadar işler üzerine konuşmamız bizleri hayli sıktı.

Kürt Pen'in yeni yönetim kurulunun seçiminden sonra Bonn'a doğru yola koyulduk. Akşam geç saatlerde Bonn'un 10 km ilerisinde bir gençlik kampına ulaştık. Salon tıklım tıklım doluydu. Yurtsever aydınlar çok hararetli bir şekilde kendi aralarında tartışıyorlardı. Burada hava çok başkaydı. Aydınlarda bir ruh, bir coşku, bir istem vardı. Halkın sorunlarını tartışıyorlardı. Kürdistanlıların çektiği acıları duyuyorlardı. Halka karşı açılmış savaşa karşı tavır takınıyorlardı. Halkın gündemi, Kürdistan'ın gündemi ile onların gündemi aynıydı.

Sanatın, edebiyatın, aydın olmanın halkla yakın ilişkisini biliyorlardı. Halktan, bugünkü savaştan kopuk aydın ve sanatın bir değerinin olmadığını düşünüyorlardı.

Biz gelmeden önce konferansta bir yıllık faaliyet raporu okunmuş, tartışmaları ve eleştirileri bitmişti. Türk ordusunun Talabani ve Barzani güçlerine karşı başlattığı savaş konusu ile ilgili bir açık oturum düzenlenmişti. Açık oturumda savaşın bütün boyutları tartışıldı. Ve bir çağrı kaleme alındı.

Açık oturumdan sonra Kürdistan Ulusal Meclisi'nin seçimleri konusunda aydınlara bilgi verildi. Avrupa seçim komisyonunun genelgesi Türkçe ve Kürtçe olarak okundu. Yurtsever aydınların görüşleri alındı. Konunun tartışılması büyük bir heyecana neden oldu. Seçim sorununun Avrupa kamuoyuna anlatılması konusunda görüşler dile getirildi. Avrupa'da seçimlerin yasal olarak yapılmasının hukuki bir engelinin olup olmayacağı konusunun araştırılması kararlaştırıldı.

Bu tartışmalardan sonra konferansa katılan aydınlar kaleme aldıkları bir deklarasyonu imzaya açtılar. Konferansta Almanya'da bir Kürt enstitüsünün kurulması çalışmalarının başlatılması için tartışmalar yapıldı ve bir komisyon oluşturuldu.

Kürdistan Yurtsever Aydınlar Birliği'nin Konferansı yazar Musa ANTER'i oy birliği ile birliğin manevi başkanı olarak kabul etti. Kürdistan'da katledilen gazetecilerin, birliğin manevi üyeleri olduğu açıklandı.

Musa ANTER'in tüm eserlerinin yayın hakkının Aydınlar Birliği'ne devredileceği, basılmamış yazı ve kitaplarının basılacağı karara bağlandı.

Konferans seçimle yeni bir yönetimin iş başına gelmesiyle son buldu. Yeni seçilen yönetim önümüzdeki dönemde Avrupa'da yaşayan her meslekten Kürt aydınına ulaşmayı amaçladıklarını açıkladılar.

KAMUOYUNA (Deklarasyon)

Kürdistan Yurtsever Aydınlar Birliği-YRWK, 16-18 Ekim 1992 tarihleri arasında 1. Konferası'nı gerçekleştirdi.

Konferansa katılanlar kamuoyuna aşağıdaki deklarasyonu sundular: "Yüzyıllardır işgalcilerin boyunduruğu altında yaşayan halkımızın bu son yıllarda işgali kırmak amacıyla Kürdistan'ın bütün parçalarında örgütlenerek gücünü gösterdiğine tanık olunmaktadır.

- Bugün artık iradesine sahip olan halkımızın bu iradesini ulusal bir mecliste icra etmesi onun doğal hakkıdır.
- Ülkemizin dört parçasında Kürt ve Kürdistan halkının oyuyla seçilen parlamenterlerden oluşacak meclis, halkımızın meşru temsilcisidir.
- Emperyalistler, Türkiye Cumhuriyeti ve aşiret reisleri tarafından oluşturulan Güney Kürdistan'daki meclis halkımızı temsil etmiyor. Bunun için halkımızın bağımsızlık ve özgürlüğüne karşı işleyen bu meclis meşru bir kurum değildir.
- Biz, Kürdistan aydınları, Kürdistan'ın dört parçasında halkımızı temsil eden; ülkemizi, onu işgal eden emperyalist ve sömürgeci güçlere karşı halkın gücüyle koruyan ve halkımızın oyuyla seçilen bir ulusal meclisi meşru görüyoruz.
- Oluşumu için 20-22 Kasım 1992 tarihleri arasında seçimlerin yapılacağı Kürdistan Ulusal Meclisi'nin halkımızın iradesinin göstergesi olacağı inancındayız.

PKK'ye yapılan saldırı durmalıdır

Kürdistan Yurtsever Aydınlar Birliği 16-18 Ekim 1992 tarihleri arasında Almanya'nın Bonn kentinde 1. Konferansını gerçekleştirdi.

Pek çok konunun tartışıldığı konferansta, özellikle Irak Kürdistan Demokrat Partisi, Kürdistan Yurtsever Birliği güçleriyle Türk ordusunun PKK (Partiya Karkerên Kurdistan) ile ARGK (Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistan)'ye karşı giriştikleri saldırı üzerinde duruldu. Gelişmeleri bütün yönleriyle tartışan konferans üyeleri konuyla ilgili olarak aşağıdaki noktalarda görüş birliğine vardılar:

1-Sömürgeci Türk devleti, emperyalist dostlarının yardımını alarak bütün güçleriyle dört bir yandan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı saldırıya geçti. Bağımsızlık ve özgürlük güçlerine karşı saldırılarında başarıya ulaşamadığı gibi, ARGK güçleri günden güne gelişip büyüdü.

2-Sömürgeci Türk devleti bu başarısızlığından ötürü bu kez Güney Kürdistanlı güçlere el atarak onları Kürt halkına karşı kullandı. Zaten Irak KDP'si ve YNK hiçbir zaman Kürt halkına güvenmedikleri için umutlarını hep dış güçlere bağladılar.

3-Mevcut saldırı ne Kuzey ne Güney'deki Kürt halkının çıkarına değil, ancak düşmana hizmet etmektedir.

Kürdistan'ın tüm parçalarına, özellikle Güney parçasına şu çağrıda bulunuyoruz:

a) Bu saldırı kayıtsız şartsız durdurulmalıdır.
b) İradelerine karşı çizilen sınırları Kürtler tanımamalıdırlar.
c) Kürdistan'ın ister Doğu'sunda ister Batı'sında, ister Kuzey'inde ister Güney'inde yaşayan, Kürt her zaman Kürttür.
d) Nedenleri ne olursa olsun hiç kimse PKK'ye ülkesinin topraklarını terketme talebinde bulunamaz.

Biz, aşağıda isimleri yazılı olan, Kürdistan Yurtsever Aydınlar Birliği YRWK'nin 1. Konferansı'na katılan aydınlar, bu çağrıyı onaylayıp imzalıyoruz.

Aşağıda imzası olan bizler, bütün Kürt ve Kürdistanlıları meclisleri etrafında bir bütün olarak kenetlenmeye çağırıyoruz

1- E. Xemgîn *(Tarihçi, araştırmacı)*
2- Mustafa Reşîd *(Yazar)*
3- Musa Karal *(Tarihçi, araştırmacı)*
4- Mirhem Yiğit *(Eğitmen)*
5- Behçet Avşar *(Eğitmen)*
6- İbrahim Şetlo *(Gazeteci)*
7- Dilbixwîn *(Gazeteci, yazar)*
8- Selim Fırat *(Sosyolog)*
9- Feqe Husen Sağnıç *(Dilbilimcisi)*
10- Dilan Mohamed *(Eğitmen)*
11- Salih Musa *(Eğitmen)*
12- M. Selim Çürükkaya *(Gazeteci, yazar)*
13- Mohemed Dewran *(Yazar)*
14- Murad Rojî *(Mühendis)*
15- Gundî *(Şair)*
16- Ali Beltir *(Eğitmen)*
17- Mehmet Ataç *(Gazeteci)*
18- Yakup Doğru *(Öğrenci)*
19- Mustafa Atar *(Eğitmen)*
20- Tewfik Hamdoş *(Doktor)*
21- Cotkar *(Yazar)*
22- Lütfi Ballıkaya *(Eğitmen)*
23- Amed Cumi *(Yazar)*
24- Tımur Sayan *(Yazar)*
25- Hüsamettin Aslan *(İşçi)*
26- Hasan Eksen *(Tarihçi)*
27- Abdullah Malla Mohamed *(Bilgisayar uzmanı)*
28- Wehab Serin *(İşçi)*
29- Ahmet Güleken *(Eğitmen)*
30- J. Espar *(Yazar-Eğitmen)*
31- Reza Sehiekko Eslamie *(Öğrenci)*
32- Adnan Çağlı *(Sosyolog-Çevirmen)*
33- Mesud Serhadi *(Mühendis)*
34- Seid Bilgin *(Eğitmen)*
35- Yüksel Koç *(Mühendis)*
36- Emin Akbaş *(Eğitmen)*
37- M. Şerif Şeşhanoğlu *(Jeoloji Mühendisi)*
38- A. Dikili *(Etnolog, İran dilleri bilimcisi)*
39- Rojhat Aydın *(İşçi)*
40- Abdullah Osman *(Gazeteci)*
41- Kâmiran Mohemded *(öğrenci)*
42- H. Sefkan *(Sanatçı-Yazar)*
43- Yekda Welat *(Psikolog-Yazar)*
44- Serhat Bucak *(Avukat, Yeni Ülke Gazetesi sahibi)*
45- R. Cizre *(Yazar)*
46- Şeref Aşuryan *(Profesör, Tarihçi)*
47- Karlênê Çaçanî *(Doktor, Tarihçi)*
48- Çerkezê Reş *(Doktor)*
49- Piriskê Mihoyî *(Gazeteci)*
50- Vanîkê Elîxan *(Şair)*
51- Roztemê Broyi *(Kürdistan gazetesi sorumlusu)*
52- Yura Nebiyev *(Ronahi örgütünün lideri)*
53- Keremê Elixan *(Gürcistan Kürt Danışma Örgütü lideri)*

GERİLLANIN gölgesinde İNSANLIK!

Selim Ferat

İnsana saygı onu acımasızca eleştirmekten geçer. Binbir doğa güzelliği, insanın acıları ve güzellikleri bizi devrime çekiyor. Devrimci yetenekleri olan insan müthiş olmalıdır. Siyasal şiddet ne kadar yükselirse, siyasal çözüm de o kadar mümkündür. Devrimci insan sınırları aşan, kendi sınırlarını kuran insandır. Devrimin karşısında olanlar şunu çok iyi bilmelidirler ki; ya ikna ederek, gerekirse ölümü dayatarak ordulaşmaya gideceğiz. Biz çözüldüğümüz oranda Türkiye'yi çözüme götüreceğiz. İnsan güçlüdür ve isterse kendisini bir atom bombası gibi patlatabilir. Her yerde öyle olmadı, ama Kürdistan'da devrim insanların başına yıkılmıyor, bilakis insanların başını kaldırıyor. Biz insanlara en çok yüklenen ve insanı en çok sevenleriz. Eğer canavar (yırtıcı) bir kişiliğe sahip değilseniz, yaşayamazsınız. Bizi, insani olan her şey derinden ilgilendiriyor. Sosyalist devrim yaparak sosyalist insan oluşmaz, sosyalizm ezelden beri insanda vardı, insanın doğasında vardı. Şimdi insanın önünü, ona sosyalist kişiliğini ilerletmesi için alanlar açmak en devrimci eylemdir. İnsan savaştan önce bilinç eyleminde derinleşmelidir. Kürtler, erkek, kadın, çocuk sorununda birçok suç işlemişlerdir. Kürt insanı ailede öldürüldü. Kardeş, ana, baba biribirine karşıdırlar. Biz aileyi yeniden kuracağız, en iyisini, beynimizi devrime vererek kurmasını bileceğiz...

İnsan acı duyar, yoksul bırakılmış bir halkın bireyi olduğunda. Yara bere içerisindedir. Güçsüz bırakılmıştır, aynaya baktığında kendisinden nefret eder, kaçma gücüne bile sahip değildir. Geceleri yatakta bile, büzülerek gündüz kişiliğinin onlarca kez ezildiğini hayalinden geçirdiği an, defalarca ölmek ile yaşamak arasında bocalamıştır. Bir kez işgal ordusunun askerlerinin kurşununu bacağından yemiştir, yüzlerce kez caddelerde, tarlasında otomatik silahlarla taranmış bir halkın bireyidir. Ülkesine, halkına yabancılaştırılmıştır. Tam bir kişiliği oluşmadığı için annesine, çocuklarına bile tümden sarılamamıştır, sevginin şefkatine ve merhametine sığınamamıştır.

Kendi mutluluğunu düşünen insan ürkmüştür. Mutluluğu düşünmekten ürker mi insan? Evinin etrafında özgürce dolaşamaz olmuştur insan, hiç mahallesinde dolaşmaktan korkar mı insan? Diyarbakır caddelerinde yürürken başı önünde yürümüştür insan, hiç Diyarbakır surlarını seyrederken başı önünde dolaşır mı insan? Atatürk'e bakarken gülümsemek mecburiyetinde bırakılmıştır insan, Cıbranlı Halit'i, Şeyh Said, Seyit Rıza'yı katlettirene bakarak mutlu olur mu insan? Sadece "Here, vere" dediği zaman bile para cezası ödemek mecburiyetinde bırakılmıştır insan, dilini konuşurken ceza verir mi insan? Türklük için and içmek mecburiyetinde bırakılmıştır, kendisine düşmanlık için türkü çağırır mı insan?..

Ve en nihayet, tam da toz duman içerisinde zorla silueti seçilebilen Kürt kişiliğini yolun sonundan alarak, yeniden doğurmak için korkunç bir sancıyı başlatmasını bilmiştir direnen insan. Bu doğumda binlerce insan şehit düşmüş, ancak milyonlarcası da doğmuştur.

Bundan sonra da Kürt insanlığının sosyal temelleri atılmıştır. Kendi ayakları üzerinde duran ilk Kürt toplumunu, tüm sınırlarını kendisinin çizdiği ilk toplumu arıyoruz. Hayatın her alanında, sadece özgür ve sosyalist bir Kürdistan için düşünen, direnen ve savaşan insanın ana kaynaklarını arıyoruz. 900 yıldır Kürdistan halkını bir imha hareketi içinde, bazen halklara karşı savaştıran, en çok da kendisini yok etmesi için, her türlü hilebazlığa başvuran Türk egemenlerinin saltanatının temellerini sallayan savaşçıların şekillendikleri, bilinç aldıkları alanları arıyoruz.

Üzerinde "Akademiya Mahsum Korkmaz" yazılı giriş kapısından girdiğimizde, tüm bunlar geçiyor kafamızdan. Taşı, toprağı, sallanan her yaprağı, her insan gülüşünü, yaşamın dramlarından sıyrılıp insan olmaya doğru yol alan kişilikleri, sabretmeyi, kini, intikamı, sevmeyi öğrenenleri izlemek için sabırsızlanıyoruz.

Gece yarısı, ayakta sadece komutanlar var. Komutanlık odasında onları izliyoruz, onlarda tüm gerillayı görmek istiyoruz. Her komutanın tüm mimiklerini izliyoruz, her hareketi tutmaya, kaçırmamaya çalışıyoruz. Mimiklerde, davranışlarda gerillayı arıyoruz. Her gülüşte ve canlılıkta kurulan Kürdistan'ın temel taşlarının ustalıkla dizmesini bilen insanın çabalarını görüyoruz.

Daha önceden yazar olarak tanıdığımız bir Kürt kadını gerilla komutanı olarak duruyor karşımızda. Bambaşka bir kişilik kazandığını düşünüyoruz, tamamen değişmiş. Güzel bir insan olmuş diyoruz. Burada laubalilik hiç yok; boş zaman geçirmek günlük kültüre yabancılaşmış; yaptığınız işe pür dikkat konsantre olmak dışında bir şey düşünemiyorsunuz.

Burada, kurtuluş ve özgürlük için tüm iyilikleri, güzellikleri toplayarak, onları bir mermi gibi TC'nin kalbine saplamak için çabalayan insanlık diriliyor ve biz aradığımızı buluyoruz. Kendimizi iki saat geçtikten sonra, camdan görünen insanlara benzetiyoruz. Gerilla komutanlarındaki gizli bir güç insanı kendisini tümüyle göstermeye zorluyor. İnsan gerillanın yanında bir çocuk gibi saf ve temiz kalplidir. Her kötülük gerilla insanının baktığı yerde kendisini açığa vuruyor.

Ertesi gün kalktığımızda, bu yazının birinci paragrafında, izlediğimiz söylevlerin başlıkları olarak aktardıklarımızı dinleyeceğiz. Ve en sonunda, yedi yaşındaki gerilla "Baz"ın son sözünü verirken: "Kürdistan devrimine, Parti Önderliği'ne, şehitlerimize, hapishane ve dağdaki direnişçilerimize, hazır bulunan yoldaşlara söz veriyorum ki, tüm hatalarımı düzelterek Kürdistan devrimi için kanımın son damlasına kadar savaşacağım" dediğine tanık oluyoruz.

Yükselen insan ile düşen insan arasındaki farkı her sözde ve eylemde işitiyor, duyuyoruz. Heyecan ve durmaksızın bir takip ve merak duygusuyla insanı ve devrimi görmeye çalışıyoruz.

Ve Akademi'den ayrıldığımızda, tüm gücümüzle: "Bu insan da yenilirse, kahrolsun bu dünya" diyoruz.

21.09.1992 Mahsum Korkmaz Akademisi'nde A. Dikili ve Selim Ferat'ın Hataylı Arap gerilla Rojbin'le yaptığı söyleşi

Mahsum Korkmaz Akademisi insanlığın üniversitesidir

☐ ***Kendinizi biraz tanıtır mısınız?***

☐ Adım Rojbin, Hatay yöresinden geliyorum.

☐ ***Köken olarak Kürt müsünüz, yoksa?..***

☐ Hayır, Arab'ım. Hatay yöresinde genelde Arap azınlık yaşar.

☐ ***Sizi gerilla mücadelesine kadar sürükleyen güç nedir?***

☐ Çok geniş bir konu. Sanıyorum bir iki yönden değil de, birçok yönden ele almak gerekiyor. Hatay'da 1980 öncesi gelişen devrimci mücadele, bunun yanında özellikle Kürdistan'a gidip karşılaştığım ortam ve geldiğim ortamın demokrat yapısı. Genelde bunlardır beni Kürdistan'daki mücadeleye yaklaştıran sebep ve etkenler.

☐ ***Bölgenizde Kürt dendiğinde çağrışım nedir, mesela sizin tanıdık çevrenin Arapları ne düşünür?***

☐ Genelde Kürtleri bir aşağılama, küçümseme hakimdir, yani bir yerde kemalizmin politikası işlemiştir. Kürtleri pek tanımıyorlar ama işte o önyargı var. Özellikle televizyonun, basın-yayının etkisi çok büyük ve PKK'ye karşı antipati var. Sorun açıklandığı sürece, bunu anlayabileceklerine inanıyorum. Çünkü bir iki deneme oldu, açıkladığımız oranda hem anlama, hem de diğer insanları da bilgilendirme şeklinde, halkta az da olsa bir sempati yaratılabiliyor.

☐ ***Hatay ve Çukurova yöresi Arapları, Kürtlerle aynı kaderi paylaştığı halde, mücadeleye karşı suskunluklarını, kemalizmin etkisini doğal kabullenmelerini neye bağlıyorsunuz?***

☐ Sanırım mücadeleye katılmamalarının ve kemalizmin etkisine girmelerinin en büyük nedeni ekonomik durumlarının diğer yörelere göre biraz daha iyi olması ve milli birliğin eksikliğidir. Daha doğrusu kendilerinin farkında değiller. Ne olduklarını net bir şekilde bilmiyorlar.

☐ ***Biraz önce Arapların, Kürtleri aşağılamasından söz ettiniz. Peki Araplar kendilerinin aşağılandığını hiç düşünmüyorlar mı?***

☐ Arap olmalarının bilincinde değiller ki düşünsünler. Zaten düşünmemekten, kendilerini Türk sandıklarından dolayı çok çarpık bir şekilde, ne Arap olduklarını ne de Türk olduklarını biliyorlar. TC egemenliği altında yaşadıklarından dolayı, kendilerini Türk sayma var. Ama işte Arapça konuşuyorlar. Suriye kökenli olduklarını savunuyorlar. Konuşmalarda böylesi bir çarpık savunmaya girebiliyorlar.

☐ ***TC, Arapların tarihi olarak Eti Türklerinden geldiğini iddia ediyor. Arapları asimilasyona uğratmada belirli başarılar da sözkonusu. Bu yöre halkının diline, kültürüne, gelenek ve göreneklerine sahip çıkışları konusunda ne düşünüyorsunuz?***

☐ Özellikle 10 yıl öncesine kadar, ne denli bilinçsiz de olsa birtakım şeylere gelenek olduğundan dolayı sahip çıkabiliyordu. Dile veya folklora mesafa. Ama 1980 darbesi sonrasında Arapça müziğin dinlenmesine yasak getirildiğini sanıyorum. Arapçanın konuşulmasına yasak getirildi. Resmi yerlerde Arapçayı kullanmak zaten mümkün değil. Bir sürü yasak getirildiği halde halktan çok az bir tepki gördü. Halk bu yasaklara uydu, boyun eğdi denebilir.

Kürt kadını savaşarak özgürlüğünü alıyor

☐ ***Siz Arap kökenli Türkiyeli bir devrimci olarak PKK'ye katılmayı enternasyonalizm veya bölge devrimi açısından gerekli görüyorsunuz. Bununla birlikte yörenize, halkınıza yönelik sorunlarla da ilgilenmeyi düşünmüyor musunuz?***

☐ İmkanlarım ölçüsünde düşünüyorum. Aslında bu konuda pek yoğunlaşmam olmadığından dolayı net bir çalışma tarzı söyleyemeyeceğim. Ama ordaki insanlara en azından insanlaşma anlamında ne olduklarını, insanlığın neleri gerektirdiğini kavratabilecek bir çabaya girmeyi düşünüyorum.

☐ ***Son dönemler ufak da olsa bazı çabaların bulunduğunu sanıyorum. Bunun yayılıp geliştirilmesi sizin kuşağa düşüyor. Bence sizin kuşak bu soruna biraz cevap vermek zorunda, değil mi?***

☐ Bizim çevrede bazı çabalar olsa da, tarz önemli bence. Var olan tarzla veya önceki metotlarla pek yararlı olunamaz sanıyorum. Ama orada var olan çabalara yeni bir biçim verilirse, bazı değerli arkadaşların da çalışması var, ilerleme kaydedilebilir. Ayrıca Acil ve özellikle de Kıvılcım'dan bazı arkadaşların çabası var. Kıvılcım'dan hala bazı arkadaşlar var ve onların da kültür konusunda önerileri vardı. Onlarla birlikte yeni bir tarzla çalışılırsa ve birliktelik sağlanırsa başarılabilir. Sizin de belirttiğiniz gibi, bizim kuşak bazı sorunlara cevap vermek zorunda. Bizim kuşağa, bizim kişiliklerimize bağlı. Kişiliklerimizi çözdüğümüz oranda bu sorunun çözümüne yaklaşmış oluruz.

☐ ***Arap kökenli, Türkiye'den gelmiş bir Kürt gerillası olarak daha yoğun sorunlarla karşı karşıyasınız. Halkınıza bir çağrı yapsanız, ne dersiniz?***

☐ İlk başta söyleyeceğim, halk gerçekliğimizi anlayalım, onu çözmeye çalışalım ve o ölçüde çözüm olmaya çalışalım. Gerçekten çok acınacak, sefil bir durumdayız. Arap halkı olarak. Gerçekten büyük mücadeleler verilmesi gerekiyor.

☐ ***Çözüm nedir?***

☐ Arap halkına, özellikle kendilerini Türk görmelerinden öte, kendi durumları açısından bakmaları gerektiğini düşünüyorum ve onlara özlerine dönmelerini, dillerini, kültürlerini, bunun yanında kendilerine ait özellikleri artık savunmaları gerektiğini ve bunlara sahip oldukları ölçüde diğer halklara ancak bu şekilde saygı gösterip, onların mücadelesini destekleyebileceklerini düşünüyorum. Bu anlamda kendilerine çağrıda bulunuyorum. Devrimci ve aydınlara da halklarıyla ilgilenmelerini söyleyebilirim.

☐ ***Üniversiteyi bitirdiniz mi?***

☐ Hayır, 3. sınıfta bıraktım.

☐ ***Devam etmeyi düşünüyor musunuz?***

☐ Düşünmüyorum. Bir sonuç getireceğine inanmıyorum. Bu koşullarda zaten mümkün değil. Ayrıca en yüksek ve büyük üniversite olan Mahsum Korkaz Akademisi'ni bitirdikten sonra buna hiç gerek duymuyorum. Mahsum Korkmaz Akademisi insanlığın, hayatın üniversitesidir.

BERXWEDAN'DAN

AYIN GÜNDEMİ

Baştarafı 1. sayfada

Güney Kürdistan'a askeri çıkarma yapıldı. Türk ordusu Kuzey'de uzun süreden beri köy koruculuğu sistemine dayanarak savaşı sürdürmüştü, şehirlerde ise hizbullah maskesi altında kontra birlikler yaratmıştı. Güney'de çıkarma yaparken yine işbirlikçi Kürtlere dayanıyordu.

İran, Suriye ve Irak tarafından çembere alınan Güney Kürt liderleri Türkiye'ye kendilerini satacak konuma düşürülmüşlerdi. Daha doğrusu bu güçlerin takip ettiği politika onları bu duruma düşürmüştü.

Türkiye ve ABD, aç kalan, göçmen duruma düşen Güney Kürtlerinin bu durumundan yararlanarak önderlerini bazı sahte vaatlerle satın aldı, ve Kürt halkına karşı kullandı.

Kürt halkının öncü gücü gerilla, düşman TC ve ihanet çemberi içinde imha edilmek istendi. Türk ordusunun Güney'e saldırısı uluslararası onay görmüş bir saldırı olmasına, yerli işbirlikçilerinin desteğine rağmen başarılı olamayacaktı. Nitekim üç, dört gün içinde gerillayı tamamen etkisiz hale getireceklerini ilan eden TC ve işbirlikçileri kısa zamanda gerçeği anladılar. Ve gerillayı çembere aldığını kamuoyuna yansıtanların kendileri aslında çembere alınmışlardı. Türk ordusu Güney'e çıkartma yaparken, Kuzey'de ard arda büyük darbeler aldı. Bir aylık süre zarfında 20'nin üzerinde karakolu imha edildi. Ard arda gerilla baskınına uğradı. Tüm bu baskınları dünya kamuoyundan gizledi.

Talabani ve Barzani Güney halkının çemberi içinde kendilerini gördüler. Yurtsever halkımız ve yurtsever peşmergeler kardeşleri gerillayla savaşmak istemedi. Güney halkımız liderlerinin TC ile girdikleri kirli ilişkinin bilincine vardı. Nitekim Irak muhalif gruplarının toplantısında Talabani ve Barzani'ye karşı tepkiler açıkça dile geldi. Özellikle Talabani'nin etkin olduğu alandaki halkımız rahatsızlığını su yüzüne vurdu. Güneyli liderler ömürlerinin fazla uzun olmayacağını ilk olarak anladılar. Türk Genel Kurmay Başkanı bu durumu görmüş olacak ki, "PKK orada Talabani ve Barzani'nin altını oydu. Biz müdahale etmeseydik dev bir güçle karşı karşıya gelebilirdik" belirlemesini yaptı.

Bugün daha iyi anlaşılıyor, ilerde daha iyi anlaşılacaktır ki Türk ordusu Güney'e müdahale etmekle önemli bir başarı elde edememiştir. Türk basınının abartılı haberine bakarak başarının derecesini ölçmek mümkün değildir. Bazı gerilla kamplarının boş olarak Türk ordusunun eline geçmesini Türk ordusunun başarısı olarak değil, gerillanın başarısı olarak değerlendirmek gerekiyor.

Çünkü gerilla savaşının temel mantığında kamp tutma, mevzi tutma, cephe savaşına girme yoktur. Gerilla savaşı, hızla kamp değiştirme, mevzi değiştirme, vurup kaybolma savaşıdır. Gerilla imha olmadan bunları gerçekleştirebilmişse başarılıdır. Güney Kürdistan'da gerilla bunu başarabilmiştir. Türk ordusu boş kampları ele geçirmekle bir başarı elde edemediğini çok iyi biliyor. Ama Türk basını psikolojik üstünlüğü sağlamak için boş kampların ele geçirilmesini ordunun zaferi olarak göstermeye çalışıyor.

Ortalıkta zafer durumu yok. Gerçekçi olmak gerekiyor. Kürdistan sorunu çözülmedi. Gerilla yenilmedi. Kuzey'de ve Güney'de savaş sürüyor. Kürdistan sorununun uluslararası boyutu daha da büyüdü.

TC bu durumu gördüğü için diğer sömürgeci devletlerle somut bir işbirliği geliştirmek istiyor. Son birkaç yıldır Suriye, İran, Irak'la çelişki halinde olan TC, Suriye ve İran'a çağrıda bulunarak Güney sorununu tartışma, ortak hareket etme çabaları içine girmiştir.

Son Güney harekatı ile artık etkisizleşemeyeceği anlaşılan ulusal kurtuluş savaşımız bölge çapında bir planla boğdurulmak isteniyor. Ülkemizin bölünmüşlüğünden faydalanan bölge güçleri halkımızın güçlü birlik eğilimi karşısında yakınlaşma eğilimi içindedirler. Türk devleti satın aldığı Kürtler aracılığıyla bir yere varamayınca Kürdistan'ı parçalayan devletlere taviz vererek ortak hareket etme senaryolarını oluşturmak istiyor.

Önümüzdeki dönemde, Kuzey'de ve Güney'de Kürt halkı arasındaki birliğin temellerinin daha da güçleneceğinin yolları açılmıştır. TC bölgesel bir mutabakat yaratsa da başarılı olamayacaktır. Çünkü PKK bugüne kadar oluşturulan bütün mutabakatları bozdu. Kürt halkı artık yabancı egemenliği kabul etmiyor. Bunu bütün sömürgeci devletlerin ve dünyanın anlaması gerekiyor. Anlamak istemezlerse Kürt halkı kendilerine anlatacaktır.

ÇÖZÜM

A. ÖCALAN

Kürdistan'daki son gelişmeler üzerine

Baştarafı 1. sayfada

laştırmak istiyordu.

Yine Cumhuriyetin kuruluş dönemindeki gerek sosyal hareketlilik ve gerekse de Kürt hareketi, yaptıkları birkaç çıkışları acımasız bir ezilme ve tasfiye olmayla ödediler. Gelişen genç Türk kapitalizmi ve burjuvazisi oldu. Sosyal ve ulusal çelişkiler de yeniden kendini daha bir açığa vurmaya ve bilinçli-örgütlü bir yönelim içine girmeye başladılar. Buna bir de kapitalizmin artan çelişkileri eklenince, o bildiğimiz 12 Mart ve 12 Eylül sonrası gelişmeler yaşandı. Sosyal ve ulusal hareketlilik çokça açıklanan nedenlerden ötürü, Türkiye somutunda fazla gelişme şansını bulamadı. Kürdistan somutundaysa PKK öncülüğü, bizim çabalarımız giderek kesintisizce yoğunlaşan bir biçimde cumhuriyetin bu başlangıç çelişkilerini olduğu kadar, daha sonraki çelişki gelişmesini de teorik-siyasi olarak bilince çıkarıyor; bunlara devrimci örgütlemeyi ve eylemi dayatıyor, özellikle 12 Eylül gibi çok iddialı ve çok yoğun bir şiddet rejimine karşı ayakta durmaya, giderek ona saldırıya yönelmeye, 15 Ağustos atılımıyla hamle yapmaya ve ardı arkası kesilmeyen dokuz yıla yaklaşan bir savaş pratiğiyle onu çözmeye çalışıyoruz. Ve nitekim güçlenen PKK hamlesi oldu, onun verdiği devrimci savaş oldu. Çözülmeye yüz tutan da hiç beklenmedik bir biçimde alt ve üst yapısıyla cumhuriyet rejimi oldu.

Bizim yaptığımız teorik belirlemeler, yine siyasi değerlendirmeler ve buna dayalı parti hareketi, devrimci savaş hareketi başarı kazanıyor, doğrulanmış oluyor, böylelikle. Özellikle 12 Eylül generalleri eliyle direkt ve gerekse ANAP eliyle dolaylı yoldan on yılı aşkın iktidarı, devrimci eylemimiz karşısında aşılmıştır. Esas itibarıyle devrimci mücadeleyle geriletildiler, hiç şüphesiz tam yenilmediler fakat programlarını istedikleri gibi harekete geçiremediler. Aralarındaki çelişkileri açığa çıkardık. Özellikle Demirel'in öncülük ettiği sivil klik tekrar güç kazanmaya çalıştı ve bizim mücadelemizin direkt sonucu olarak hükümete ulaşabildi.

Hiç şüphesiz Türkiye'de esas belirleyici siyasal güç; ordu ve onun özel savaş kurmayıdır. Mevcut tüm partiler -düzen içi- ve diğer kurumlar özel savaş ihtiyacına göre şekillenirler. Ama bütün bunlar, aralarında hiç çelişki olmayacağı anlamına gelmez. Özel savaşın tam istediği bu olmamakla birlikte yine de yeni hükümeti de şüphesiz kullanacaktı. Ve nitekim oldukça da kullanıyor. Fakat devletin bünyesindeki çelişkili durum açığa çıktı. Demirel-Özal çelişkisi bütün sahte birlik gösterilerine rağmen, en önemli bir sorun olarak kendini devletin çatısında gösteriyor.

En önemlisi yine, 12 Eylül rejiminin 12. yıldönümünde savunulamaz bir duruma geriliyor. O da mücadele sayesindedir. 12 Eylül rejiminin hiçbir sorunu çözmediği gibi, sorunların tümünü büyüttüğü ve böylece toplumun genel bir yargılanmasına ki bu toplum 12 Eylül'ü en çok alkışlayan bir toplumdu, benimseyen bir toplumdu, ama mücadelemiz karşısında başarısızlığı, şimdi 12 Eylül'ün aleyhine dönüyor. ANAP'ın etkisizleştirilmesi, ordunun etkisizleştirilmesi cumhuriyet tarihinde ilk defa gerçekleştiriliyor. Hiç de planda olmadığı halde Demirel'in tekrar çıkış yapması onlar açısından çözüm değil, çözümsüzlüktür. Ve halen Demirel'i rahatlıkla bir günde askeri kışlaya alıp ne menem bir başbakan olduğunu kendileri gösteriyor. Bakanları uçaklara doldurup kışlanın emrine sokabileceklerini son Diyarbakır Bakanlar Kurulu ve MGK toplantısında gösterdiler.

Bunun yanında 12 Eylül anayasasının işlemezliği sözkonusu; her gün kendi elleriyle bozuyorlar. Özellikle sahte seçim ve partiler yasası tutmuyor. Partilerin giderek dağılması, parçalanması, yine seçimlerden bekledikleri sonuçların alınamaması, özel savaşın seçimleri bir güçlendirme aracı olarak kullanmak istemesine rağmen bizim yaptığımız bu taktik müdahaleler istedikleri sonucu almaya fırsat vermedi. 12 Eylül'ün kapattığı partiler yeniden kuruluyor. Bu da tamamen mücadelenin bir sonucudur. Yeni partiler tutmadı, eski partiler daha da tutmayacak ve bu, bu anlamda da derin bir çıkmazı ifade ediyor. 70'lik liderleriyle, toplumda umut olmaktan olduk ça çıkmış yeni ve eski partileriyle ve yerine de alternatifi oluşturamama nedenleriyle çıkmaz, gerçekten siyasi boyutlarıyla bütün yönleriyle kendini gösteriyor. Bunu yeni bir askeri darbe ile aşma niyetlerinden bahsedilebilinir, fakat bu da tam anlamıyla içte ve dışta tecrit olma demektir. 12 Eylül beklentisi yok. Yine 12 Eylül'ün emperyalist cephede desteklenmesi sözkonusu değil. Dünyanın değişen çehresi, buna fırsat vermeyecektir. Zaten 12 Eylül'ün başarısızlığı toplumda belki de birkaç ay bile tahammüle fırsat vermiyor. Yani başarısız. O zaman özel savaş, şüphesiz yine kendisini icra edecek fakat eskisi kadar alayıp pullayamayacak. Dolayısıyla alternatif olamıyor. Yeni bir darbe, yeni bir lidercikler biçiminde; işte liberal kesimde Mesut Yılmaz, Sosyal-Demokrat cephede Deniz Baykal gibi yeni alternatif yaratmaya çalışıyorlar. Tabii bunu, bir yandan Özal, bir yandan Demirel, bir yandan İnönü ve Ecevit kolay hazmedemiyor, yine Erbakan, Türkeş öyle çok daraltılmış bir saha da olsa, çekilmeyi kabul edemiyorlar. Siyasal faaliyeti halen kendi mantıklarınca yürütecekler. Dolayısıyla yeni genç liderler kuşağı, yeni parti politikaları geliştirme meselesi düzen-içi ölçülerde de olsa, gelişme kaydedemiyor. Burda da çıkmaz, gittikçe kendini hissettiriyor.

Alt yapıda, ekonomik gelişmede bunalım, gerçekten giderek derinleşiyor. Enflasyon, hayat pahalılığı, yine sanayi kesiminin son günlerde oldukça açığa çıkan şikayetleri, telaşı toplumun gerçekten bu konuda da yaşadığı bunalımın kabuledilemez sınırları çoktan aştığını gösteriyor. Aslında özel savaşın mantığına göre içişlere düşeni verdiler; köylülere birşey verdiler ama, daha kış gelmeden yeni zamlarla herşeyleri ellerinden alınıyor ve onların sosyal, ekonomik bunalımları daha da derinleşecek, muazzam işsizlik yığını, ücretlerdeki düşmeler, memur maaşlarındaki düşmeler bu kışı ve daha sonrasını ağır bunalımlarla karşı karşıya gelerek yaşamalarına yol açacaktır.

Nürnberg'ten Düsseldorf'a

Baştarafı 11. sayfada

saldırıların çok kapsamlı olduğu şimdi daha iyi anlaşılıyor. Fakat PKK'nin güçlü bir önderliğe, doğru bir çizgiye ve sağlam bir halk desteğine sahip olması, bu güçlerin amacına ulaşmasını engellemiştir. PKK bu saldırılara karşı direnmiş ve daha da güçlenerek yoluna devam etmiştir. TC'nin ülkede bir sonuca ulaşamaması, Almanya'yı da zor duruma düşürmüştür. Eğer TC ülkede PKK'yi imha etmeyi başarsaydı, Almanya bir PKK davası açıp sürdürmek zorunda kalmayacaktı. Fakat TC başarısız kalınca, Almanya başına bela olan PKK davasını açıp sürdürmek zorunda kalmıştır. Almanya'nın işini zorlaştıran başka bir şey de, TC'nın mevcut politikasıdır. TC mevcut politakasından biraz da olsa vazgeçse ve Kürtlere kültürel özerklik hakkını tanımaya yanaşsaydı, Almanya'nın PKK'yi terörist ilan etmesini de kolaylaştıracaktı. Fakat TC buna yanaşmayınca, Almanya davayı uzatmak yoluna gitmiştir. Yani bu davanın kaderi önemli oranda TC'nin PKK'ye karşı yürüttüğü savaşın sonucuna bağlanmıştır. Bu bir çelişki gibi görülse de, aslında gerçeğin kendisidir. Çünkü PKK'ye karşı açılan savaşın amacı, PKK'yi terörist ilan edip etmemek değil, PKK'yi imha etmektir. Terörizm bu savaşta bir araç, imha ise amaç olmaktadır. Fakat eğer PKK bu aracı boşa çıkartacak kadar güçlenmiş ve meydan okuyorsa, bu araç işletilse de neye yarayacaktır? Burdan Almanya'nın PKK'yi terörist ilan etmeyeceği sonucunu çıkarmamak gerekiyor. Vurgulanmak istenen, PKK'nin bu tür engelleri çoktan aşmış olmasıdır.

Devrimimiz Kürdün yaşamının...

Baştarafı 12. sayfada

nalist birliklere girmek, değişik özün değişik bir biçimlenmesine şimdiden hazırlık yapmak yerindedir. Ve gerekenler her zamankinden daha fazla yapılacaktır.

■ ■ ***Başkanım, parti önderliğinin bize tanıdığı bu imkandan dolayı teşekkür ediyorum, soru sorma sırasını diğer arkadaşa bırakıyorum.***

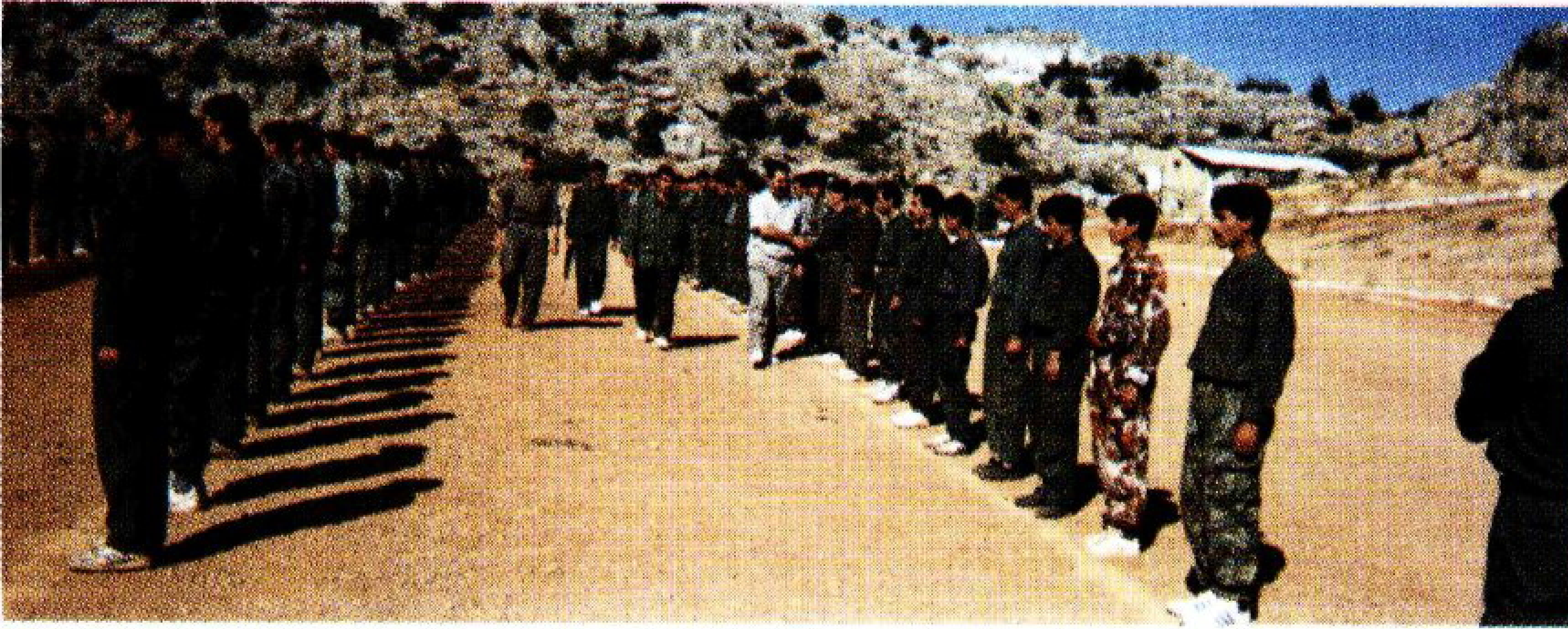
Başkan APO: Ben de bu vesileyle, sizin de bu gelişiniz dolayısıyla, dostlara sunduğumuz bu mesajdan dolayı teşekkür ediyorum. Siz aydınlar kesiminden, yurtsever halk kesimlerinden geliyorsunuz, her zamankinden daha fazla inanıyorum, her yaptığınız çalışma bir aşamadır. Sizin de bu gelişiniz ile birlikte yapılan bu çalışma, eğer gerekenler dikkatlice işlenmiş ve yerine getirilecekse bir aşama olduğu ve oldukça rolünü oynayabilecektir. Bunu bekliyoruz.

Bir serüvenin ardındaki...

Baştarafı 10. sayfada

önce kendi niyetleri ile ilgilidir. Ancak şu gerçek de bir kez daha ortaya çıkıyor ki, Musul ve Kürkük rüyası yine gündemdedir. Aslında kalıp kalmaması çok önemli bir olay da değildir. Gerillanın bilinçlice terk ettiği bazı kampların tepelerinde resimler çekilmesi, ordunun başarısızlığının simgesi olmaktadır. Gerilla savaşı bilindiği gibi vur-kaç savaşıdır. Böyle olmasa zaten isimine gerilla denmezdi. PKK güçlerinin her metre karesine birkaç bomba atıldığı bir alanda bir ay boyunca büyük bir direniş sergilemesi, ordunun sahte zafer naralarına kendisini kaptırdığı gerçeğini çok çarpıcı bir şekilde, dışavurumu olarak açığa çıkartmaktadır. Uluslararası koşullara ve PKK'nin önümüzdeki süreçte göstereceği eylemliliğine de bağlı olduğunu belirtmek gerekir. Kaldı ki çekilmesi durumunda dahi kendisine bağlı işbirlikçileri Kürdistani Cephe içine yerleştirerek Kürt halkının devrimci dinamiklerini denetlemek isteyecektir. Fadıl ve Kemal örneğinde görüldüğü gibi, bu örnekleri daha da çoğaltma durumuna gidebilir. Bu da dolaylı işgal olmaktadır. Sınırların artık işlevsiz kaldığı bir ülkede ha Güney'de olunmuş ha Kuzey'de olunmuş ne fark eder ki?

AKADEMİDEN KESİTLER

Bütün gece boyu bağımsız bir Kürdistan'da güneşin doğuşunu düşündüm ve kendi kendime söz verdim. Eğer ömrüm yeterse bağımsızlık gecesi Diyarbakır'da olmaya çalışacağım, sabaha kadar uyumayıp kurtulan Diyarbakır'da yüksek bir yere çıkıp güneşin doğuşunu seyredeceğim. Akademi'de nöbet yerinde seyrettiğim gibi o günün bahar olmasını Mart'la Mayıs karışımında Temmuz sıcağını yaşatan bir gün olmasını isterim. Karı erimiş dağların Mart olup akmasını, Mayıs esintileriyle kanatlanıp Temmuz sıcaklığıyla ısınmalı o gün. Diyarbakır'ın kalbi, o gün Başkan APO'yu karşılamalı.

Gündüz üs alanındayız. Yakınlardan bir silah sesi işitiliyor. Takım dinlenme yerinde, oturmuşuz birkaç arkadaşla. Başkanın geceki konuşmalarının değişik yönleriyle sohbetini yapıyoruz. Nöbet yerindeki kayalıklar arasından Akif görünüyor. Sol elinde bir şey tutmuş sallıyor bize doğru gelirken, sağ elinde kleşi, iyice esmerleşmiş yüzünde gülümseme var. Yaklaştığında elinde ölmüş bir kuş olduğunu görüyoruz. "Bak bunu yaz işte" diyerek, nasıl keskin bir nişancı olduğunu yazmamı ima ediyor. Kuşu tam tepesinde vurmuş gagası ve gözlerinden biri duruyor, kafasının üst kısmı uçmuş. Bu kuşla basıyor havasını, nasıl nişan aldığını, kuşun hareketlerini anlatıyor canlı bir ifadeyle. Adını bilmiyoruz ama bu kuş türü çok çevik ve seri hareketler yapar durduğu yerde. Konduğu yerde fazla kalmaz uçar ve yakın bir yerlere konar. Akif iyi nişancı, kleşle attığını vuruyor. Bunu fazla mermi kullanmasına borçlu olmalı.

İçtima yerinde toplanıyoruz, içtima düzenine geçiyoruz. Tam bu sıra ard arda silahlar patlıyor. Hemen aramızda istisnasız tümümüz kıpırtısız duruyoruz. Konuşan Akif sesini kesiyor, ama o da öylece duruyor, silah sesleri hala sürüyor. Ne olduğuna anlam veremeden, bir an sinek uçsa duyulacak sessizliği yaşıyoruz. Akif'in "Ne duruyorsunuz, intişar! Düşman bastı" sesiyle irkiliyor tümümüz. Bir iki kurşun da o patlatıyor. O an herkes intişar (alarm) yeni başlamış gibi fırlıyoruz mevzilerimize. Bir dakika sürmeden kayalar arasında kayboluyor bölük.

İntişar başarısız oluyor. Böylesi bir durumda hemen mevzilerimize fırlamak, anında savunma ile düşmana yanıt vermek, düşmanın yerini saptamak, ateş üstünlüğünü elinden alarak en zayıf halkasına yüklenmek ve kırarak kurtulmamız gerekirken, bu intişarda bizim yaptığımız "allahlıklar" gibi düşmana kurban olmak oldu. Bölük imha olmuş sayılır. Hele düşmanın elinde MG-3 türü bir silahın olduğunu var sayarsak, bölükten tamamen umut kesmiş olmak gerekir.

Akif, haklı olarak intişar sonrası bölüğe hitaben eleştiride bulunuyor. İntişarı değerlendirirken, yaptığı konuşmanın dozu ağır, buna rağmen özüne bakıldığında bölüğün imha edildiği gerçeğiyle karşılaşıyoruz. Ölmüşüz, işte bu kadar açık. Yıllarca partimizin verdiği emeği bir çırpıda basit bir dikkatsizliğimize kurban etmişiz. Tabii ki, bu da bizim devrimi ne kadar yaşadığımızın çelişkisi oluyor. Savaşa böyle yaklaşmak ölümden başka bir şey değil. Ve bizler de ölmüş kabul edileceğimize göre kendimizi savunmaya hakkımız yok. Çünkü ölüler konuşamazlar da ondan. Akif'in yaklaşımı ölmüşlüğümüz anında ayrıntı olarak kalır artık. Ayrıntılar düzeltilmeli, eleştirilmeli ama önce düşmana yem olmamayı öğrenmek, savaş sanatının ustaları olmayı kafalara takmak gerekiyor.

Başkanın, "Kendinizi özgürlük savaşımına yatıracaksınız. Ölmeye bile hakkınız yok. Gerekirse kendinizi bıçak altına yatırıp doğrayacaksınız..." sözlerinin anlamı daha bir çıkıyor ortaya. "Doğramak", "... Ölmeye hakkı olmamak, ve özgürlük savaşımı" sözcükleri. Bu sözler sınıf, parti, kural ve savaş dışı her şeyi kişiliğimizden atmak, devrimi kuralınca yürütüp kendi şahsımızda devrimi süregen kılmak ve böylece özgürlük savaşımını halkın özgürlük umutlarına dönüştürmek anlamını ifade eder. Her gerilla kendisine özgürlük savaşçısı diyorsa, yaşam odağı haline getirmesi gereken savaşım gerçekliğimizin yoğunlaşmış ifadesi olması zorunluluğu açıktır.

Başkanın bu belirlemesini gerilla yaşamımızın formülasyonu olarak algılamazsak, şahsımızda savaş dışı kalacak olan gerçek, Önderliğin bizlere verdiği onca emek, değer, şehitlerimizin bizlere, yoldaşlığımıza olan güvenleri, devrimimizin bizden beklediği görevleri bir kenara atmış oluruz. Vasat bir devrimcilikle ise Kürdistan'da bir tek adımın bile sahibi olamayız. Ve her şey bir yana kendimize olan inancımızı, güvenimizi ve saygımızı bile yitiririz ki, bunun da ne denli sonuçlar içereceği açıktır. Gerçek olan o ki, bu tarz duyarsızlıklar bizleri birey olarak mücadeleden koparıp savaş dışı bırakır. Ölmek de savaş dışı kalmanın kendisidir. Gerillanın güç kaybıdır. Ölmeye ya da savaş dışı kalacak hiçbir şeye hakkımız olmadığı oldukça yerinde bir formüldür.

Demek ki, devrimci yaşam ve sıcak savaşa yaklaşım bir anlayış, üslup, kültür, düşünce, mantık, duygu, sanat, siyaset, ideoloji, felsefe ve insan yaşamını kapsayan her alanda refleks bir yaşantı halini almak zorunda. Biz buna ne kadar ulaşabiliyoruz, çabamız ne kadardır vb. sorular çoğaltılabilir. Kuşkusuz ulaşmaya çabalıyoruz. Bunun aksi söylenemez, ama oldukça da geriyeyiz özgürlük için. Savaş sanatını öğreniyoruz, savaşmaya can atıyoruz; fakat eksik olan yan kendimizi doğramayışımız. Her şeyimiz savaşımımızın zaferine bağlı. Zaferin yolu da kuralınca savaşmaktan, hakkını vermekten geçiyor.

Başkan APO bazen, "Sizi sevemiyorum" diyor, "çocukların bile yaşamayacağı basitlikteki olumsuzluklarınızı görünce." Bunun için savaşmayı, ama doğru savaşmayı koyuyor önümüze. Sevgiyi formüllerken de, savaşla iç içe bir sevgi tablosu çiziyor. "Savaşan özgürleşir, özgürleşen güzelleşir, güzelleşen sevilir" diyor. Savaş, özgürlük, güzellik ve sevgi. Devrimin çocukları olabilmek, özgürlüğün savaşçıları, halkın sevgilileri olabilmek, kendimizi mücadeleye doğru katmaktan ve "gerekirse", "doğramak"tan geçiyor.

İçtima duruşunda intişarı değerlendiren Akif'in konuşmasından sonra yapacağımız silah atışı için davranış kurallarını öğreniyoruz. Silah nasıl tutulur, seri olarak şarjör nasıl değiştirilir, silaha nasıl hükmedilir, nasıl ateş edilir gibi konuların ayrıntılarının provalarını yapıyoruz. Kuşkusuz tüm bunları biliyoruz ama, uygulamada gerçekleştirmek, bilgiyi kalıcılaştırıyor. Tekrarlana tekrarlana süreç içinde doğal davranış özelliğine dönüşüyor. Eğitimdeki hedeflerden biri de savaş kurallarının başında gelen savaşla bütünleşmek için silahla bütünleşme ve silahla bütünleşmenin doğal refleks bir hale kavuşması.

Provolar sonrası gündüz üs alanımızdan atış poligonuna gidiyoruz. Atış poligonuna ulaştığımızda, bölüklerimizden "Hakkari bölüğü"nün atış için bizden önce gelmiş olduğunu görüyoruz. Bizim bölükten yüz metre kadar aşağıda, tepelerle çevrili bir düzlükte atış yapacağız. Hedef çizili beyaz kağıtlar, yüz metre kadar ileride arkası kayalıklı bir yere teneke kutulara bantlanarak yerleştiriliyor. Birer metre kadar aralıklarla yerleştirilen hedeflerin yeri uygun değil. Hedefi bulmayan kurşunlar sert kayalara çarpıp sekecek çoğunlukla. Kaza olabilir endişesi taşıyoruz. Fakat oradan uygunu da yok durduğumuz yerde. Başka bir yere gidebilirdik aslında. Fakat orada kalıyoruz.

Altışar mermi kullanacağız. Üç sıra halinde oturuyoruz. Ön sıranın sağından başlayarak dörder kişilik gruplar halinde nizami atışlar yapıyoruz. Her dört kişi tek insan gibi sol baştaki arkadaşı izleyerek aynı anda, aynı şekilde ve kuralınca davranıyor. Kimileri şaşırıyor, erken ya da geç davranarak düzeni bozuyorsa da genelde iyi geçiyor. İsabet ortalaması da iyi sayılır. Kayalardan seken kurşunlar ıslık çalarak uçuşuyor.

Öğlen sıcağı iyice yakıyor atış taliminin sonuna doğru. İki gündür hava güzel geçiyor. Atış bitince olduğumuz yerde bulgur pilavı ve yeşil biberden oluşan öğle yemeğimizi yiyoruz. Suyumuz tükendiği için içemiyoruz. Yemekte atışlar üstüne sohbet ediyoruz.

Yemek sonrası atışları değerlendirmek için toplantıya geçiyoruz. Akif ayağa kalkıp esas duruşta sağ eliyle tüfeğinin namlusundan tutup dipçiği yerde bacağına yapıştırmış, dimdik duruşuyla başlıyor, "Anlamak ve uygulamak" diyerek çerçevelediği konuşmasına, bir gün önce Başkan kullanmıştı bu sözleri platformdaki konuşmasında. Bizdeki "anlamak ve uygulamak" arasındaki farkı koymuştu. Akif de bu doğrultuda uygulamayı atış sırasındaki uygunsuzluklarımızla açıklamaya çalışıyor.

Akif'ten sonra Orhan, Dicle, Ruken, Veli, Ekrem, Kemgin, Sinan, Şirvan arkadaşlar konuşuyor sırasıyla. Eksikliklerimiz saptanıyor. Yeterince disiplinli hareket edilmediği anlatılıyor. Kısa değerlendirme toplantımız Akif'in sözleriyle bitiriliyor. Eleştirilerin seviyeli ve ağırlık ifade etmesi gerektiğini vurgulayarak, sıktığı fazla mermiler için arkadaşların kendisine yönelik eleştirilerine katılıp, özeleştirisel bir tarzda sözlerini noktalıyor.

Cevahir arkadaş toplantı sonrası sigara molasında yerdeki yabani buğday tanelerinden birini alıp iki parmağı arasında incitmekten korkar gibi tutarak gösteriyor. Çok kısa süre -önce yağmurdan önce olmalı- toprakla bağ kuramayan tohumu, dış kabuğundan ayırıyor. Kabuk içindeki tohum, sarıdan yeşile çalan bir renkte suyu, havayı, güneşi ve toprağı içmiş gibi dolgun bir şişkinlikte, bir iki gün daha kalsa yaşamı doğuracağına emin. Ben de inanıyorum tohuma, tohumlara. Yaşamın sırrı onlarda gizli, önce ince bir fidan doğuracak. Belki güneşle tanışması utangaç bir mahzunluk oluşturacak, ilk karşılaşacağı hafif bir esinti üşütecek, yeryüzüne ilk merhabanın ardından. Başını geri çekmek isteyecek, anası tohumu, rahmine geri dönmeye çalışacak belki. Ama yaşamdan geri dönüşün anlamsız olduğunu, mücadele etmesini, direnmesi gerektiğini anlayacak çok geçmeden. Ve kendi doğasını yaratacak maddi çevresi içinde. Bu tohumda gerillayı görüyorum. 15 Ağustos Atılımı, geliştirilen savaşımımız, ordulaşmaya yürüyüşümüz, Mahsum Korkmaz Akademisi ve eğitilip savaşa aktarılışımızın hikayesi gibi. Parti bizi alıp dezenin çevrelediği dış kabuğumuzu parçalıyor, yurtseverliği, demokratlığı, insanlık değerlerinin nasıl yaratıldığı ve korunması gerektiğini, bilimsel sosyalizmi Başkan APO'nun öğretileriyle içirip, bunlar için savaşım sanatını öğreterek yepyeni bir kimlikle özgürlük mücadelesinin yaratılmasına hazırlıyor. PKK gerillacılığımızın hikayesi tıpkı bu tohumun yaşam hikayesini andırması, tohumun yaşamı üretmesinin doğallığı, özgürlük mücadelemizle zaferini anlatıyor.

Yaşantımız içindeki ayrıntılar o kadar bol ki, tümünü aktarabilmek ve anlatabilmek güç. Yetenek ve zaman istiyor. Ancak çok kabaca kimi yönleri ifade edebiliyorum. Bir sanatçının beyni, gözü ve duygulanışıyla inceleyici bir tarzda Akademi yaşamımız yazılabilinirse oldukça harika şeyler çıkar ortaya.

Sade yaşamımız içindeki kimi yönler bile, tohumun büyümesinin görünmez durgunluktaki hızı gibi bir toplantımızda bile olsa dile gelen eksikliklerimizin saptanıp çözülmesi, savaşla, savaşın kurallarıyla bütünleşmemize yol açıyor; farkına varmıyoruz çoğunlukla, bu sade yaşamdaki ayrıntılarla adım adım ülkemizin kutsal dağlarına yürüdüğümüzün. Oysa bilmeliyiz özgürlük yürüyüşünde olduğumuzu. Akademi'deki yaşamımızda an an hudutları aşarak zincirlere vurulmuş ülkemizde zincirleri kırmaya yürüdüğümüzü.

...

Saat akşamın 8.00'i. Şehit Hamza Dersanesi'nde toplanıyor tüm Akademi öğrencileri. Başkanın konuşması var. Kampımıza elektrik sağlayan koca bir jeneratörümüz var. Platformumuzu süsleyen yeşil, sarı, kırmızı ampüllerle aydınlanan renkli ışıklar içindeyiz. Giriş kısmında ise gür ışık saçan bir projektör var. Bu projektör video çekimi için gerekli ışığı sağlamaya yarıyor. Başkanın platformdaki konuşmaları görüntülenip belgelenerek arşivleniyor. Bitişikteki Şehit Hamza Dersanesi'nin kapalı bölümünün duvarına, büyükçe bir cephe bayrağı altına, açık duran bir kitap ve sağına soluna birer kleşin resmi çizilmiş yağlı boyayla.

Yüzlerce arkadaş sessizce oturmuş Başkanın gelmesini bekliyoruz. Tümümüz ayakta karşılıyoruz Başkanın gelişini.

"Nerede kalmıştık" sözleriyle başlıyor konuşma. Yapacağı konuşmanın planını çiziyor bir iki cümleyle, pratik yaşam ve kadroların mücadele sorunlarına ilişkin konuşacak.

"... Yaşadığımız her ilişki, her olay büyük yankı vermeli. Sizin duygularınız eksik. Bu ilişkileriniz korkutuyor beni. Bu ilişkilerden korkmasaydım bu gelişme olmazdı. İspatlıdır. Nedenleri ve sonuçları ortaya çıkmıştır. Yüksek kararlaştırma düzeyine çıkın. Şiddetle öfkeleniyoruz. Toyluğu aşın. Sonuçları çok kötü, felaket. Öyle bir noktadayız ki, kaybetmeyi affetmiyoruz. Birçok şeyi kaybetme pozisyonunu bize dayatıyorsunuz. Bu kişilik de sevilmez, sayılmaz. Başarmaktan başka şansınız yok. Başarmayacak durumdaysanız, yontun kendinizi. Biraz elinizi vicdanınıza koyun. Bu söylenenler karşısında vaziyetiniz nedir? Bu edebiyat kimin edebiyatıdır. Ve ne kazandırmıştır. Ağlamaklı, muğlak, ikircikli, tereddütlü ağızlar beni öfkeye çektiği için, büyük hitap gücü haline getirdim. Bir itirazınız var mı? Yoksa eğer, gerekleri neden yerine getirilmiyor?.."

Başkanın ilk andaki konuşmalarından birazını not alıyorum. Uzun bir konuşma yapıyor. Devrimin, partinin, savaşın, halkın bizden beklediği görevleri, bizim içinde bulunduğumuz, yetmez ve yanılgılı yaklaşımlarımızın devrimsel sorunların çözümünü nasıl bir tıkanmaya götürdüğünü anlatıyor uzun uzadıya. Her birimiz konuşmanın bütünselliği içinde kendimizden bir iki yön yakalayabiliyoruz. Tümümüzün açmazlarını sergilerken, bir tek kişiye hitap eder gibi çözümlüyor. Açmazlarımızı gördükçe bir yandan utanıp sıkılıyor, bir yandan da çözüm gücüyle perspektifler ediniyoruz.